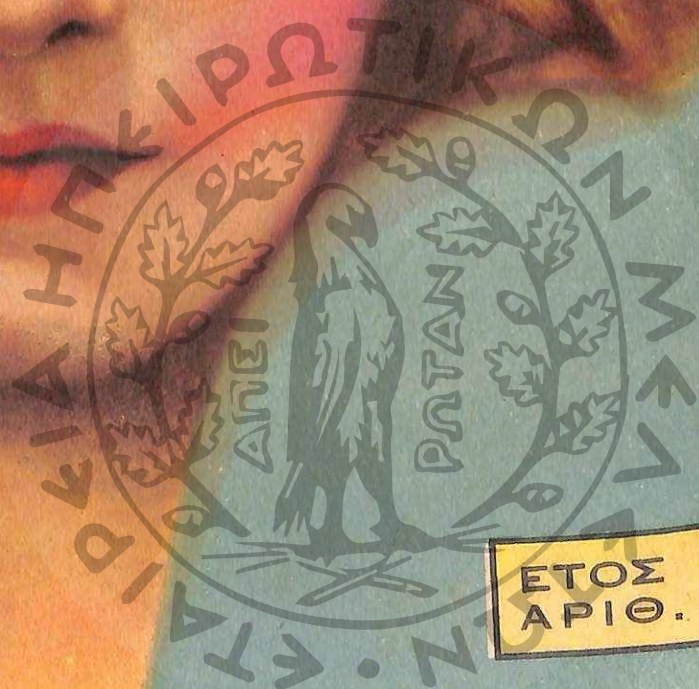

ΕΡΩΤΙΚΑ

ΕΤΟΣ 90Ν
ΑΡΙΘ. 451

ΤΖΗΝ ΧΑΡΛΟΥ

ΑΠΕΡΓΙΕΣ

Ὁ Μᾶης κύλησε ὄχι ἀνάμεσα σὲ λουλούδια, εὐωδιές, φίλια ἑραστῶν... ἀλλὰ σὲ ἀπεργίες! Ἡ μιὰ διαδεχόταν τὴν ἄλλη μὲ χρονομετρικὴ ἀκρίβεια... ὥσπου ἔγιναν ὅλες μαζί μιὰν ὥραία— ἢ μάλλον κακὴ καὶ ψυχρὴ— μέρα... Ὅλες μαζί ἀρχίζοντας ἀπὸ ΠΑΝ (Πανελλαδική, Πανεργατικὴ, κτλ...) καὶ καταλήγοντας σὲ ΙΚΗ... Σὰν νὰ λέμε ΠΑΝ...ΙΚΗ: κι' αὐτὸ εἶναι ἕνας λόγος ποὺ προεκήθησαν πανικοί!

Οἱ ἀστυφύλακες ἔδρασαν μὲ τὰ κλόμπς, μαγκοῦρες ποὺ ἔχουν γυρίσει ὅλο τὸν κόσμον γιὰ νὰ καταλήξουν στὴν Ἑλλάδα: γι' αὐτὸ ὅσοι τὶς τρώνε μὲ τὰ κλόμπς... λέγονται κλόμπ-τρόττερ! Κάκιστα κατηγόρησαν τοὺς ἐκτραχηλισθέντας ἀπεργούς ὅτι ἤθελαν νὰ ἀνατρέψουν τὸ καθεστῶς. Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ ἀνέτρεψαν κανένα τράμ ἢ κανένα λεωφορεῖο. Ἀλλὰ τὰ ὀχήματα δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέση μὲ τὰ καθεστῶτα. Μακροσκελέστατον καὶ λίαν ἐμπνευσμένον λόγον ἐξεφώνησεν εἰς τοὺς ἀπεργούς ὁ βουλευτὴς Κ. Θεός ποὺ ἔξε...θέωσ...ε κυριολεκτικῶς τοὺς ἀκροατάς του, ὥσπου ἐπενέβη κατὰ καλὴ μοῖρα ὁ... Καλομοίρης μὲ συντομότερη ἀγόρευση... Στόγον τῆς γενικῆς ἐπιθέσεως οἱ ἐργάται ἐξέλεξαν τὸν ἀστυνομικὸν διευθυντὴν Κ. Ντάκον καὶ φαίνεται πῶς θὰ κατασπαράξῃ ἀπὸ αὐτοὺς ἑκὼν ἢ ντ... ἄκων!

Γενικὴ ἀπεργία, λοιπόν, εἰκοσιτετράωρος. Τὰ πάντα ἀπήργησαν. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια πάγου. Αὐτὸ τὸ ἀντιλαμβάνονται ἀμέσως οἱ ἀναγνώσται τῆς παρούσης στήλης.

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

1. ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΡΙΝΟ

Τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Ἀνατόλ Φράνς.

2. Ὁ ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΣΤΙΒΟΣ

Τὸ ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρον μυθιστόρημα τοῦ Μπλάσκο Ιμπάνιες.

3. ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Τὸ πολὺκροτο ἔργο τῆς Φάννου Χάρστ.

4. Η ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΕΙΝΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΑ

Παιδικὴ κομωδία τοῦ Δημ. Ἰωαννοπούλου.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Μὲ τοὺς Θηβαίους τάβαλαν ἀγρίως οἱ Λεβαδίτες... Ζητοῦνε ν' ἀπαγορευθῇ πρωτοδικεῖο νὰ ἰδρυθῇ... ἀλλοιῶς ἀλληλοσπαργμὸν μέχρις ἐνὸς θά ᾄητε!

Τρομοκρατίες ἄρχισαν, κυρώσεις, φασαρία... Συλλαλητήρια παλαδῶν ἐκ Λεβαδεῖας καὶ Θηβῶν... Κι' οἱ μὲν τῶν δὲ ἀνέτρεψαν ὡς καὶ λεωφορεῖα!

Σημειώθηκαν ὡς κι' ἐμπρησμοί: κάψανε δυὸ καλῶδες! Κι' ὑπόσχονται—καλὴ—κακὴ—μιὰ τραγωδία ἀρχαϊκὴ οἱ Λεβαδίτες σύντομα μὲ τοὺς «Ἐπτά ἐπὶ Θήβαις»!

□ □

Αἰθέριο πλάσμα, ἡ Μόλισσι! ἀφίχθη μέσῳ αἰθέρος... Κι' ἡ «ἠπταμένη δακτυλὸς» φρόνιμο θεώρησε, καλὸ νὰ δώσῃ σὲ ὅλους ἰντερβιὺ μὲ λόγια τοῦ ἄερος!

Κι' οἱ ρέπορτερ ποὺ ἀφελῶς χάσκοντες, τὴν ἀκούσανε—καὶ μὲ φιλοδοξία πεζὴ ἢ φωτογραφήθηκαν μαζί—ἀπλούστατα... λίγο-πολύ, ἄερα κοπανοῦσαν εἰ!

□ □

Εἰς τὴν Γλυφάδα ἐκρηξίς ἔγινε—ῶρα μία—... Ἀέρια σφυρίζανε, τὰ τζάμια ὅλα τρίξανε... Πλὴν, ὅμως, λίαν εὐτυχῶς, χωρὶς καμμιὰ ζημία...

Ἡ ἀστυνομία ἀνάστατη: μεγάλο «πήγαινε-ἔλα»... «Κίνημα» οἱ πολισμένοι λέν... Παιδιά γκαρίζουν... μάνινες κλαῖν... —Καὶ ὅλ' αὐτὰ γιατί ἔσκασε ἄδωα!— μιὰ σαμπρέλλα!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Ο ΝΕΟΣ ΙΚΑΡΟΣ

Τὸ ὄνειρο τοῦ Ἰκάρου πραγματοποιήθηκε τέλος ὕστερα ἀπὸ τόσες χιλιάδες χρόνια. Ἕνας ἄνθρωπος πέταξε! Ὁ νέος Ἰκάρους ὀνομάζεται Κλέμ Σόν. Εἶναι ἀμερικανός, καὶ χρησιμοποίησε δυὸ τριγωνικὰ φτερά ἀπὸ ὑφασμα, στερεωμένα στὸ σῶμα του μὲ μιὰ ζώνη ἀπὸ σίδηρο. Πήδηξε ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο μὲ τὸ κεφάλι μπροστὰ, ἀπὸ ὕψος δύο χιλιάδων μέτρων καὶ κατῶρθωσε νὰ διασχίσῃ ἔτσι 8 χιλιόμετρα.

Ὁ γυιὸς τοῦ Δαιδάλου ποὺ σκοτώθηκε στὴν παράτολμη πτήση του ἔδωσε τ' ὄνομά του στὸ Ἰκάριον πέλαιος κι' ἔγινε θρύλος. Σήμερα ἡ δόξα εἶναι πῶς δύσκολη. Οἱ ἐφημερίδες θυσίασαν μόνο πέντε-δέκα γραμμὲς γιὰ τὸ κατόρθωμα τοῦ Κλέμ Σόν.

Η ΚΟΣΜΟΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

Εἰς πολυτελεστάτην ἔκδοσιν ἐκυκλοφόρησε ἡ μελέτη τοῦ περιφήμου γερμανοῦ φιλοσόφου Ed. Spranger περὶ τῆς Κοσμοθεωρίας τοῦ Γκαίτε.

Ἡ ἐξαιρετικὴ εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἐννοιῶν καὶ τοῦ ὕφους μετάφρασις ὀφείλεται εἰς τὸν ὑπουργὸν τῆς Παιδείας καὶ καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου Κ. Ν. Λούβαρι, ὁ ὁποῖος καὶ προλογίζει δι' ὧν γὰν τὴν ἔκδοσιν.

Τὸ βιβλίο αὐτὸ, ἀπαραίτητο γιὰ ὅσους παρακολουθοῦν φιλοσοφικὰς μελέτας καὶ ἐνδιαφέροντα ἀνώτερα πνευματικὰ ζητήματα, πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ βιβλιοπωλεῖα ἀντὶ δρχ. 50.

ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Μπορεῖτε νὰ τὶς προμηθευθῆτε ἀπὸ ὅλα τὰ πρακτορεῖα καὶ ὑποπρακτορεῖα τῆς Ἑταιρίας Σπ. Τσαγγάρη Μὲ 10 μόνον δρχ.

ΧΩΡΙΣ ΔΕΛΤΙΟ

μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου

Ἀπὸ τῆς 15 Ἰουλίου θὰ ἐπανέλθουν τὰ δελτία.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧ. ΓΟΥΚΑΤΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1 Τμήμα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΝ Κ. ΧΡΗΣΤΟΥ Π. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ Ο ΓΙΩΡΓΟΣ...

Υπάρχουν άνθρωποι που δεν ξέρει κανείς αν πρέπει να τους ζηλεύει ή να τους λυπείται. Ένας τέτοιος άνθρωπος ήταν κι' ο φίλος μου ο Γιώργος.

Καιρό προσπαθούσα, χωρίς αποτέλεσμα όμως, να τακτοποιήσω και να ξεκαθαρίσω τις σκέψεις μου και τα αισθήματά μου γι' αυτόν τον άνθρωπο. Κι' ό,τι δεν κατάρθωσε ο καιρός, στάθηκε ικανή μία στιγμή να το καταφέρει. Αυτό που γίνηκε σ' εκείνη τη στιγμή δεν είναι ούτε παράξενο ούτε πρωτότυπο. Απεναντίας είναι συνηθισμένο, απλό, ανθρώπινο: ο φίλος μου ο Γιώργος έκλαιγε. Έκλαιγε δυνατά, με λυγμούς, μ' αναφυλλητά χωρίς να υπολογίζει τίποτα ούτε τον κόσμο που τον παρατηρούσε με περιέργεια, ούτε μένα που τον είχα πιάσει από τους ώμους και τον τράνταζα μ' όλη μου τη δύναμη. Έγώ κατέβασα τα χέρια μου, και στάθηκα κατάπληκτος να κυττάζω το θέαμα, που παρουσιαζόταν τόσο άπροσδόκητα μπροστά στα μάτια μου. Κι' ο Γιώργος, ο εϋθυμος, ο έχθρος της μελαγχολίας και των αποτελεσμάτων της, εξακολουθούσε να κλαίει ξεχνώντας τις άλλες-οτες θεωρίες του, που δουλήχτηκαν και καταποντίστηκαν μέσα στα δάκρυα εκείνης της στιγμής.

Ύστερα από λίγο ήσυχασε κάπως. Πήρα τα χέρια του μέσα στα δικά μου. Σήκωσε το κεφάλι του και με κύτταξε μ' εγνωμοσύνη.

—Εσύ;... μπόρεσα να το πω.
Κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του.
—Γιατί; τόν ρώτησα.
—Είδα την Άννα, μουμούρισε κι' έσκυψε το κεφάλι του για να συνεχίσει με περισσότερη ένταση το κλάμα του...

■ ■

Την Άννα; Το άσημαντο κοριτσάκι... Την ευχάριστη άπασχόληση... Την περιπετειούλα... Πού η κατάκτησή της δεν υπήρξε γι' αυτόν, τον «κατακτητή» παρ' όλη τη μάχη λίγων λεπτών...

Μπράβο Άννα!... Πρέπει να είσαι πολύ περήφανη για το κατόρθωμά σου. Μπόρεσες να κάνεις κάτι, που στάθηκε αδύνατον σε μερικές άλλες, που, ή γιατί το πίστευαν ή γιατί έτσι τους είχαν πη, ήταν μοιραίες γυναίκες. Εκείνες διέθεταν του κόσμου τα μέσα. Ήξεραν να κυττάζουν με ένα τρόπο πολύ σαγηνευτικό μισοκλείνοντας χαριτωμένα τα

μάτια, είχαν βαθεί επίγνωση των μυστικών της ζωής και του έρωτα, έκρυσαν πίσω απ' την συντριπτική σοβαρότητα του προσώπου τους όλα τα αινίγματα, ήξεραν την τέχνη του φιλιού, διάλεξαν μ' αξιοπρόσεκτη ψυχολογία τα άρώματα που ελκύουν τους άντρες, μπορούσαν να ξετρελαίνουν κάθε κοινοβότη μ' ένα τους άγκάλιασμα, και νό θνητό μ' ένα τους άγκάλιασμα, και θεωρούσαν παιχνίδι την κατάκτηση μιάς αντρικής καρδιάς. Κι' εσύ; Τι είχες απ' όλα αυτά; Τα μόνα σου προσόντα ήταν μια ξανθή μπουκλίτσα τυλιγμένη μ' ένα ξανθό χαρτί στο λαιμό, δυο φωτεινά ξαίρετικα χάρια στο λαιμό, δυο φωτεινά γαλάνα ματάκια, και μία λεπτή φωνούλα. Στο πρόσωπό σου ήταν διάχυτη η αγνότητα. Το φίλι σου έδειχνε γυναίκα που πρώτη φορά φιλάει και που δεν μπορεί να φανταστεί, πως υπέχει κι' άλλο. Κι' όσο για το άρωμα που μεταχειριζόσουν ήταν σαπούνι, που πολλές φορές—χωρίς θέβαινα να φταίς εσύ γι' αυτό, ήταν ποσόνι, γιατί ήσουν φτωχή, καμμένη Άννα...

Πως μπόρεσε, λοιπόν, εσύ με τα ταπεινά μέσα που διέθετες, να συγκινήσεις μέχρι δακρύων τον «κατακτητή»; Ξέρεις τι μου είπε για σένα, όταν με πρωτοείδε;

—Μ' άρεσει αυτό το μικρό...

Άκου; Μικρό!... Καταλαβαίνεις, δηλαδή, τι αξία σου δίνει. Για να είμαι ειλικρινής σε λυπήθηκα. Ήμουνά θεβίος πως επρόκειτο ν' ακολουθήσεις κι' εσύ την τύχη της Νανάς, της Άλίκης, της Τζέννυ, της Έλλης, της Ζαννέτ, της... της... Κι' ήθελα να τρέξω να σε τρσέξω από την καταστροφή. Μά δεν πρόφθασα. Το μίλησες μόλις σε πλησίασε, γαμήλωσες τα μάτια από ντροπή κι' από ευχαρίστηση, όταν σου έξηγησε τους λόγους που τον ανάγκαζαν να σε σταματήσει και να σου μιλήσει, του έδωσες χαμηλώνοντας περσιόσσοτερο τα μάτια ραντεβού και στάθηκες να τον κυττάξεις έκστατική ενώ άπομακρυνόταν.

Όλα αυτά μου τα διηγήθηκε ο Γιώργος την ίδια μέρα, προσθέτοντας στο τέλος:

—Ξέρεις, την Παρασκευή έχω ραντεβού με το μικρό...

Καθώς θάλεπες ή αξία σου έμενε πάντοτε ίδια.

Ο Γιάννης γύρισε ένθουσιασμένος από την πρώτη συνάντησή σας.

—Έχει τελείαν άγνοιαν της ζωής, είναι πολύ επηρεασμένη από ρωμαντικά μυθιστορήματα και λέει θελκτικές κουταμάρες, μου είπε. Με λίγα λόγια είναι ένα κοριτσάκι πολύ διαφορετικό από τις γυναίκες που έχω γνωρίσει μέχρι σήμερα κι' αυτό μ' ένθουσιάζει.

Έγώ γέλασα, κι' άκουσα με εξαίρετική περιέργεια τις λεπτομέρειες του περιπάτου σας. Μου διηγήθηκε πως από πρόληψη δεν θέλησε να περάσετε κάτω από ένα τηλεγραφικό στύλο, που στο τέλος χωριζόταν με τέτοιο τρόπο ώστε σχημάτιζε διχάλα, γιατί — κατά την πρόληψη πάντοτε — αυτό το πέρασμα θα προκαλούσε τον χωρισμό σας, και πως αυτός δεν σε άκουσε προς μεγάλη λύπη σου.

Ο ένθουσιασμός του Γιώργου μέρα με τη μέρα μεγάλωνε. Τόσο, που αντί, όπως περίμενα, να διακοπούν οι σχέσεις σας σε λίγες μέρες, το ειδύλλιό σας μπήκε αίσίως στον τρίτο μήνα. Αυτό μ' ευχαρίστησε χωρίς να κατορθώσω να μω διώξω τις άπαισιόδοξες σκέψεις.

Τρεις μήνες όμως για κάτι ανθρώπους σαν τον Γιώργο, είναι ότι είναι ή αιωνιότης για μερικούς άλλους. Γι' αυτό κι' οι συναντήσεις σας έγιναν άραιότερες, κι' ενώ εσύ περιμένες καρτερικά στην συνηθισμένη γωνία, εκείνος προσπαθούσε να πείσει την Ήρώ, πως είχε τα ωραιότερα μάτια του κόσμου.

Όπως είναι επόμενο πάψατε να θλεπόσατε.

Σε συλλογίζομουν με λύπη μέχρι την ημέρα που ο Γιώργος έτρεξε να με βρή για να μω πη:

—Συναντήθηκα με την Άννα και δεν με χαιρέτησε!

Σε βεβαιώνω πως ένα αίσθημα ικανοποίησης με κυρίευσε. Ο Γιώργος ήταν έξω φρενών μαζί σου. Είναι αδύνατον να φαντασθής πόσες κατηγορίες σου απέδωσε εκείνο το θράδυ.

—Άκους εκεί το παληοκόριτσο, φώναζε τελειώνοντας την κουβέντα του.

Ναί. Μην σου φαίνεται παράξενο. Σε είπα παληοκόριτσο! Ίσως γιατί υποτάχτηκες μ' εγκαρτέρηση στο μοιραίο, γιατί έκρυψες βαθιά στην καρδιά σου τον άβάσταχτο πόνο σου γι' αυτή σου την άπογοήτευση με μονάχη έκδήλωση ένα βουδό λυγμικό κλάμμα, γιατί άγρπνησες νύχτες και νύχτες για να θυμάσαι τις αξέχαστες στιγμές που πέρασες κοντά του. Τα δμορφα λόνια του και δεν έτρεξες να πέσεις στα πόδια του να τόν παρακαλέσεις όπως είχαν κάνει σε παρόμοια περίπτωση ή Λοιού, ή Τερέζα...

Την άλλη μέρα είχε ξεχαστή κι' αυτό. Έπειτα από τόσες προσπάθειες έπείσθη και ή Ήρώ πως είχε τα ωραιότερα

μάτια του κόσμου, κι' έτσι άρχισε μια καινούργια περίοδος εϋδαιμονίας για τόν φίλο μου τόν Γιώργο. Με διεβεβαίωσε πως ήταν πολύ έρωτευμένος με την Ήρώ, γιατί είχε το ύφος που θύμιζε Άντιένα, και μω εξαμολογέτο συγχρόνως πως ήταν ξετρελλαμένος με την κυρία Νινόν που είχε ένα θαυμάσιο σώμα, ένα γέρο—ζηλιάρη σύζυγο και μιάν άσθυστη έρωτική δίψα.

Είναι εύκολο να καταλάβεις πως εσύ είχες μπη στο περιθώριο όπως τόσες και τόσες. Και δεν ξανάκουσα να γίνεται λόγος για σένα, παρ' την στιγμή που ο Γιώργος άνάμεσα σε δάκρυα και λυγμούς μω ψιθύρισε με σβυσμένη φωνή: —Είδα την Άννα...

■ ■

Έγώ εξακολουθούσα να κρατώ άκόμη τα χέρια του Γιώργου μέσα στα δικά μου επιφυλασσόμενος να τόν ρωτήσω άργότερα τις άφορμές αυτής της καταστάσεως. Ο Γιώργος μάντεψε την περιέργειά μου, είδε στο πρόσωπό μου λογοφισμένη την κατάπληξη, κατάλαβε πως αν μω μιλούσε θ' άνακουφιζόταν, σκούπισε τα δάκρυά του κι' άρχισε να μω λέη:

—Είδα την Άννα σήμερα το πρωί. Έπειδή ήμουνά θυμωμένος γιατί πρό καιρού με είχε δη χωρίς να με χαιρέτησθ, θυμάσαι πού σου το είχα πη—, προσπάρεσα άδιόφορος. Έκείνη έτρεξε και με σταμάτησε, για να με παρακαλέσει να συναντηθώ με το άπόγευμα, έπειδή ήθελε να μω μιλήσει. Ο τόνος της φωνής της ήταν τόσο παρακλητικός, που δέχτηκα χωρίς συζήτηση.

■ ■

Το άπόγευμα που πήγα στην συνηθισμένη γωνία — εκεί συμφωνήσαμε να συναντηθώ με την Ήρώ να με περιμένη μ' άνυπομονησία. Μόλις με είδε, έτρεξε κοντά μου, πέρασε το χέρι της στη μέση μου, έκανα κι' εγώ το ίδιο κι' έτσι άγκαλιασμένοι άρχισαμε να προχωρούμε. Άκριβώς όπως πρώτα, δηλαδή. Περπατήσαμε άρκετη ώρα άμίλητοι. Σε λίγο εγώ, — όχι γιατί πραγματικά ήθελα να μάθω, αλλά γιατί θρέθηκα να μένω βουδός — την ρώτησα: —Γιατί, Άννα, δεν με χαιρέτησες την τελευταία φορά που με είδες;...

—Θά σου εξηγήσω, Γιώργο, μω άπήντησε. Χωρίς να φροντίσω να δικαιολογηθώ, θά προσπαθώ να σου δώσω να καταλάβεις ό,τι αισθάνομαι. Πρώτα-πρώτα πιστεύω να παραδέχεσαι πως ή αίτία του χωρισμού μας δεν ήμουν εγώ. Δεν ξέρω ποιοι λόγοι σε άποχρέωσαν να μην με ξανάδεις. Έγώ την ποίηση όμως πως ήταν σοβαροί. Κι' αυτό, γιατί ούτε περιέει από το μυαλό μου ή σκέψις πως θέλησες να γνωριστούμε, για να περάσεις λίγες ευχάριστες ώρες μαζί μου. Σε θεωρώ για πολύ άνώτερο άνθρωπο και θά ευχαριστηθώ πολύ αν μω άποδείξεις, ότι δεν κάνω λάθος. Η άπόδειξίς που σου ζητώ είναι πολύ εύκολη: μη θελήσεις να με ξανάδεις. Αυτό είναι άπαραίτητο για μένα χωρίς όμως να είναι κι' εύάοιστο. Μην παραξενεύεσαι πού σου μιλά με τόση ευφράδεια. Άπασχολήθηκα μέρες ολόκληρες για να βρω τα λόγια που θά σου έλεγα σ' αυτή την συνάντησή μας, που θά έπεδίωκα με κάθε τρόπο να νίψη.

Η φωνή της, όταν έλεγε τις τελευταίες λέξεις, άρχισε να πάλλεται έντονα. Δεν ήταν δύσκολο να καταλάβη κανείς ότι ή Άννα έκλαιγε. Χωρίς να θε-

ληση να κρυψη τα σκρυά της, σκούπισε τα μάτια της κι' εξακολούθησε:

—Εδώ και δυό μήνες άρραβωνιάστηκα με ένα νέο, που έχει ευρύτατο μέλλον, όπως λένε κι' οι δικόι μου. Αυτό έγινε τόσο ήρεμα και τόσο σύντομα, ώστε δεν πρόλαβα να σκεφθώ αν έπρεπε να δεχθώ ή όχι! Το γεγονός είναι ότι άρραβωνιάστηκα μ' έναν άνθρωπο, που δεν παύει να μω λέη πως κι' αγαπάει και πως ή εύτυχία μου είναι ό προορισμός της ζωής του. Η μητέρα μου με βεβαιώνει πως θά εύτυχώω στο πλευρό του, κι' εγώ, χωρίς να φανερώσω την παραμικρή δυσπιστία δείχνω πως την πιστεύω, ενώ στην πραγματικότητα θασανίξω το μυαλό μου για να άνακαλύψω τα στοιχεία αυτής της άπίθανης μελλοντικής εύτυχίας...

Περπατώντας φθάσαμε στον τηλεγραφικό στύλο με το διχλωτό σχήμα. Η Άννα χαμογέλασε μελαγχολικά και μω είπα χαδιάρικά: —Θυμάσαι πού σε είχα παρακαλέσει να μην περάσουμε κάτω από δώ; Άν μ' άκουγες τότες, ίσως να μην χωρίζαμε τώρα.

Καταλαβαίνεις πως όλα αυτά άρχισαν να με συγκινούν και να μω άημιουργούν μιά παράδοξη ψυχολογική κατάσταση. Ήθελα να της πω κάτι για να την παρηγορήσω, μω δεν μπόρεσα να προφέρω λέξη. Απεναντίας ή Άννα ύστερα από μιά μικρή διακοπή συνεχίσε:

—Έλπίζω να δικαιολογής την παράκλησή μου. Δεν χρειάζεται να σου πω

Περπατώντας φθάσαμε στον τηλεγραφικό στύλο με το διχλωτό σχήμα.

περισσότερα για να καταλάβεις, πως το να θλεπόμαστε θά ήταν καταστρεπτικό για μένα, για την υποθετική εύτυχία μου, τέλος πάντων. Γι' αυτό, άκριβώς δεν σε χαιρέτησα τότε. Σ' αγαπώ τόσο, πού αίσθάνομαι πως αν με παρακαλέσεις ή αν απαιτήσεις να ξανάδωθώ με δεν θά έχω την δύναμη να σου άρνηθώ. Πέρασε ή ώρα, όμως. Πρέπει να γυρίσουμε...

Πήραμε τόν δρόμο του γυρισμού άμίλητοι, όπως είχαμε ξεκινήσει. Δεν άργήσαμε να φτάσουμε στο μέρος που θά έπρεπε να χωριστούμε.

—Δεν ξέρεις πόσο τρομαχτική μω φαίνεται ή σκέψις, πως σε θλέπω για τελευταία φορά, μω είπε ή Άννα. Πρωτό χωρίσουμε θέλω να μω υποσχέθεις ότι θά με σκέπτεσαι όσο μπορείς περισσότερο, κι' ότι δεν θά πάψης να πιστεύεις πως υπάρχει μιά γυναίκα, πού θά σ' αγαπάη πάντα με την ίδια άφοσίωση. Μω το υποσχέσαι;...

—Στο ύπόσχομαι τις είπα.

Η ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΣΚΥΤΑΛΟΔΡΟΜΙΑ

Όπως είναι γνωστό, στους Όλυμπιακούς Αγώνες που θα γίνουν το καλοκαίρι στο Βερολίνο θα λάβει χώρα και μία μεγαλειώδης τελετή, πρωτοφανής στα αθλητικά χρονικά: Το άναμμα της «αθλητικής φλόγας» που θα καίει άκοιμη-τη, ενόσω θα διαρκούν οι αγώνες. Το άναμμα αυτό θα γίνει με την φλόγα που ε-κλαμμένη στην Όλυμπια και θα μετα-φερθεί με την «Όλυμπιακή σκυταλοδρο-μία» ως το Βερολίνο από αθλητές δρο-μείς όλων των χωρών απ' όπου θα πε-ράσει η φλόγα.

Για πρώτη επίσης φορά στην ιστορία των σπορ θα πάρει μέρος σε διεθνή σκυταλοδρομία και ένας βασιλιάς. Θα εί-ναι ο νεαρός βασιλεύς της Γιουγκοσλαβί-ας Πέτρος, ο οποίος θα παραλάβει την ολυμπιακή σκυτάλη—που θα είναι ο ά-ναμμένος στην Όλυμπια δαυλός—μόλις φθάσει στο έδαφος της χώρας του και θα την φέρει τρέχοντας ως τον τόφο του πα-τέρα του όπου θα γίνει μία σύντομη τε-λετή: το άναμμα της φλόγας που θα καίει άσβυστη επάνω από τον τόφο του ήρωικού βασιλιά. Κατόπιν, ο μικρός βασιλεύς, συνεχίζοντας το τρέξιμό του, θα παραδώσει την φωτεινή σκυτάλη σ' άλλον δρομέα, αυτός σ' άλλον, ως δυο φθάσει στο Βερολίνο.

Και μία ενδιαφέρουσα λεπτομέρεια: Ο Ιερός δαυλός δεν θ' άναφθεί στην Όλυμ-πία με κανένα από τα συνηθισμένα μον-τέρνα μέσα άνάμματος φωτιάς: μ' ένα Ισχυρό φακό θα συγκεντρωθούν στο δαυ-λό οι ακτίνες του ελληνικού ήλιου και σε μισό λεπτό, όπως υπολογίζεται, η φλόγα θα έξη άνάψει.

—Άντιο, Γιώργο...
—Άντιο, Άννα...

Με φίλησε θιαστικά και χάθηκε στο σκοτάδι. Έγώ έμεινα εκεί, στην άκρη του δρόμου συλλογισμένος, σπρωπα-θώντας να διακρίνω μέσα στη σκοτει-νιά την σιλουέττα της που άπομακρυ-νόταν με θιασύνη, και διεπιστώσα με μεγάλη μου έκπληξη πως για πρώτη φορά στη ζωή μου είχα δακρύσει...

Υπάρχουν άνθρωποι που δεν ξέρει κανείς αν πρέπει να τους ζηλεύει ή να τους λυπάται. Ένας τέτοιος άνθρωπος ήταν κι' ο φίλος μου ο Γιώργος.

Καιρό προσπαθούσα, χωρίς αποτέλεσμα όμως, να τακτοποιήσω και να ξε-καθαρίσω τις σκέψεις μου και τα αϊ-σθήματά μου γι' αυτόν τον άνθρωπο. Κι' ό,τι δεν κατόρθωσα ο σαιρός, στά-θηκε ικανή μία στιγμή να το καταφέρει.

Κι' είδα σ' αυτή την στιγμή, που ο φίλος μου ο Γιώργος έγκλιανε δυνατά, με λυγμούς, μ' αναφυλλιά για την ά-πώλεια του άγνου, του μεγάλου, του ώ-ραίου, που μόλις το πλησίασε και το αϊ-σθάνθηκε να πλημμυρίζει την ύπαρξή του, το έλασε, να ξεκαθαρίζουν οι σκέ-ψεις μου και τα αίσθηματά μου, και κατάλαβα πως λυπόμουν μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς μου τον άτυχο τον φίλο μου τον Γιώργο...

ΧΡΗΣΤΟΣ Π. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
(Εικονογράφησης Άλ. Κοντοπούλου)

Ο ΒΑΓΝΕΡ... ΑΚΡΟΒΑΤΗΣ

Ο Ρίτσαρντ Βάγνερ, δεν υπήρξε μονά-χα ένα μεγάλος μουσικοσυνθέτης αλλά και ένας... περίφημος ακροβάτης.

Τα χρονικά της εποχής του, αναφέ-ρουν και για το άλλο αυτό ταλέντο του, το οποίο ασφαλώς θα άγνοούσαν οι πο-λυάριθμοι θαυμαστές του.

Απ' τα 1823, ένώ ήταν έξινα χρονών, έδειξε τι θα μπορούσε να γίνει, αν δεν γινόταν αυτό που έγινε κατόπιν. Την έ-ποχή εκείνη κατοικούσε με τους γονείς του στην πλατεία της Άγοράς, στην Δρέσ-δη. Στην πλατεία αυτή συχνά έστηναν τις σκηνές τους πλανόδιοι ακροβάτες και έ-διναν υπαίθριες παραστάσεις.

Ο Βάγνερ δεν άφηνε παράσταση που να μην παρακολουθούσε. Το ενδιαφέρον του για τα κατορθώματα των ακροβατών ήταν ζωηρότατο. Τόν έβλεπαν πάντα στη πρώτη σειρά να κυτάξει με άνοιχτό στόμα τους λαστιχένιους, εκείνους αν-θρώπους, να περπατούν επάνω σε σύρμα, ή με τα πόδια στον άέρα, να κάνουν ένα σωρό άλλα περίεργα και καταπληκτικά πράγματα.

Γοητευμένος αλλά και... διδαγμένος άρκετά, ο μικρός Βάγνερ έπέστρεφε σπι-τι του και έπαναλάμβανε μπροστά στους έκπληκτους οίκείους του... «πρίμα-βί-στα», όπως λένε στη μουσική, τι περισ-σότερα από τα γυμνάσματα που είχε πα-ρακολουθήσει.

Άργότερα, στο κολλέγιο, δεν έέχασε καθόλου τις ακροβατικές επιδόσεις του. Έρριχνε το κασκέτο του στο γέισο των τοίχων, για να πιαστή από καμιά προεξοχή και νάχη κατόπιν την μεγάλη άπόλαυση να επιδείξει μπροστά στους δεινότερα. Και πραγματικά σκαρφάλω-νε στους τοίχους και τις στέγες, με εϋ-κινήσια και τέχνη παλινδρό ακροβάτου και ξανάπαιρνε το κασκέτο του, με κίνδυ-νο να κατατασκιωθεί καιμιά φορά στο λιθοστρώτο της αλλής.

Πώς τώρα, ύστερ' από τόσο ακροβατι-κή μανία, κατόρθωσε να συνεχίσει τις μουσικές του σπουδές, και να γίνει ο Βάγνερ που ξέρομε είναι θαύμα!

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Χωρισμός

Χρυσό άγόρι, θέριψεν ο πόνος
μεσ' στη δοκιμασμένη μου καρδιά.
Για συλλογίσου! Πάει ένας χρόνος,
που μ' άφηνες να πιάς στην ξενιτιά.

Η όρφανή άγκαλιά μου σε γυρεύει
(φωλιά δίχως τη ζέστα του πουλιού)
το στόμα μου για σε κρυφοσαλεύει
κι' άκούω τον κούφιο ήχο του φιλιού

Μέρα τη μέρα σώνονται τα χάδια,
που γιόμιζαν για σε τα δυό μου χέρια
κι' έτσι σφιγτοδεμένα τώρα και άδεια
μοιάζουν σε να τα λάβωσαν μαχαίρια.

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΟΛΥΣ ΘΟΡΥΒΟΣ ΓΙΑ

ΜΙΑ ΟΜΕΛΕΤΤΑ

Ένας από τους μεγαλειότερους φαγάδες της ιστορίας ήταν και ο άββάς ντε Μπαρ-ρό.

Έτρώγε πάντα όσο ήθελε και όπως ήθε-λε, χωρίς να σκοντίζεται για ηστίειες. Μία Παρασκευή, παραβιάζοντας όλοι τους κανόνες της νηστείας, που ήταν άσπληρ-τατοι τότε, κατεβρόνθισε μία θυμασιά ο-μελέττα με λαρδί. Σαφνικά, ξεσπά άγρια θυέλλα, με άστραπές, βροντές, και άλλα «θεί-κα σημεία». Έντρομος ο ντε Μπαρρό ση-κώνεται και άνοιγοντας το παράθυρο πετά έξω την ομελέττα του, λέγοντας:

—Τι θορύβος, Θεέ μου, για μία ομε-λέττα!...

□ □

ΤΙ ΘΑ ΠΡΟΤΙΜΟΥΣΕ

Η βασίλισσα Μαρία των Μεδίκων άντι-θέτως με τον σύζυγό της Έρρίκο, ήταν σκληρόκαρδη και όταν έγινε αντιβασίλ-σα, έδειξε στον γιού της Λουδοβίκο 13ο ύπερ-βολική άσπληρότητα. Με το παραικρό διέ-ταξε και τον ιατρό του.

Αυτό βέβαια, δεν έμπόδιζε να του δείχνει πάντα... όλο το σεβασμό, που του ώφειλε ως εκ του εξώνυμάς του.

Μία μέρα, σε μία τελετή στα άνάκτορα του Λούβρου, η Μαρία των Μεδίκων, βλέ-ποντας τον μικρό βασιλέα να μπαίνει, άρρι-σε τις τυπικές εδερβέντες. Και οι πριγι-στερα εύρισκόμενοι στον Λουδοβίκο αλλικοί τον άκουσαν να ψιθυρίζει:

—Θα προτιμούσα, μαμά, να μου έ'νανε λιγώτερες υποκλίσεις και να μου έδινε έπίσης λιγώτερες καουντιές.

Η ιστορία δεν μάς λέει τι «άπάντησε» την άλλη μέρα η βασίλική μαμά.

□ □

Ο ΣΑΙΣΠΗΡ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΓΑΜΠΡΟΣ

Όταν ο Λαμπής, ο περίφημος κωμωδιο-γράφος, εξέλεξε μέλος της Γαλλικής Κα-μωδίας, προσεκλήθη σε γεύμα από κάποιον κυρία της άριστοκρατίας, που διατηρούσε φιλολογικό σαλόνι.

Επάνω στο τραπέζι και έντ' κουβέντια-ζαν, η φιλόμουσος κυρία ρωτά ξαφνικά τον Λαμπή:

—Κύριε Λαμπή, τι φρονείτε περί Σαίξ-πηρ;

Ο Λαμπής, όμως, την ρωτά και αυτός με την μεγαλειότερη σοβαρότητα:

—Πρόκειται μήπως για καμιά προεξνιά, κυρία μου;...

□ □

Η ΜΟΝΗ ΔΙΑΦΟΡΑ

Η Αικατερίνη των Μεδίκων, δίστασε πο-λύ προτού πάρη θέση μεταξύ των καθολικών και των Ουγενότων που τρωγόντουσαν την εποχή εκείνη. Όταν οι Ουγενότοι νίκησαν τους καθολικούς στο Ντρέ και έδειξαν ότι θα γίνουν κύριοι της καταστάσεως, η Αϊ-κατερίνη που διηύθυνε την πολιτική του γιου της Καρόλου 9ου, δεν φάνηκε να συγκινηθήκε και τόσο. Είπε, λοιπόν, όταν έιαθε για την έκδοση της μάχης αυτής, που ήταν έν τούτοις κοινός στόχος:

—Το κάτω-κάτω, δεν θα προσευχώμεθα πια στον Θεό λατινικά, αλλά γαλλικά.

Το ράδιο

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ
ΑΛΦΟΝΣ ΚΡΟΖΙΕΡ

Ένα βράδυ η Βικτωρίνα, η υπηρέ-τρια των Πιγκάς δήλωσε καθαρά και έξαστερα στους κυρίους της πως δεν άγαπούσε το ραδιόφωνο γιατί δεν την άφινε να κοιμάται.

Τα χόλασαν. Μολονότι η Βικτωρίνα ή-ταν εύρημα στο είδος της, οι Πιγκάς δεν έννοούσαν να κάνουν την παραιμι-κή υποχώρηση για να την συγκρατή-σουν.

Και στην μικρή θύλα τους, που ήταν άρκετά άπομακρυσμένη απ' τα ευτικά πρόστασια, έξακολουθούσαν να δέχων-ται τα ήχητικά κύματα.

—Εδώ δεν είναι όπως στο Παρίσι, μουρμούρισε η κ. Πιγκάς, δεν έχωμε γειτόνους που μάς επιβάλλουν να δια-κόνουμε το ραδιόφωνο με γροθιές στον τοίχο μας! Κι' έπειδή της γουστάρει της κυρίας να κοιμάται με τις κότ-τες, πρέπει να στερηθούμε έμεις την πιε-μεγάλη μας εύχαριστηση.

Η Βικτωρίνα έγκατέλειψε λοιπόν τους Πιγκάς. Την ίδια μέρα, το μεσιτικό γραφείο τους έστειλε μία καινούργια καμαριέρα. Μία νέα με άνοιχτόκαρδο παρουσιαστικό που λεγόταν Μπέτσου.

—Μ' άρέσει πολύ το άγγλικό όνομα της, είπε η κ. Πιγκάς, είναι πιό καθώς πρέπει απ' το «Βικτωρίνα»! Πρώτα απ' όλα σε προειδοποιώ, κόρη μου, πως έ-χουμε ραδιόφωνο και το θάζουμε ως τα μεσάνυχτα... Άν σε πειράζει, ο θόρυ-βος...

—Τόσο το καλλίτερο, κυρία, τόσο το καλλίτερο, Έμένα μ' άρέσει ο θόρυβος ή μουσική, ή ευθυμία.

Κι' η Μπέτσου προσελήφθη στο λεπτό. Μία μέρα στο γεύμα, ξεφυλλίζοντας τις έφημερίδες που δημοσίευαν τα προ-νόμματα της εβδομάδος, ο κ. Πιγκάς άνήγγειλε:

—Άύριο έπίσημη συμφωνική συναυ-λία με 200 όργανα.

—Τι εύτυχία! Θα περάσουμε μία εύ-χάριστη βραδυά, πρόσθεσε η κ. Πιγκάς.

Η Μπέτσου, σερβιρόντάς τους, δεν έ-χανε λέξη από όσα έλεγαν.

Την επομένη έντ' τα άφεντικά τους κάθονταν σε άναπαυτικές πολυθρόνες μπροστά στο ραδιόφωνο, ή Μπέτσου τους εϋχθήκε την καληνύχτα κι' άνέβηκε να κοιμηθή.

Υστερα από λίγα λεπτά, άρχισε ή συναυλία. Οι ήχοι έρχονταν πλούσιοι και μολονότι ήσαν κλειστά τα παράθυ-ρα, άκουγόταν από μακριά, στον δρό-μο, ή εισαγωγή της «Κάρμεν».

Δυό διαβάτες είχαν σταματήσει

μπροστά στην γρίλλια και φαίνονταν ν' άκούν μ' εύχαρίστηση την μουσική του Μπιζέ.

Ξαφνικά ένας τους ψιθύρισε.

—Πάμε, Μιμίλ;

—Γιατί να μην άκούσουμε την μουσι-κή από πιό κοντά; άφοδ είναι τζάμπα;

Η έξωπορτα του κήπου — τι σύμ-πτωση! — δεν ήταν κλειδωμένη. Οι δυό νυκτερινοί μελομανείς λοιπόν διέσχι-σαν τον κήπο κι' έφτασαν, στην είσοδο του υπογείου που ήταν άνοιχτή, σάν να περίμενε την έπίσκεψή τους.

Υστερα από λίγα λεπτά έντ' ή δρ-χήστρα έπαιζε μία «Σιωπή ή σ' υμ-φωνία», είχαν φθάσει στο πρώτο πά-τωμα.

Παραβίαζαν τις κλειδαριές μιάς ντουλάπας, όταν ένας καλλιτέχνης της όπερας άρχισε να τραγουδά μιάν άρια της «Κάρμεν».

—Σ' άρέσει αυτό Μιμίλ;

—Άρμισε όλοταχώς ως το δεύτερο πάτωμα.

—Τρελλαίνομαι! Μου θυμίζει την έ-κονή που οδηγούσα τα βώδια στο σφα-γείο.

Ο Ντουντούλ άστειεύτηκε:

—Τραγουδάμε κόρο, σύντροφε;

—Όσο θέλεις. Και κατά... κόρο ά-κόμα! Σπάνιο πράγμα να δουλεύεις μετ' άσμάτων και συνοδεία ολόκληρης όρχήστρας.

—Όσο για όργανα... έχουμε το έ-ο-λί ι ι ας!

Κι' άρχισαν να τραγουδούν:

«Ο ταυρομάχος προχωρεί,
και προχωρεί...
και προχωρεί...»

—Άκουσε μία τραγουδίστρια που κε-λαϊδά τα «Κοσμήματα» του Φόουσι. Σ' άρέσουν τα κοσμήματα του «Φά-ουσι»;

—Δεν θαρρέω, στα θέατρα όλο ψεύτικα φο-ρούν. Αυτό έδω όμως, που έρρηκα στο συρτάρι, είναι άληθινά... και πού-της! Όμορφα πετρώδια κι' έξοχα μαργαριτάρια.

—Τι σύμπτωση! Τώρα

θάζουν τον «Άλιέα Μαργαριτών»! Ψά-ρεψέ τα χωρίς ν' άργήεις!

Η έρευνα των επίπλων πλησίαζε να τελειώσει.

—Τώρα που παίζουν τον «Ιπτάμενο Όλλανδό» δεν γινόμαστε κι' έμεις... πουλιά; «Ωρα είναι!...

□ □

Στις έντεκάμιση, ή συναυλία είχε τε-λειώσει. Άκούσαν τον σπηκερ: «Καλή-νύχτα σας, κυρίες, καληνύχτα σας, κύ-ριοι, καληνύχτα σας, δεσποινίδες».

Οι Πιγκάς σηκώθηκαν να πάνε να κοιμηθούν.

Μόλις όμως έφθασαν στο δωμάτιό τους σιγοτραγουδώντας:

Φτερό στον άνεμο...

όπισθοχώρησαν σαστισμένοι.

—Θεέ μου μπήκαν διαρρήχτες!...

Ο κ. Πιγκάς σωριάστηκε σε μία κα-ρέκλα.

—Αφάνταστο!

—Τι κάθεται!... Μπορεί να είναι άκό-μα στο σπίτι! Μην κάνεις σάν κοιμι-σμένος! Κουνήσου, τι διάβολο!

Ο κ. Πιγκάς άνοιξε ένα συρτάρι του κομυ.

—Μου πήραν και το ρεβόλβερ μου!

—Άρμισε όλοταχώς—σωστό «Φτερό στον άνεμο» ως το δεύτερο πάτωμα και χτύπησε την πόρτα της Μπέτσου.

—Τι τρέχει; έκαμε αυτή.

—Δεν άκούσες τίποτα;

—Την συναυλία; Καλή ήταν.

—Ποιά συναυλία; Μπήκαν διαρρη-χτες και μάς έγδυσαν!

—Διαρ... Μανούλα μου! Κόπηκε ή ά-ναπνοή μου!

Οι Πιγκάς δεν έκλεισαν μάτι όλη νύχτα. Την επομένη ή Μπέτσου τους έ-πέστρεψε την ποδιά της.

—Δεν έχω όρεξη ναόθουν να με πνί-ξουν οι διαρρηχτες! είπε.

□ □

Επί δεκαπέντε μέρες, οι Πιγκάς έ-μειναν χωρίς καμαριέρα και το ραδιό-φωνο έμεινε θουδό.

Τέλος, πληροφορήθηκαν με στεναγμό άνακουφισέας πως οι διαρρηχτες εί-χαν συλληφθή. Τους είχε καταγγείλει ή Μπέτσου, ή συνένοχός τους, που μά-λωση μαζί τους στην μοιρασιά. Και το μεγαλύτερο μέρος των κοσμημάτων έ-πεστράφη στους ιδιοκτήτες των.

Μία μέρα ή κ. Πιγκάς συνάντησε την Βικτωρίνα στην αγορά:

—Έλα πίσω, κόρη μου, να χαρής δ,τι άγαπάς: θα κοιμάσαι ήσυχά και θα σου κάνω αύξηση.

—Να σάς πώ, κυρία, μετάνιωσα που σας φέρθηκα τόσο απότομα. Στο έξής, μπορείτε να θάζετε όσες μουσικές θέ-λετε στο ραδιόφωνο, δεν με νοιάζει...

—Μουσική στο ραδιόφωνο! Άγανά-κτησε ή κ. Πιγκάς. Είσαι με τα καλά σου; Σορκομένη νάναι!...

ΑΛΦΟΝΣ ΚΡΟΖΙΕΡ

'Ο Ντόλης Νίκβας

ΣΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Προχθές Κυριακή 17 Μαΐου, ή "Ε-
νωση Συντακτών 'Αθηνών τελού-
σε επιβλητικά στον Μητροπολιτι-
κό Ναό το τεσσαρακονθήμερο μνη-
μόσυνο του αλησμόνητου Ντόλη Νίκβα,
πού ο πρόεδρος θάνατός του βύθισε σέ
βαρύτατο πένθος, όχι μόνο την οικογένειά
του και όσους είχαν την εύτυχία νά συν-
δεθούν μαζί του προσωπικά, μιά ξέλιψε ελ-
λικρινά και ολόκληρο τόν δημοσιογραφι-
κό και λογοτεχνικό κόσμο της 'Ελλάδος,
και γενικότερα όλο τόν ελληνικό άνα-
γνωστικό κοινό, πού τόν εδιάβαζε με φα-
ντασισμό και πού τόν αγάπησε όσο ολί-
γους Έλληνες συγγραφείς.

'Ο 'Απόστολος Νίκ. Βασιλειάδης, πού
έγινε γνωστός στην λογοτεχνία και στην
δημοσιογραφία με τόν ψευδώνυμο Ντόλης
Νίκβας, γεννήθηκε τόν 1903 στην Μάκρη
της Μ. 'Ασίας από πατριαρχική οικογέ-
νεια εμπόρων και βιομηχάνων. 'Εσπούδα-
σε στην Σμύρνη, στην 'Αθήνα και κατόπι
στην Γερμανία.

Μά από μικρός έδειχνε εξαιρετική κλί-
ση στην φιλολογία. Για πρώτη φορά πα-
ρουσιάστηκε τόν 1921 με συνεργασία του
στά λογοτεχνικά περιοδικά Σμύρνης
'«Νέα Ζωή» και '«Τέχνη». Τόν πρώτο βι-
βλίο πού εξέδωσε υπήρξε ένας τόμος διη-
γημάτων, οί '«Γαζίες» (1922). 'Αμέσως
προσελκύσε τήν προσοχή και τόν ενδιαφέ-
ρον τού αναγνωστικού κοινού. 'Από τότε
δὲ ὁ 'Ακαδημαϊκός κ. Γρ. Ξενοπούλος,
προλογίζοντας, είχε προβλέψει λαμπρό
τό μέλλον τού νεαρού συγγραφέως, και
έτόνιζε τήν θετικότητα τού ύφους του.

'Ο Ντόλης Νίκβας αφιερώθηκε με έπι-
μονή και ύπομονή στην φιλολογική το-
εργασία, γράφοντας διηγήματα. 'Αργό-
τερα έπεδόθη στό μυθιστόρημα και στέ-
ρομάντο, και τέλος στό θέατρο, τόν ό-
ποιο αγάπησε εξαιρετικά. 'Η παραγωγι-
κότης του ήταν εκπληκτική, στην πέννα
του δὲ ὀφείλονται μερικά από τά καλλί-
τερα ρομάντοα της μεταπολεμικής επο-
χής.

Μετά τις '«Γαζίες», εξέδωσε τις '«Πά-
ληδες 'Αγάπες» (διηγήματα, 1928), τήν
'«Ντολорίτα» (μυθιστόρημα 1929) πού εί-
χε τεραστία επιτυχία και εκυκλοφόρησε
σὲ χιλιάδες αντίτυπα, τις '«'Ανθρώπινες
Μαριονέττες» (νουβέλλα, 1929), '«Κι' οί
Ιστορίες αὐτὲς τέλειωσαν ἔτσι» (διηγή-
ματα, 1930), τήν '«Φιλημένη», ἕνα λεπτό-
τατο ρομάντο (1931), τήν '«Κυρία μου»
(μυθιστόρημα, 1931), '«Τρεῖς ἀδελφές»
(μυθιστόρημα, πού δημοσιεύθηκε στην
'«'Εβδομάδα» με τόν τίτλο '«Τατιάνα, 'Ολ-
γα, Κατερίνα», '«Παρθένες τού 1935
(ρεαλιστικόν μυθιστόρημα, 1935).

'Από τόν 1930 ανέλαβε τήν διεύθυνση
του περιοδικού '«'Εβδομάδα», τόν ὁποῖον
διηύθυνε με θριαμβευτική επιτυχία ἐπὶ
τέσσερα χρόνια, κατόπιν δὲ ἀποδύθηκε ἐ-
νεργώτερο στην δημοσιογραφία, ανέλαβε
τήν διεύθυνση της μεγάλης ἡμερησίας ἐ-

φημερίδος '«'Ελεύθερος 'Ανθρωπος» τήν
ὁποία διηύθυνε με ἰση ἐπιτυχία.

Συγχρόνως εξέτελεσε διάφορες δημο-
σιογραφικές ἀποστολές στην Εὐρώπη. 'Α-
πό μιά δημοσιογραφική του τούρνέ στην
'Ισπανία μᾶς ἔδωσε τόν βιβλίο του '«Πῶς
εἶδα τήν 'Ισπανία», ὅπου περιλαμβάνον-
ται σελίδες εξαιρετικής περιγραφικής δυ-
νάμεως.

Θεατρικά ἔργα του ἀνεβάστηκαν στην
σκηνή, ὁ '«Δημοσιογράφος Βεργής» (τρι-
πρακτο δράμα, 1929), τόν '«Διαζύγιο» (τρι-
πρακτὴ κομῆντί, 1930), οί '«Μαριονέττες»
(κομῆντί σὲ 13 εἰκόνες), και τά μονό-

Τι τελευταία φωτογραφία του.

πρακτα, '«'Η κούνια» (1930), '«'Η λέξη
πού τού χρειαζόταν» (1931), '«'Ο κ. 'Υ-
παστυνόμος» (1931). 'Επίσης συνεργά-
στηκε στίς επιθεωρήσεις '«Κλειδωνας»,
'«Δικτατόρισα» και '«'Αλατιέρα».

Πολλά από τά διηγήματά του μετα-
φράστηκαν και γαλλιστί από τόν Ρενέ ντ'
'Υβερμόν, και γερμανιστί από τόν ξεοχο
έλληνοιστή 'Ερρίκο Στάινμπετς.

■ ■

'Ο Νίκβας υπήρξε εξαιρετικός και ὡς
άνθρωπος. Κοιμικός, εὐθύμος, ἀφελής,
ἦταν γνωστός, και ἀγαπητός σὲ ὅλους
τούς κύκλους, συμπαθέτατος ἀπὸ τὼν
κοσμικῶν σαλονιῶν, μέχρι τὼν ὀριστο-
κρατικῶν κέντρων διασκεδάσεως, ἀπὸ
τόν δημοσιογραφικὸν γραφεῖον μέχρι
της μοεέμικης ταβέρνας, ὅπου συγκεν-
τρώνονταν οί καλλιτεχνικές παρέες. Εἶχε
μέσα του τήν σύγχρονη ἀησυχία, πού
ἀνερρίπιζε ἀδιάκοπα τήν δημιουργική

φλόγα του. Μὲ ἀκατάβλητη ἐπιμονή και
ὕπομονή, παρακολουθοῦσε τήν σύγχρονη
φιλολογική παραγωγή, ἔγραφε διηγήμα-
τα, μυθιστορήματα, καμπάνιες, ταξίδευε
σὲ δημοσιογραφικές ἀποστολές ἀπὸ τήν
'Ισπανία στό Παρίσι, κι' ἀπ' τόν Παρίσι
στη Λόντρα, ἔπαιρνε συνεντεύξεις με βα-
σιλεῖς και με διανοούμενους, τηροῦσε με
τήν πιὸ αὐστηρή ἐπιμέλεια τίς κοινωνικές
ὕποχρεώσεις, παρακολουθοῦσε τήν κοσμι-
κή ζωή, πρώτος στίς θεατρικές πρεμιέ-
ρες και στην πλάξ της Γλυφάδας. Εἶχε
για ὅλα καιρό και για ὅλα διάθεση...
Τά ἔξυπνα και φωτεινά μάτια του, πού
ἀντικατόπτριζαν μιά δυνατή κι' ὀρητι-
κή ψυχή, παρακολουθοῦσαν ὠστόσο τή
ζωή με τήν ἴδια εὐθυμὴ ἀφέλεια και με
τήν ἴδια συγκρατημένη εἰρωνική διάθεση,
πίσω ἀπὸ τόν καλαμάρι τού δημοσιογρα-
φικοῦ γραφεῖου, πίσω ἀπὸ τόν τζάμι τού
βαγκὼν-λί, πίσω ἀπὸ τόν οὐτοκὺ τού
λουμπιέ, τήν σαμπάνια της Στρέλλνας, τόν
κατοσταράκι της ὑπόγειας ταβέρνας της
Πλάκας...

'Ο Νίκβας αγάπησε τή ζωή σὲ ὅλες τίς
ἐκδηλώσεις της. 'Αγάπησε ἀκόμη και τά
ζῶα, και τά λουλούδια... Τόν τριαντάφυλ-
λο, τόν γαρύφαλλο, ἡ γαζία, δὲν ἔλειπαν
ποτέ ἀπὸ τήν μπουτουνιέρα του...

'Αν ὅμως ὁ Νίκβας αγάπησε με τόση
φλόγα τή ζωή, ἀντιμετώπισε και τόν θά-
νατο κατὰ ἕνα τρόπο δικό του, πρωτότυ-
πο, δραματικό, ἀντάξιο ἑνὸς ἥρωος κι'
ἑνὸς φιλοσόφου... Μά κι' ἑνὸς ποιητοῦ...
Γιατί βρήκε τή δύναμη ν' ἀκολουθήσει
τήν συμβουλὴ τού ποιητοῦ:

«...ἂν ἔρθῃ ἡ μοῖρα σου ἡ κακιά, νά
της χαμογελάσῃς· κι' ἂν ἔρθῃ ὁ Χά-
ρος, ἤρεμα κι' αὐτόν νά τόν κερά-
σῃς...».

■ ■

'Από μῆνες τώρα τού εἶχε ἐκδηλωθῇ
ἐντονώτερα πολυώδυνη ἀρρώστεια, πού ἔ-
πειτα ἀπὸ ἐγχείρηση φάνηκε για μιά
στιγμὴ νά ὑποχωρή. 'Ατυχῶς ὅμως πα-
ρουσιάστηκε ὑποτροπὴ, ἡ ὁποία κατέστη-
σε ἀναγκαία νέα ἐγχείρηση.

Τὴ φορά αὐτὴ ὁ Νίκβας κατάλαβε πῶς
δὲν θά γλύτωνε. 'Αφοῦ κανόνισε με ψυ-
χραιμία τὴ δουλειά του στην ἐφημερίδα
πού ἐργαζόταν, κι' ἀφοῦ γλῆντησε για
τελευταία φορά με τήν παρέα του, μπη-
κε στόν 'Εὐαγγελισμό.

'Αδικα ὁ γιατρός προσπαθεῖ νά τού
δώσῃ ἐλπίδες.

—Τόν παιχνιδι τῆχασα αὐτὴ τὴ φορά...

—'Ετσι ἀντιμετώπισε πάντα τή ζωή, σάν
ἕνα παιχνίδι· και τώρα, με ἀθλητική πραγ-
ματικά ὑπερηφάνεια, ἀναγνωρίζει πρώτος
τήν ἡττα του. 'Αποτεινόμενος στούς γο-
νεῖς του, πού κλαῖνε:

—Μὴν κλαῖτε! 'Εγὼ ἀκόμη πολλὰ εἰς
ᾧ ρε νά ζῶσα... 'Εγὼ θά σᾶς πῶ πότε
θά πρέπη νά κλάψετε...

Ποῖος μπορεῖ νά μείνῃ ἀσυγκίνητος
μπρὸς τήν βαθύτατη τραγική εἰρωνεία
πού κρύβουν μέσα τους οί «πολλές ὥ-
ρες»; μπρὸς στίς ἐπιτακτικές και ὑπερή-
φανε λέξεις, ὅπου ξεσπᾷ τόσο παράπονο,
τόσος πόνος;

—'Ετσι, με τόν χαμόγελο στό στόμα, ὡ-
ραίος, ὑπερήφανος, ψύχραιμος, πρωτότυ-
πος, πέθανε ὁ Νίκβας, ὅπως ἔζησε... 'Ο-
λοι οί φίλοι του, ὅλοι ὅσοι τόν γνώρισαν,
θά κρατήσουν ἀλησμόνητη τήν μνημό-
νιά του.

Γ.

Μυστηριώδης έξαφάνιση

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΣΑΡΛΟΤ ΝΤΟΞΕΝΤΕΡ

Περιμέναμε τόν Σύντνεϋ Μπάρτς, κα-
ισιμένοι στό μικρό μπαλκόνι, ἀ-
πάνω ἀπ' τόν κήπο τού ξενοδοχεί-
ου. 'Η ἀτμόσφαιρα ἦταν πιὸ δρο-
σερή μέσα στό σαλόνι ὅπου δούλευαν οί
ἀνεμιστήρες. Λίγο εὐχάριστο εἶναι ὅμως
νά μένῃς σ' ἕνα δωμάτιο χωρίς φῶς και
δὲν τολμούσαμε νά ἀνάψουμε. Μέσα στό
σκοτάδι, κάτω ἀπ' τόν μῶβ βελούδο τού
οὐρανοῦ τῶν 'Ινδιῶν, ἀποφεύγαμε συγ-
χρόνως και τόν ταῖπμημα τῶν ἐντόμων
και τόν βούισμά τους.

'Ἦταν περασμένη ἡ ὥρα κι' ἀνησυχού-
σα. 'Ο Σύντνεϋ Μπάρτς ἀργοῦσε πολὺ
με τούς ἀποχαρειαμούς της μικρῆς μι-
γάδος πού εἶχε ἐρωτευθῇ.

—Νά πάρῃ ἡ ὄργη, Κάρλ, εἶπε ὁ Χάρ-
περ, θά ἤθελα πολὺ νά εἶχε γυρίσει
αὐτός ὁ νεαρός ξεμυαλισμένος.

'Από μέσα μου ἔκανα τήν ἴδια εὐχὴ
προσθέτοντας μίαν ἄλλη: νά μὴν παρα-
σῇται πιὰ ὁ Σύντνεϋ, ὁ Σύντ, ἀπὸ τίς
ἁμορφες κοπελίτσες. Θεωροῦσε τόν φλέρτ
σάν λουλούδια σπαρμένα κατὰ μῆκος ἑ-
νὸς σκοτισμένου δρόμου, χωρίς νά προ-
βλέπη πῶς καμμιὰ μέρα θάπεφτε σ' ἑ-
ναν κάλυκα πού περιεῖχε δηλητήριο.

Εἶχε ἔρθει στίς 'Ινδιές εἰς ἀναζήτησιν
«τοπικοῦ χρώματος» γιατί ἔγραφε ἕνα
θεατρικό ἔργο, παρὰσούροντάς μας, τόν
Χάρπερ κι' ἐμένα, στίς περιπλανήσεις
του. 'Οταν ἐργαζόταν, ἐπιζητοῦσε τήν ἀ-
πόλυτη μοναξιά: οὔτε σημασία ἔδινε στην
τροφή.

■ ■

'Ἦταν χλωμός και κουρασμένος ὅταν
τό βαπόρι ἀγκυροβολοῦσε στην Καλκούτ-
τα και νευρικός ὅταν καταλύσαμε στό
ξενοδοχείο. 'Ο Χάρπερ πρότεινε νά πά-
ρουμε ἕνα ἀμάξι και
νά κάνουμε βόλτα
στά μαγαζιά.

—Για νά ξεσκάσῃ
ὁ παιδί και νά ξε-
λάσῃ τήν ἀναθεματι-
σμένη Γαλλίδα, αὐτὴ
τήν Μιμί Λατορέλ,
πού τοῦχει καρφωθῇ
στό νοῦ!

Πραγματικά, τήν
ἐχάσαμε... γιατί γνώ-
ρισε τήν Λιλή. 'Η Λι-
λή ἐργαζόταν στό
μαγαζί τού γέρου
πατέρα της Γάζ-
Ντόν. 'Εκεῖ μέσα
πουλοῦσε εἰδῶλα, φυ-
λαχτά, μπιμπελό, πε-
τράδια φτηνοτιμέ-
α, πλούμενα ἐπάνω στόν
μπάγκο ὅπου ἀκτινο-
βολοῦσε αὐτὴ ἡ ὑπέ-
ροχη ὑπαρξὴ με τὰ
κεχλιμπαρόνια ἄγρια
με τὰ χιονόλευκα δόν-
τια και τήν μπρούν-

τζίνη ἐπιδερμίδα.

Τούς εἶδε νά πλησιάζουν κι' ἔγυρε στό
λεπτόμοιχο κορμί της ἀπάνω στόν μπάγ-
κο:

—'Ενα μασκάτ, σαχίμπ; πρότεινε με
χαδιάρικη φωνή.

Κύτταξε τόν Σύντνεϋ. 'Ολες οί γυναῖ-
κες κύτταζαν τόν Σύντνεϋ. Τά ξανθά
νείατα του εἶχαν κάτι πού τραβοῦσαν,
σάν τόν μαγνήτη πού τραβά τόν σίδερο.

'Ο θαυμασμός ἔλαμψε στά μάτια τού
φίλου μας ἀντικρύζοντάς τήν και στά χεί-
λη του ζωγραφίστηκε ἕνα χαμόγελο...
Μολονότι εἰδωλόατρίς και μιγάς, ἐνοι-
ωσε κι' ἡ ἴδια νά χτυπᾷ ἡ καρδιά της
μαζί με τὴ δική του, με τόν ἐπιτακτικό
κάλεσμα τού φύλου.

Τόν ἀντελήφθη, κι' ὁ Χάρπερ ἐπίσης,
ὅπως και κάποιοι ἄλλοι... 'Ενας λι-
γνός λευκοντυμένος νέος πού φοροῦσε
τουρμπάνι στό κεφάλι. 'Ἦταν καθισμέ-
νος χάμω στό βάθος της παράγκας. Ση-
κώθηκε ἀργά και στάθηκε ὀρθος με
σταυρωμένα χέρια με τὰ μάτια καρφω-
μένα ἀπάνω στόν Σύντνεϋ Μπάρτς. Τόν
ἀνέκφραστο πρόσωπό του δὲν πρόδινε
κανένα αἶσθημα, ἀλλά, πίσω ἀπ' τόν ἀ-
διαπέραστο αὐτό πέπλο, ἐνοιῶθα τὰ ἀ-
κονισμένα δόντια ἑνὸς σκύλλου πού εἴ-
ναι ἔτοιμος νά ὀρμήσῃ.

Μὲ ἀδιαφορία, ὁ Μπάρτς ἀγόρασε τόν
μισὸ μαγαζί. Οὔτε ἤξερε τί ἀγόραζε. Τά
μάτια του και οί σκέψεις του συγκεν-
τρώνονταν ἀποκλειστικά σ' αὐτὴ τήν νέα
πού τὰ χέρια της φτερούγιζαν ἀπάνω ἀπ'
τόν μπάγκο σάν μπρούντινες πεταλοῦδες
και πού τόν βλέμμα της, φωτεινὸ σάν ἄ-
στρο, ἀπαντοῦσε στό δικό του. Καί στό
ἀναιμεταξύ, ἡ ἀκίνητη σιλουέττα στεκόταν

ἀπειλητική, σάν ἕνα μαῦρο σύννεφο στόν
ὀρίζοντα.

'Ενοιῶσα κάποια ἀνακούφιση ὅταν
βρεθῇκαμε μακριὰ ἀπ' τόν μαγαζί. Καί
τότε ὁ Χάρπερ, ἴσως γιατί συλλογιζόταν
τήν Μιμί Λατορέλ, εἶπε:

—'Αν ἤμουν στή θέση σου, Σύντ, θά
ἀπέφευγα τίς ἱθαγενεῖς σὲ μιά τέτοια
σφηκοφωλιά.

'Ο Σύντ γούρλωσε τὰ μάτια του και
στά χεῖλη του ζωγραφίστηκε ἕνα εἰρωνι-
κό χαμόγελο:

—Δὲν ἔχεις δίκιο, φίλε μου, εἶπε, εἴ-
ναι ὁ τύπος τίς 'Ανατολίτισσας πού ζη-
τᾷ για τόν ἔργο μου.

—'Ολες οί γυναῖκες ἦσαν «τύποι»—στην
ἀρχὴ τοῦλάχιστον—για τόν Σύντνεϋ.

'Ο Σύντ ἀρχισὲ νά τεμπελεύῃ. Αὐτό
βάσταξε καιρό. Συνήθιζε νά βγαίνει μό-
νος. 'Ο Χάρπερ κι' ἐγὼ ζέραμε πού πη-
γαῖνε. 'Η μόνη μας ἐλπίδα ἦταν πῶς οί
δεσμοί του με τήν Λιλή δὲν ἦσαν σοβα-
ροί και πῶς ἦταν μιά ἀπλή διασκέδαση
με τήν Λιλή ὅπως κι' ἡ Λιλή περινοῦσε
τόν καιρό της μαζί του. Κι' ἀνησυχού-
σαμε μόνο με τόν ἀπειλητικό Μπάρν
Ράο

■ ■

'Αφοῦ πέρασε ὁ πρώτος ἐνθουσιασμός,
ὁ Σύντνεϋ, ἀπότομα ξεπημένος μᾶς μί-
λησε με θλίψη για τήν Λιλή, ἐξομολο-
γούμενος πῶς τόν ἐνοχλοῦσε πιὰ.

—Φαντάσου, Κάρλ, φώναξε, σάν νά
τού συνέβαινε πρώτη φορά τέτοιο πράγ-
μα, πῶς ἡ μικρὴ εἶναι ἐρωτευμένη μαζί
μου. Μοῦ φέρεται σάν νά εἶμαι θεός.
Χθὲς μοῦ εἶπε πῶς δὲν εἶχε νοιώσει τόν
σκοπὸ της ζωῆς προτοῦ με γνωρίσει και
πῶς θά πέθαινε ἂν τήν ἐγκατέλειπα. 'Α-
γιοι Πάντες!

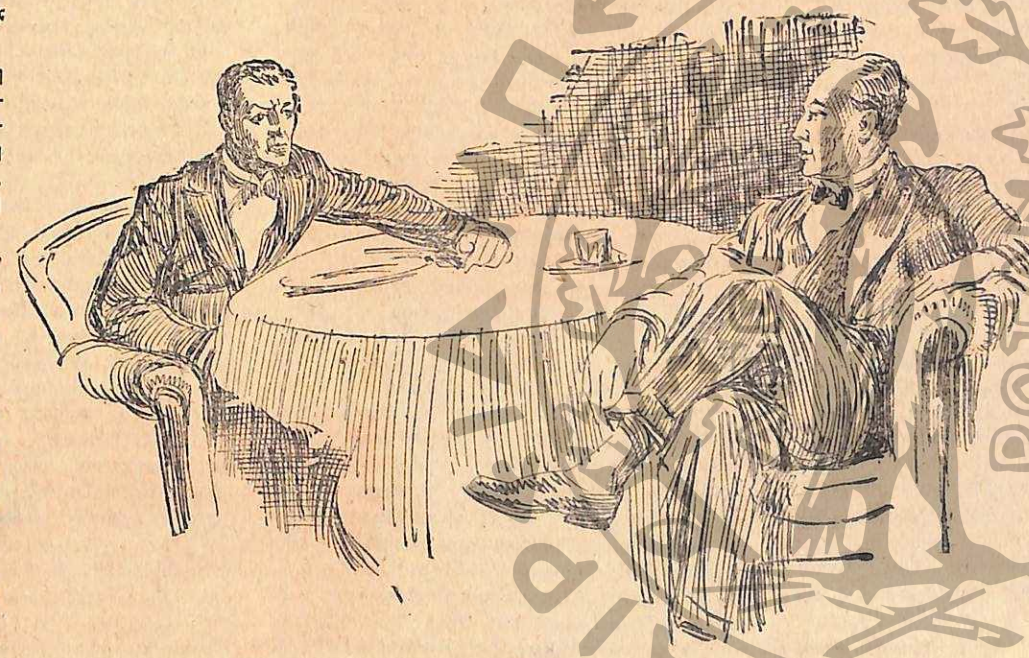
—Καλλίτερα νά
διακόψετε ἀμέσως.
Νά της εὐχήσῃς εὐ-
τυχία για τούς γά-
μους της με τόν
Μπάρν-Ράο, κι' αὐ-
ριο φεύγομε για τόν
βουνό, τοῦ εἶπα.

'Αντελήφθη, πῶς
οφρόνιμη ἦταν ἡ συμ-
βουλή μου κι' ἐφυγε
ἐκεῖνο τόν βράδυ με
δισταχτικό βῆμα,
για τόν τελευταῖο του
ραντεβού με τήν νέα.

—Θά ἐπιστῇ ὅψα
νωρίς, ὑποσχέθηκε
φεύγοντας.

Περιμέναμε ὥρες
ὁλόκληρες στό μπαλ-
κόνι, ἀπάνω στόν
κήπο. 'Η ζεστή αὐ-
ρα μᾶς ἔφερνε τίς
εὐωδίες ἀπ' τίς ρο-
δοδάφνες.

Σαφινά ὁ Χάρπερ

—Φαντάσου Κάρλ πῶς ἡ μικρὴ εἶναι ἐρωτευμένη μαζί μου.

σηκώθηκε:

—Σατανική ζέστη! Πάω να κοιμηθώ, είπε.

Τήν στιγμή που μπαίναμε στο σαλόνι, ακούσαμε θόρυβο βιαστικών βημάτων στον διάδρομο.

—Ο Σύντ! φώναξε ο Χάρπερ με στεναγμό ανακουφισίας.

Χωρίς να νοιαστώ για τα έντομα που προκαλούσε ή λάμψη, πάτησα ένα κουμπί πλημμυρίζοντας φως το δωμάτιο, ακριβώς την στιγμή που η πόρτα άνοιξε απότομα. Για ένα δευτερόλεπτο, νόμισα πως έβλεπα όλα να στριφογυρίζουν. Μιά κραυγή εκπλήξεως ξέφυγε απ' τα χείλη του Χάρπερ. Ο Σύντνευ Μπάρτς, κλείνοντας την πόρτα, είχε σωριαστή λαχανιασμένος σε μία πολυθρόνα. Ήταν βουτηγμένος στον ιδρώτα και τα ρούχα του γεμάτα αίματα. Έτρεμε σαν το φύλλο.

Τού δώσαμε να πιη ένα ποτήρι μπράντυ προτού του κάνουμε ερωτήσεις.

—Η τόν Τάξ Ντούν σκύτωσε η τόν Μπέν Ράο, μου ψιθύρισε ο Χάρπερ.

—Η τήν κοπέλλα... σκέφθηκα εγώ, περιμένοντας να ακούσω.

Δεν την είχε σκοτώσει, μολοντί η νέα είχε πεθάνει. Ήταν λαχανιασμένος, έσχαλος απ' την όδυν, κι' οί λέξεις έβγαίνουν μία-μία απ' τα χείλη του.

Τήν είχε συναντήσει στο συμφωνημένο μέρος, κάτω από ένα μεγάλο δέντρο του δάσους, κοντά στο άγγλικό νοσοκομείο και της είπε πως έρχόταν να την άποχαιρητήση. Τα κεχλιμπαρένια της μάτια γούρλωσαν μπροστά στην ψυχρή αυτή άναγγελία, τόν άκουσε όμως με καταπληκτική γαλήνη.

—Εμεινε για πολλήν ώρα κοντά του, άμιλητη κι' ύστερα με σφιγμένα χείλη τόν ρώτησε:

—Θά με φιλήσης προτού φύγης, Σάχιμπ;

Ανακουφισμένος την έσφιξε στην άγκαλιά του. Έκείνη στεκόταν άκίνητη, ώσπου ο Σύντ άντελήφθη πως τα χείλη της, κολλημένα άπάνω στα δικά του, άρχισαν να παγώνουν. Δεν τού άποκρίθηκε όταν της μίλησε κι' έννοιωσε κάτι το ζεστό και το γλοιώδες άπάνω στα χέρια του. Ξετρελλανμένος, την σήκωσε στην άγκαλιά του κι' ώρμησε στο νοσοκομείο... Ο Τάξ Ντάν κι' ο Μπέν Ράο έφθασαν προτού πεθάνει, μολοντί δεν τούς ζήτησε. Κι' έπειδή έξωμολογήθηκε προτού πεθάνει πως είχε αυτοχειριαστή, οί άρχες δεν κράτησαν τόν Σύντνευ Μπάρτς στην διάθεσή τους.

—Ο πατέρας της όμως κι' αυτός ο Μπέν Ράο που επρόκειτο να παντρευτή, με καταριώνται. Τι αξιολάτρευτη κοπέλλα. Πεθαμένη, έμοιαζε άκόμα πιο όμορφη.

Τόν εαπλώσαμε στο κρεβάτι, όπως κάνουν για ένα μαρό παιδί κι' όλη νύχτα, ο Χάρπερ κι' εγώ, τόν φυλάγαμε έκ περιτροπής. Πότε έμεινε άκίνητος κάτω απ' την κουνουπιέρα, κυττάζοντας μπροστά του μ' ένα βασανισμένο βλέμμα κι' ύστερα τα μάτια του θόλωναν απ' τα δάκρυα, πότε κυλιόταν ανάμεσα στα σεντόνια του που τόν έκαιγαν. Στο παραμυθό του, θαρρούσε πως άκουγε το περπάτημα τού Μπέν Ράο πίσω του.

Πέρασαν μέρες χωρίς να συμβή τίποτα, 'Απ' το παραλήρημα, ο Σύντνευ πε-

ριήλθε σε κωματώδη κατάσταση. Ο θεράπων ιατρός δήλωσε πως δεν ύπήρχε πιά κανένας φόβος γιατί ο πυρετός είχε πέσει κι' άσφαλώς θα ξυπνούσε με την άνάμνηση της τραγωδίας αυτής οβυσμένη μέσα στο μυαλό του.

Αυτό συνέβη μερικές μέρες άργότερα. Στο άναμεταξύ, άρχισα να κατασκοπεύω τόν Τάξ Ντάν και τόν Μπέν Ράο. Φαίνονταν να είχαν ξαναρχίσει τη συνηθισμένη τους ζωή. Ο Τάξ Ντάν στεκόταν στον μπάγκο του ξεφωνίζοντας σε μέρη όπου συνήθιζε να πηγαίνει. Τόν συνάντησα πολλές φορές καθώς γύριζε άνάμεσα στα μαγαζιά. Τό σκληρό του βλέμμα με κτύπαζε χωρίς να δείχνει πως με είχε άναγνωρίσει. Πάντως, δεν φαίνονταν να ήθελε να έκδικηθώ.

Γνωρίζοντας πόσο εύκολα διαδίδονται οί είδησεις μεταξύ τών υπηρετών, στίς 'Ινδίες, διέδωσα την φήμη, στο ξενοδοχείο, πως θα φεύγαμε στο τέλος της έβδομάδος. Φυσικά, αυτό δεν ήταν αλήθεια, γιατί έπρεπε να περάσουν βδομάδες προτού εξαφανισθούν οί συνέπειες τού πυρετού τών τροπικών, κι' ο Σύντνευ άνακτήσει δυνάμεις για το ταξίδι. Έπιθυμούσα όμως ο Μπέν Ράο να τό μάθη και να έκτελέση ό,τι είχε μέσα στο μυαλό του.

Ανήσυχες μέρες ζούσαμε μαζί με τόν Χάρπερ. Τό ρεβόλβερ δεν έλειπε απ' τό πλευρό μας. Ώς και την σκιά τών δέντρων που ζωγράφιζε ο ήλιος πάνω στα μπαλκόνια μας, την φοβόμαστε.

Τό βαπόρι μας ήρθε κι' έφυγε. Τίποτε δεν μεσολάβησε όμως. Άρχισαμε να άνασάνουμε πού έλεύθερα.

—Δεν ύπάρχει πιά κίνδυνος, συμπεράνε ο Χάρπερ.

Κι' όμως, όσο άνακτοδσε δυνάμεις ο Σύντ, τόσο ήμασαν πιο άνήσυχτοι. Δεν τολμούσαμε να τόν άφήσουμε να βγί μόνος—με τό πρόσημα της άρρώστειας του. Τού είπαμε να φύγουμε, στάθηκε όμως άμετάπειστος.

—Ηρθα να γράψω τό έργο μου, είπε, κι' άν δεν τό τελειώσω, δεν πάω πουθενά. Έτσι που προσέχετε τις κλειδαριές στίς πόρτες και πού όπλίζετε, θά πείστε κανέναν πως φοβόσαστε καμιά έπανάσταση τών 'Ινδών. Στο ξενοδοχείο αυτό γίνεται μεγάλη φασαρία. Θά νοικιάσω μία βίλλα και θα κλειστώ μέσα με τούς βδομάδες, ώσπου να γράψω κάτι. Έσείς μπορείτε να πάτε στη Σιμίλα ν' άναπαυήτε. Θάρθω να σας βρω άφού τελειώσω.

Αυτό άκολουθήσαμε κατά γράμμα, όταν είδαμε πως δεν μπορούσε να γίνη άλλοιως. Τόν κλείσαμε μέσα στο ιδεώδες σπίτι, σ' ένα προάστειο της πόλεως. Τό σπίτι αυτό, που άνηκε άλλοτε σ' έναν άγγλο μηχανικό, φιλόποτο, άποτελούνταν από ένα μόνο δωμάτιο και σάλ-ντ-μπαίν. Μιά πόρτα, έφωδιασμένη με γερή κλειδαριά και σιδερένιες μπάρες, άνοιγε στην βεράντα. Ψηλά, κοντά στο ταβάνι, ήσαν πολλά μικρά παραθυράκια που χρησίμευαν μόνο για τόν άερισμό. Τό πάτωμα ήταν πλίνθινο. Κοντολογής ήταν μία έξοχη φυλακή, υπό τόν όρο τό κλειδί της πόρτας της εισόδου να ήταν σε καλά χέρια. Άφού βάλουμε τόν Σύντνευ εκεί, θα

είμαστε ήσυχτοι πιά, τουλάχιστον για τούς βδομάδες.

Κι' ο ίδιος ήταν ένθουσιασμένος με τό εύρημα:

—Δόστε μου τσάι, μερικά κουτιά γαλέτα και κρέας, είπε. Άφ'στε με μόνο για κάμποσο καιρό και σας 'ίπόσχομαι να μη σας ξαναμιλήσω για τό έργο μου.

Η επίπλωση ήταν ένα σιδερένιο κρεβάτι, μία γκαζομηχανή, τού καρέκλες κι' ένα τραπέζι. Κρυφά, φέραμε όλα τ' άπαιτούμενα. Στο ξενοδοχείο ίσχυριστήκαμε πως ο Σύντνευ επέμενε να πάη στο βουνο. Και μία μέρα, πήγαμε περίπατο με τό αυτοκίνητο κι' επιστρέψαμε χωρίς αυτόν.

Είχα τό κλειδί τού σπιτιού στην τσέπη μου, έκανα όμως τόν Σύντνευ να πιστέψη πως τό είχα χάσει. Φεύγοντας, τού συνέστησα να βάλει καλά τόν σύρτη στην πόρτα του. Μας κύτταζε έκπληκτος. —Τι άφελείς που είσθε! Ναί, ναι, θα κλειδαμπαρώσω την πόρτα μου. Όχι όμως γιατί τό μέρος είναι άπομονωμένο. Άπλούστατα, για να μην βλέπω τό φιλόποτο ύφος σας! Γεια σας φοβιταιάρηδες!

Γέλασε και τράνταξε την πόρτα πίσω μας. Τόν άκούσαμε να κλείνει τούς σύρτες. Την ίδια στιγμή, κλειδώνα την έξω πόρτα.

Καθώς κατεβαίναμε τα σκαλοπάτια της βεράντας, φάνηκε ένας μικρός ίθαγενής μέσα στους θάμνους κοντά στο σπίτι. Η άστυνομία μας τόν είχε συστήσει για καλό σκοπευτή κι' έμπιστο πρόσωπο. Ο Χάρπερ κι' εγώ τόν είχαμε νοικιάσει σαν μαντρόκυκλο. Θά φύλαγε βάρδια μαζί με τόν άδελφό του, ούτως ώστε τό σπίτι να φρουρηται πάντα. Άν άκουγε τόν Σαχίμπ να θέλη να βγί έξω, έπρεπε να τρέξη να μας βρϊ στο ξενοδοχείο. Άν διέκρινε κανέναν που ζητούσε να εισχωρήσει μέσα στο σπίτι, έπρεπε να πυροβολήση για να τόν σκοτώση.

Στην πόρτα τού κήπου, σταματήσαμε για να κυττάσουμε πίσω μας. Τό σπίτι ήταν σε αρκετά μεγάλη άπόσταση απ' τό δρόμο. Οί ροδοδάφνες σέρνονταν γύρω απ' τούς τοίχους τού σπιτιού.

Ο φύλαξ ήταν κουβαριασμένος σαν μαντρόκυκλος στην σκιά της βεράντας, κοντά στην πόρτα. Πρίν φύγουμε όμως, ο Χάρπερ κι' εγώ κυτταχήκαμε με τις ίδιες σκέψεις, που έρμήνευσε πρώτος ο φίλος μου.

—Είμαστε τού παλαβοί, είπε άναστενάζοντας βαθεία. Θάπρεπε να γράφουμε έργα μόνοι μας... μελοδράματα. Τώρα σκηνοθετούμε ένα από αυτά. Έξετάζουμε κάθε εκατοστόμετρο τού σπιτιού και δεν βρίσκομε τίποτα τό άνώμαλο. Κανείς δεν μπορεί να εισχωρήσει μέσα. Κι' ο Σύντ άκόμα δεν θα μπορούσε να άνοίξη την πόρτα κι' άν τό ήθελε. Είναι άσφαλισμένος μέσα. Κι' έμεις, τρέμουμε για την ασφάλειά του, ενώ είναι τόσο άσφαλισμένος! Είμαστε τού φοβιστάρες γρηές, τίποτ' άλλο!

Όταν πάγαμε να διακρίνουμε τό σπίτι, σταματήσαμε ένα άμάξι κι' επιστρέψαμε. Την νύχτα εκείνη, σερνόμαστε σ' όλα τα μαγαζιά. Ο Τάξ Ντάν κύτταζε έξω νοιασता την δουλειά του. Κι' ο Μπέν Ράο τό ίδιο. Για πρώτη φορά από πολ-

λές βδομάδες, κοιμηθήκαμε ήσυχά.

Καθεμέρα, περνούσαμε να κάνουμε μία βόλτα ως τό σπιτάκι για να πεισθούμε πως όλα ήταν εν τάξει. Άν τα πόδια μας έκαναν τόν παραμικρό θόρυβο άπάνω στα μικρά χαλίκια τού δρόμου, ο μικρός «μπόυ» μας περίμενε άπάνω στα σκαλοπάτια της βεράντας και μας ύποδεχόταν πάντα μ' αυτά τα λόγια:

—Όλα πάνε καλά, σαχίμπ, ήσυχά σαν ένα τάφο.

Κι' οί τελευταίες άνησυχίες διελύθησαν. Τρεις μέρες προτού περάσουν οί τού βδομάδες, είχαμε την προαίσθηση, πλησιάζοντας, πως κάτι τό άνώμαλο συνέβαινε. Ο «μπόυ» μας καρτερούσε με άγωνία κι' έτρεξε λαχανιασμένος εις προπύλας της μας.

—Χθές τό βράδυ, προτού νυχτώσει, είπε ο μικρός, άκούω θόρυβο στους θάμνους. Φωνάζω. Καμιά άπάντηση. Ο θόρυβος έπαναλαμβάνεται. Με προφύλαξη, σηκώνω τό τουφέκι μου και πυροβολώ προς εκείνη την διεύθυνση. Κάτι σωριάζεται. Πυροβολώ και πάλι. Κυττάετε, πρόσθεσε με υπερηφάνεια, παραμερίζοντας τούς θάμνους. Είναι βασιλιάς!

Μέσα στους θάμνους ήταν σωριασμένο τό κορμί μίας τεραστίας κόμπρας με τό κεφάλι πολτοποιημένο. Η κοιλιά τού φιδιού ήταν πρημένη.

—Θεέ μου! φώναξε ο Χάρπερ με άνατριχίλα ποτέ δεν φανταζόμουν πως ύπάρχουν τόσο μεγάλες κόμπρες.

—Μόνο ο βασιλιάς, που όρμα άπάνω στον άνθρωπο, εξήγησε ο μικρός. Εύτυχώς που τόν άκουσα. Συχνά δεν έρχονται σ' αυτά τα μέρη. Τους συναντά κανείς στον Ντάν, στη Μπούρμα και στο Φεράζ. Στάθηκαν πολύ τυχεροί. Ήταν βαρύς από κανένα πλούσιο γεύμα πουκανε για να μού έπιτεθί και τόν πρόλαβε τό εύκίνητο δάχτυλό μου.

Εκείνο τό βράδυ διασταυρώθηκα με τόν Μπέν Ράο στους δρόμους τών μαγαζιών. Αυτή την φορά, δεν άπέφυγε τό βλέμμα μου. Άπεναντίας, τα μάτια του καρφώθηκαν με διαβολική έκφραση άπάνω στα δικά μου.

Η συνάντηση με σύγχυσε. Την άνέφερα στον Χάρπερ προτού κοιμηθώ. Κι' όλη νύχτα δεν κλείσαμε μάτι, ούτε ο Χάρπερ ούτε εγώ. Στο πρόγευμα, μού είπε να πάμε να επισκεφθούμε τόν Σύντ.

Τό φίδι αυτό μ' άνησυχεί, μού έμυστηρεύτηκε. Τό παιδί φρουρεί άγρυπνα. Ποιός όμως θα μπορούσε να έμποδίση ένα φίδι να συρθεί απ' την ζούγκλα ως τό σπίτι, να σκαρφαλώσει άπάνω στο δέντρο και να έσγλυστρήση ως τα μικρά

παράθυρα τού άερισμού;

Τό παιδί μας χαιρέτησε:

—Μη συγχύζεστε για τό φίδι, είπε. Ό:α εδω είναι εν τάξει. Ήσυχά σαν ένα τάφο.

Έστρεψα τό κλειδί στην κλειδαριά. Ο:ι σιδερένιοι σύρτες κρατούσαν γερά άπό μέσα. Χτύπησα δυνατά την πόρτα. Καμιά άπάντηση όμως.

—Είναι νωρίς και κοιμάται άκόμα, είπε ο Χάρπερ, θέλοντας να με ήσυχάση. Έστειλα τόν μικρό στον δρόμο για να πάρη ένα άμάξι και να πάη να φέρη έργαλεία.

Σε λίγο, ο μπόυ έρχόταν με τού Άγγλους με λιστούς, σφυριά και τανάλια. Κατωρθώσαμε να σπάσουμε την πόρτα. Τό δωμάτιο ήταν όλωσδιόλου άδειανό. Κατάπληκτος, κύτταξε τόν Χάρπερ. Κι' εκείνος με κύτταξε με την ίδια έκπληξη. Τό ηλεκτρικό ήταν άναμμένο κι' άνεμος έμπαινε απ' τα μικρά παραθυράκια τού άερισμού.

Έξωφρενικό! Ο Σύντνευ Μπάρτς είχε εξαφανισθί από ένα δωμάτιο με γερους τοίχους, με γερή πόρτα. Τα χαρτιά του ήσαν άραδιασμένα άπάνω στο τραπέζι και κοντά τους ήταν τό ρεβόλβερ τού Χάρπερ που δεν είχε χρησιμεύσει. Τό κανάτι τού νερού κι' οί κονοέρβες ήσαν άνεγγίχτες στα ράφια τους, οί παντοφλές του κάτω απ' τό κρεβάτι, τό λινό του κοστούμι άπάνω σ' αυτό.

—Ούτε φώναξε, ούτε χτύπησε, ούτε πέρασε απ' την πόρτα, έπαναλάμβανε διαρκώς τό παιδί, κατατρομαγμένο.

Προσεκτικά, έρευνήσαμε παντού: μάταια όμως. Βλέποντας τό πτώμα τού φιδιού, ένας Άγγλος φώναξε:

—Άγιοι Πάντες! Τι επικίνδυνα ζωά! Είναι ικανά να καταπούν όλόκληρο μοσχάρι. Μπορεί να καταπιή όλόκληρο άνθρωπο, χωρίς ν' άφήση ίχνη της εξαφάνισής του.

Μιά κραυγή φρίκης ξέφυγε απ' τα σφιγμένα χείλη τού Χάρπερ.

—Άλλά άσφαλώς ήταν αδύνατο να είναι μέσα σ' αυτό τό δωμάτιο, πρόσθεσε εύθυμα ο Άγγλος. Άκόμα και να φοφούσε της πείνας, δεν θα κοπιάζε να σκαρφαλώση στον τοίχο και να έσγλυστρή απ' τό παραθυράκι την στιγμή που στον κήπο θάβρισκε πιο εύκολα τροφή. Πάω να ειδοποιήσω τις άρχες.

Σε λίγο άκούγαμε τό αυτοκίνητό του να άπομακρύνεται. Δεν τολμούσα να κυττάξω τόν Χάρπερ στο πρόσωπο. Δεν ήθελα να διαβάσω εκείνο που άσφαλώς ήταν ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του γιατί εκείνος κι' εγώ, φέραμε πως

τό φίδι είχε μπη μέσα στο δωματίο.

Θαρρούσα πως έβλεπα μία σκηνή: Τόν Μπέν Ράο να σκαρφαλώνη μ' ένα κλεισμένο καλάθι άπάνω στο μεγάλο δέντρο που ήταν πίσω απ' τό σπίτι. Να άνοίγη τό καλάθι μπροστά στο παραθυράκι. Φαίνεται πως δεν μεσολάβησε πάλι, απ' την τάξη που βασιλεύει στο δάγκωμα τού φιδιού, ο Σύντ, άπορροφημένος απ' την εργασία του, θα τό πήρε για τσίμπημα έντόμου. Και σε λίγο, ξεψυχούσε.

Ο μπόυ είχε πη για τό φίδι:

—Ήταν βαρύς από κανένα πλούσιο γεύμα πουκανε για να μού έπιτεθί και τόν πρόλαβε τό εύκίνητο δάχτυλό μου.

Άκούστηκαν βήματα στα σκαλοπάτια της βεράντας. Ήταν ο Χάρπερ, ο μπόυ, ο Άγγλος κι' ο φίλος του μαζί με την άστυνομία. Τόν ψιθύρο τών έρωτησέων τους, στίς οποίες δεν μπορούσαν, να άπαντήσουν, διαδέχτηκε η σιωπή όταν τούς διηγήθηκαν την ιστορία, χωρίς να κρύψω τίποτα, απ' την στιγμή της συναντήσεώς μας με την Λιλή ως τώρα. Έξέτασαν τό δωμάτιο, τα παράθυρα και τό δέντρο. Κι' ύστερα πήγαν στο φίδι.

Ο Μπέν Ράο ώδηγήθηκε με τό στανό, δεν έλυσε όμως την γλώσσα του.

—Άκουσα να λένε πως ένας άνθρωπος μπορεί να εξαφανισθί, να πεθάνη κατ' αυτόν τόν τρόπο, δεν είμαι όμως βέβαιος, ήταν η μόνη άπάντησή του.

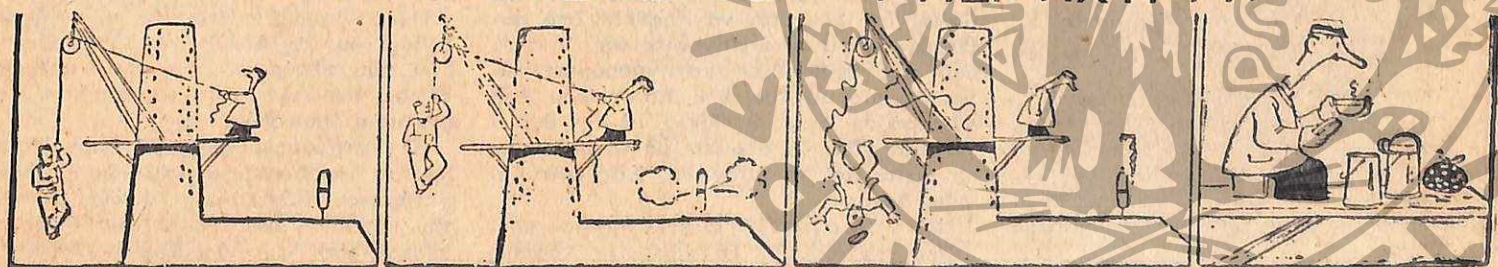
Μήνες μέيناμε στίς 'Ινδίες, ο Χάρπερ κι' εγώ, ξεδεύοντας τόν καιρό μας και τα χρήματά μας, για να διαλευκάνουμε τό μυστήριο.

Η άστυνομία κατάρθωσε να πληροφορηθί πως ένας δαμαστής φιδιών, στο Μπαρντβαν, είχε συλλάβει μία τεραστία κόμπρα που είχε πουλήσει σ' ένα άτομο τό οποίο ούτε θυμόταν καθόλου. Τό φίδι είχε αγοράσθι πολλές βδομάδες πρίν απ' τόν θάνατο τού σαχίμπ. Αυτό ήταν άπώδειξη πως ο Μπέν Ράο είχε προσχεδιάσει τό έγκλημά του και περίμενε με ύπομονη να έκδικηθί. Ο θάνατος της Λιλής κι' η άόριστη άπειλή τού Μπέν Ράο ήσαν οί μόνες βάσεις άπάνω στίς οποίες έπρεπε να στηριχθί η κατηγορία.

Γι' αυτό, απέλυσαν τόν Μπέν Ράο. Ο διεθυντής της άστυνομίας μας συμβούλεψε να άφίσουμε τα πράγματα στην θέση τους και να πασδεχτούμε ένα δυστύχημα. Τι μπορούσαμε να κάνουμε άλλο;

ΣΑΡΑΟΤ ΝΤΟΞΤΕΝΤΕΡ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

Ο κ. Πειραχτήρης είναι πολύ εύσυνεϊδητος εργάτης. Είναι στην ώρα του στη δουλειά του, όταν όμως σημάνη η μεσημερινή διακοπή της εργασίας, δεν έννοει να εργασθι ούτε δευτερόλεπτο περισσότερο.

'Ο «γκάγκστερ» της Λεμονιάς

Κάποιο βράδυ, η Λεμονιά Κοριτσούδη, που γεννήθηκε, όπως το μαρτυρεί το μυρωμένο ονοματάκι της, στο χαριτωμένο νησί του Αιγαίου, και που εργάζεται ως καμαριέρα στο αντρόγυνο Καφερού, πάει στο σινεμά. Κατ' εξαίρεσιν, γιατί συνήθως πηγαίνει σε κάτι μακρινούς συγγενείς της. Στο σινεμά, παίζονταν ένα φιλμ που είχε μέσα «γκάγκστερ» και σκηνές φρίκης. Η Λεμονιά είναι φύσει ευαίσθητη κοπέλλα και δεν μπορεί να βλέπει να πειράζουν έστω και μυίγα. Την έπιασε τρεμούλα... Καθώς έτρεμε σύγκορμα, κάποιος παρακαθήμενός της φαίνεται πως την λυπήθηκε κι' έσπευσε να της πιάσει το χέρι, λέγοντας:

— Δεσποινίς, τι δίκη πούχετε! Τι κακός κόσμος που υπάρχει σ' αυτή τη γή...
— Ω! ναι, αναστέναξε με λουλουδένια πνοή η Λεμονιά.

Και καθώς φοβόταν πολύ να επιστρέψει ολόμοναχη στο δωμάτιό της—έκτο πάτωμα, για σκεφθώτε το λιγάκι—παρακάλεσε τον παρακαθήμενό της να την συνοδεύσει ως εκεί...

Ο πονετικός κα... ψυχικάρης αυτός νέος είναι ο Ευγένιος 'Αρπαβούτας, που εμφανίζεται σήμερα, περιστοιχισμένος τιμητικώς από δυο χωροφύλακες, στο πταισματοδικείο. Όχι βέβαια άπλως και μόνο γιατί άκλούθησε μια καμαριέρα μέσα στο δωμάτιό της και πέρασε μαζί της μιά, δυο, πέντε, δέκα νύχτες. Γιατί αν συνέβαινε αυτό, όλα τα πταισματοδικεία 'Αθηνών, Πειραιώς και περιχώρων δεν θα έπαρκοσαν για να δικάζουν τέτοιες παραβάσεις.

Πρόεδρος (στον κατηγορούμενο). Πήγατε πολλές φορές στο δωμάτιό της δεσποινίδος Λεμονιάς Κοριτσούδη;

Κατηγορούμενος.— Μάλιστα, κ. πρόεδρε. 'Αρκετές. Δεν έχω παράπονο.

Πρόεδρος.— Και μιά μέρα, σάς εμπιστεύτηκε πως τ' αφεντικά της θα πήγαιναν ταξίδι στην Πάτρα, αφήνοντάς της τα κλειδιά του σπιτιού;

Κατηγορούμενος.— Μάλιστα, κ. πρόεδρε. Δεν της ζήτησα όμως τίποτα.

Πρόεδρος.— Ξέρω... Δεν της ζητήσατε τα κλειδιά... αλλά τα πήρατε μόνοι σας. Ύστερα, εισδύσατε νύκτωρ μέσα εις το διαμέρισμα, όπου οίκειοινηθήτε το μεγάλου άξιας ραδιόφωνο του ζεύγους Καφερού.

Κατηγορούμενος.— Ψέμματα, κ. πρόεδρε. Είναι συκοφαντία... για να με φάνε!

Ο Ευγένιος 'Αρπαβούτας το φωνάζει αυτό με έντονο ύφος. Είναι ένας φέρελ-πας νέος, καμιά εικοσαριά χρονών, με σκοτεινό βλέμμα, άπαλη επιδερμίδα, λεπτό μουστάκι. Φαίνεται σαν κανέναν πρωτογωνιστή ρομαντικού μυθιστορήματος των μέσων του 19ου αιώνα.

Πρόεδρος (στον κλητήρα).— Νά εισαχθεί η δεσποινίς Κοριτσούδη.

Η δεσποινίς Κοριτσούδη δεν είναι

μορφή. Τα μάτια της είναι πάρα πολύ μικρά, το στόμα της υπερβολικά μεγάλο, η μύτη της ελαφρά γρυπή. Στο άναστημα είναι πολύ κοντή... νεραντζούλα φουντωτή!

Πρόεδρος.— Πότε άντελήφθηκε, δεσποινίς, την κλοπή του ραδιοφώνου;

Λεμονιά.— Στις έντεκα το πρωί. Καθώς λείπανε τ' αφεντικά, το είχα παραρρίξει στον ύπνο... Κατεβαίνοντας απ' το κρεβάτι, έψαξα για τα κλειδιά μου. Πουθενά κλειδιά. Είχαν γίνει άφαντα.

Πρόεδρος.— 'Ο 'Αρπαβούτας είχε περάσει την νύχτα μαζί σας;

Λεμονιά (χαμηλοβλεπούσα).— Ναι. Έφυγε στις έφτά το πρωί. Και ποτέ του δεν φάνηκε τόσο τρυφερός, κ. πρόεδρέ μου!

Το άκροατήριο καγχάζει.

Πρόεδρος.— Όστε, αναγκαστήκατε να παραβιάσετε την πόρτα του διαμερίσματος;

Λεμονιά.— Ναι, κ. πρόεδρέ μου. Πήγα να φέρω τον κλειδαρά. Και μόλις

—Τί καλός κόσμος που υπάρχει σ'αυτή τη γή...

μήκη μέσα στην τραπεζαρία, το πρώτο που είδα ήταν ότι το ραδιόφωνο είχε... πάει περίπατο! Ψάχνω παντού: πουθενά ραδιόφωνο. Τότε μου πέρασε απ' το νου πως σίγουρα ο Ευγένιος το είχε βάλει στο χέρι!

Κατηγορούμενος.— Είναι μιά παλιοψεύτρα, κ. πρόεδρε. Με κατηγορεί από ζήλεια, μόνο και μόνο γιατί με τσάκωσε μιά μέρα να γλυκοκυττάζω την καμαριέρα του δευτέρου πατώματος και να την λέω: «μπαρμουνάρα μου!»

Πρόεδρος.— Όρισμένους, έχετε πολλές βλέψεις... Μολονότι όμως η δεσποινίς Κοριτσούδη έχει έδρασίως φήμην εύκολου θράματος, αυτό, δεν σημαίνει ότι δύνανται να ληφθούν υπό σοβαράν έποψιν οι κατηγορίες της. Έκείνο που σάς επιβαρύνει, κατηγορούμενε, είναι ότι μιά μάρτυς, ή κ. Λαλισιτίδου, ενώ φλυαρούσε, όπως συνήθως, με την θυρωρό, σάς είδα να περνάτε με το ραδιόφωνο κάτω απ' τη μασχάλη. Σας αναγνώρισε άμέσως.

Συνήγορος.— 'Ο πελάτης μου προέβαλε το άλλοθι. Το πρωί της κλοπής, βρισκόταν όχι στάς άγκάλας της δεσποινίδος Λεμονιάς Κοριτσούδη, αλλά στην Κηφισιά, σε κάποιο φίλο του κ. Νερού-

λό. Άπορώ πως δεν εκλήθη να καταθέσει αυτός ο αξιολογώτατος μάρτυς.

Ο συνήγορος είναι νεαρός «δικολάβος» από εκείνους που γυρίζουν τα δικαστήρια «θηρεύοντας» υποθέσεις με κυνηγετικό όπλο! Είναι πολύ στενωχωρημένος γιατί ο τακτικός του ψευδομάρτυς, που τον έχει με τον μήνα για τις υποθέσεις του, αυτός πρόκειται να υποδυθώ—δεν πήγε την μέρα εκείνη στο πταισματοδικείο, κηρύζας λευκήν απαργίαν με την αιτιολογίαν της καθυστέρήσεως του τελευταίου μισθού...

Πρόεδρος.— Ω! αυτός ο μάρτυς! Αυτός ο μάρτυς! Άν είναι στο ίδιο σκαρί με τον κατηγορούμενο!... (Στον 'Αρπαβούτα) Τι επαγγέλλεται ο φίλος σας;

Κατηγορούμενος.— Είναι... πωλητής. Πουλά...

Πρόεδρος (έπικαλούμενος τον 'Υψιστο).— Μά τι πουλά, χριστιανέ μου;

Ο κατηγορούμενος τηρεί έπιφυλακτικήν σιγήν.

Πρόεδρος.— Δεν αποκλείεται αυτός να πούλησε το ραδιόφωνο... Τα πράγματα είναι καθαρά και ξάστερα. Άλλωστε, δεν άρκεσθήκατε στην υπεξαίρεση του ραδιοφώνου. Σηκώσατε και τα χέρια της φίλης σας. Δεν είναι έτσι, δεσποινίς;

Λεμονιά.— Για να λέμε την αλήθεια, δεν τ' άσχημασε... Κάτι δανεικά μουπαίριε που και που... δανεικά κι' άγύριστα, ν' άκούγεται.

Το άκροατήριο καγχάζει και πάλι.

Κατηγορούμενος.— Μην πιστέψετε, κ. πρόεδρε. Το λέει και το τραγουδι: «Μην πιστέψης την γυναίκα, είναι ψέμμα...» Είναι αλήθεια πως κάποτε μου δάνεισε ένα εικοσάρικο... Μά δεν άξιζει να γίνεται τόση φασαρία...

Λεμονιά.— Ένα εικοσάρικο; Και το τάλληρο που σούδωκα για να πάρης δυο παγωτά «Πόλος». Και το δίφραγκο του τράμ...

Κατηγορούμενος.— Ψεύτρα! Ψηλικάτσο ψεύτρα! Άκοις εκεί, κ. πρόεδρε, να χαρίσω την ευγενική μου καρδιά σ' ένα τέτοιο ύποκείμενο!

Λεμονιά (άξιοπρεπώς).— Νά μη σε ξαναδοούν τα μάτια μου!

Συνήγορος.— Ζητώ την αναβολήν της έκδικάσεως της υποθέσεως δια να εξετασθή ο κυριώτερος μάρτυς της υπερασπίσεως κ. Νερούλος.

Πρόεδρος.— Περιττόν, κ. συνήγορε. Δεδομένου ότι ο Ευγένιος 'Αρπαβούτας έχει ήδη πλούσιον πονικόν μητρώον, θεωρώ περιττήν κάθε καινούργιαν... συστατικήν έπιστολήν!

Ο κατηγορούμενος Ευγένιος 'Αρπαβούτας καταδικάζεται έπεικώς εις δεκαοκτάμηνον φυλάκισιν. Άκούει άπαθώς την καταδίκη του. Το βλέμμα όμως της δεσποινίδος Λεμονιάς Κοριτσούδη θολώνει ελαφρώς. Άρανε να κλαίη τις 27 δραχμές της; Η μήπως...

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Πρέστον Φόστερ

Όταν ο σκηνοθέτης Τζώρτζ Στέβενς έδειξε το σενάριο της «Δόξας του Τσίρκολου» στον Πρέστον Φόστερ, ο οποίος έπρεκειτο να πρωταγωνιστήσει για να μελετήσει τον ρόλο του, έκρινε καλόν να του προσθέσει:

— Στο φιλμ αυτό υπάρχουν πολλές σκηνές σκοποβολής. Μη σκοτισθήτε για το ζήτημα αυτό. Θά σάς ντουμπλάρωμε...

— Θα με ντουμπλάρετε; ρώτησε ο Φόστερ έκπληκτος. Γιατί;

— Μά διότι ο Γόμπυ Ουάλκερ, ο ήρωας τον όποιο θά υποδυθήτε είναι πρωταθλητής της σκοποβολής.

— Και τί μ' αυτό; Προτιμώ να παίξω μόνος μου και τις σκηνές αυτές. Δεν χρειάζομαι άντικαταστάτη.

Ο Τζώρτζ Στέβενς άνασήκωσε τους ώμους του. Ο Φόστερ επέμεινε:

— Στοιχηματίζωμε έκαστο δολλάρια ότι ρίχνω στο φτερό πέντε κινούμενους στόχους;

— Στοιχηματίζομε!

Έρριξαν στον άέρα πέντε περιστέρια από άργυλλο. Ένας έπιτυχημένος πυροβολισμός τάκανε σκόνη το ένα πίσω από το άλλο.

Ο Πρέστον Φόστερ κέρδισε το στοίχημά του...

Μέσα σε τρία χρόνια ο Πρέστον Φόστερ από άπλόκ φιγκυράν άνεδείχθη σε πρωταγωνιστή. Κάθε ρόλος του, όσοδήποτε άσήμαντος κι' αν ήταν, είχε έπιτυχία.

□ □

Η εμφάνισή του τον έβοήθησε πολύ: ψηλός, εύρωστος, άθλητικός, με τα καστανοκόκκινα μαλλιά του και τα παράξενα γαλάζια μάτια του (καθώς γεννήθηκε κοντά στη θάλασσα έχει μάτια ναυτικού), εκπροσωπεί περίφημα τον τύπο του συνηθισμένου Άμερικανού. Δεν είναι πρωταθλητής σε κανένα σπόρ, τ' άξρει όμως όλα. Όχι κομψός, αλλά περιποιημένος. Όχι έξαιρετικά γοητευτικός, αλλά συμπαθητικός. Ένας άνδρας τον όποιο μπορεί να συναντήσει κανείς στο δρόμο του μιά μέρα, αύριο ίσως. Βέβαια ένας άνδρας σαν τον Τζών Μπάρρυμορ με το περίφημο προφίλ ή σαν τον Ραμόν Νοβάρρο με την κλασική όμορφιά του είναι ένα μυθιστορηματικό πρόσωπο, που το συναντά κανείς μόνο στα ρομάντσα, στα τσαγούδια ή στις κάρτ-ποστάλ. Ένας άνθρωπος σαν τον Πρέστον Φόστερ όμως, μπορεί να μοιάζει με τον μεγάλο σας αδελφό, με ένα φίλο σας, με τον σύζυγό σας. Είναι ένας τύπος συνηθισμένος, όχι περίπλοκος, όχι έκλεπτυσμένος, λίγο έγώιστης ίσως, λίγο αδιάφορος. Ένας άνδρας με μιά λέξη. Με όλα τ' προσφιλή έλαττώματα των ανδρών.

□ □

Υποδύθηκε όλους σχεδόν τους ρόλους στον κινηματογράφο. Τον είδαν δημοσιογράφο χρυσοθήρα, γκάγκστερ, και τέλος ντέκτεκτβ στην ταινία «Δέν ήταν παρ' ένα άνδρας». Η ταινία αυτή είναι πρώ-

τη μιάς σειράς άστυνομικών φιλμ στα όποια θά πρωταγωνιστήσει ο Πρέστον. Όπως ο Τζαίμς Κάνιελ ή ο Πώλ Μιού-νι παίζει τώρα ρόλους άστυνομικού άφου έπαίξε πριν ρόλους κακοποιού.

Ο Φόστερ του «Είμαι ένας δραπετής» ή του «Άστραπές Ζέστης» ήταν ένα κακοποιόν στοιχείον. Άκριβώς έπειδή δείχθηκε έξαιρετικά μιστός στον ρόλο αυτό διεκρίθη, και χάρις σ' αυτό του έδόθη άργότερα ο ώραιος ρόλος του Γκαλαγκέρ, στην ταινία «Κατάσκοπος». Είναι ή πιό «ψυχολογημένη» ή πιό ιδεαλιστική δημιουργία του Πρέστον Φόστερ.

Μιά τελευταία φωτογραφία του Πρέστον Φόστερ.

Συνήθως δίνει στα πρόσωπα που υποδύεται περισσότερη βιαιότητα, περισσότερο πείσμα, περισσότερη βρανωσύτητα απ' ό,τι χρειάζεται.

□ □

Είναι όπως είπα και παραπάνω, ένα «παιδί της θάλασσας». Γεννήθηκε στη Νέα-Ύρκη, στο Όσεαν Σίτυ... Μολονότι μεγάλωσε άναπνέοντας τον καθαρίο άέρα του πελάου που το ύδωσε το γερό του παράστημα και το ήλιοκαμένο του δέρμα δεν έγινε ναυτικός αλλά δημοσιογράφος. Ήταν ρεπόρτερ σε μιά έφημερί-

δα της Φιλαδελφείας. Τον φαντάζομαι πολύ καλά πως θά ήταν τότε: ένας από τους καταπληκτικούς εκείνους άμερικανούς δημοσιογράφους που εισχωρούν παντού με το καπέλλο στο κεφάλι και το σιγαρέττο στο στόμα, που δεν ύποχωρούν μπροστά σε τίποτα, ούτε στον κίνδυνο, ούτε στον έκβιασμό ακόμα.

Το έπάγγελμα αυτό οδηγεί σε πολλά πράγματα, όπως λένε, άρκεί μόνο να το εγκαταλείψης εγκαίρως. Ο Φόστερ, άπεσταλμένος ένα βράδυ στην πρεμιέρα της Όπερας για να περιγράψει την κοσμική κίνηση, έμαθε καθώς τριγυρνούσε στα παρασκήνια ότι ζητούν κορίστας. Για να προσθέσει κάτι στον γλισχρο μισθό του, και για να ίκανοποιήσει περισσότερο την έφημερίδα του έζήτησε να προσληφθή στο κόρο. Τραγουδούσε γλυκά και σαστά.

Όταν τελείωσε ή σαιζόν της Όπερας, άπεφάσισε να λανσαριστεί στην όπερέτ-

τα. Χάρις στην ώραία φωνή βαρυτόνου που είχε έπέτυχε να προσληφθή.

Ύστερα από μερικές έπιτυχίες στο θέατρο, έρχεται κατά κανόνα μιά πρόσκλησις από τις κινηματογραφικές εταιρίες του Χόλλιγουντ. Ο Φόστερ ντεμπούτάρησε στον κινηματογράφο στην ταινία «Είμαι ένας δραπετής». Έπαίξε τον ρόλο του γκάγκστερ που εξαναγκάζει τον Πώλ Μιούνι να κλέψη το ταμείο του ρεστωράν, στην αρχή της ταινίας.

Ύστερα, του ανέθεσαν έναν ρόλον τυχερό, έναν ρόλο στον όποιο είχαν θριαμ-

βέλσει άλλωτε ο Σπένσερ Τράου στην Νέα Υόρκη κι' ο Κλάρκ Γκάκινγκλ στο Λος Άντζελες. Τον ρόλο του δολοφόνου στην ταινία «Το τελευταίο χιλιόμετρο». Δεν υπήρξε κατώτερος των διασημών ηθοποιών που είχαν δημιουργήσει τον ίδιο ρόλο.

Είχε μπη σε μία καριέρα γεμάτη από ισχυρούς παληούς ηθοποιούς. Μά ο Πρέστον Φόστερ, κατάρθωσε να βρή μια θέση για τον εαυτό του. Με υπομονή, με επιμέλεια, κατάρθωσε να τα «βγάλει πέρα» και με τους δυσκολότερους ρόλους.

Αγαπά το έπαγγελμά του και δέχεται πρόθυμα τους κόπους και τους κινδύνους του. Δεν αφήνει να τον ντουμπλάρουν ποτέ, ακόμη και στους πιο επικίνδυνους ρόλους. Ίππεται σαν ένας κάου-μπόι, κολυμπάει σαν ψάρι, παίζει μπόξ σαν πρωτοπυγμάχος.

Πρόθυμος να υποταχθεί πάντα σ' όλες τις απαιτήσεις των ρόλων του, δεν έκανε παρατήρηση παρά μία φορά μόνο: όταν δοκιμάζε τα κοστούμια του Μάρκου, στις «Τελευταίες ημέρες της Πομπηίας». Η μικρή κοντή φουστίτσα των Ρωμαίων, τον ένοχλούσε φοβερά. «Αρχίζε να συνηθίζω, και μάλιστα να βρίσκω εύχρηστο να έχω τη χιτώνά του γυμνά στις μεγάλες ζέστες, όταν το έδωσαν να φορέσω την μακρυνά φοδστα, τον χιτώνα δηλαδή, που φορούσε ο Μάρκος στα γηρατειά του.

Τότε μόνο, είπε ο Φόστερ, κατάλαβα γιατί η Μαρίαν Ντητριχ θέλησε να λανσάρη τη μόδα των ανδρικών πανταλονιών. Κι' από τότε, λυπούμαι τις γυναίκες που είναι υποχρεωμένες να σέρνουν ανάμεσα στα πόδια τους τα υφάσματα αυτά...

Είναι παντρεμένος. Η γυναίκα του ονομάζεται Γερτρούδη. Την φωνάζει χαϊδευτικά «Τρού», που σημαίνει «πιστή» στην αγγλική γλώσσα.

Έχει επίσης ένα μικρό γιότ στον κόλπο του Μπαλμπάο. Δεν είναι βέβαια το Μπαλμπάο μια πλάζ τόσο κοσμική όπως της Σάντα Μόνικα και της Καταλίνα. Γι' αυτό και δεν μένει εκεί κανείς από τους σκάρ του Χόλλυγουντ.

Καθώς είμαι μόνος μου εκεί, έχω δ-λη την επιτυχία μόνος! Λέει ο Φόστερ.

Περνά τις Κυριακές του κάνοντας έκδρομους ή παίζοντας ούατερ-πόλο με γιατρούς, δικηγόρους, βομηχάνους που έχουν και αυτοί τα γιότ τους στον κόλπο του Μπαλμπάο.

Η γυναίκα του αισθάνεται ναυτία και όταν ακόμη κυττάζει τη θάλασσα χωρίς να ταξιδεύει. Γι' αυτό και δεν τον συνοδεύει ποτέ στις θαλάσσιες εκδρομές του. Τον αφήνει όμως να διασκεδάσει όσο θέλει με το αγαπημένο σπόρ του.

Κάθε άνδρας παντρεμένος, λέγει η κυρία Φόστερ, έχει στην ζωή και έναν άλλο έρωτα εκτός από τη γυναίκα του. Προτιμά να με άπατα ο Πρέστον με τη θάλασσα, παρά με μια ξανθή...

Νά ένας άνθρωπος εύτυχισμένος: Μια όγεια σιδερένια, ένας συμπαθέστατο παρουσιαστικό που εμπνέει εμπιστοσύνη, ένα ωραίο έπαγγελμα, ένα καλό γιότ, μια γυναίκα πιστή και όχι ζηλιάρα! Ό-ταν ο τυχερός Πρέστον Φόστερ σημάδεψε την επιτυχία, πέτυχε τον στόχο του...

ΣΟΥΖΑΝ ΣΑΝΤΑΛ

ΕΝΑ ΦΙΛΜ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Αυτές τις μέρες προβάλλεται στο Παρίσι ένα νέο φιλμ του σκηνοθέτου Λεόν Πουαριέ: «Η Πρόσκληση της Σιωπής». Είναι το φιλμ αυτό ή ζωή ενός μεγάλου, εξερευνητή, ήρωος και μάρτυρος της Σαχάρας, που έζησε τα τελευταία 15 χρόνια του βίου του, ζωής αναχωρητή στις άγριες κακοτοπιές της αφρικανικής ερήμου.

Η ζωή του ιδιόρρυθμου αυτού ανθρώπου υπήρξε από τις καταπληκτικότερες, σ' αλήθεια κινηματογραφική.

Γεννημένος το 1858 στο Στρασβούργο, ο υποκόμης Κάρολος ντε Φουκά, σπούδασε στην περίφημη στρατιωτική σχολή του Σαιν-Σύρ, απ' όπου βγήκε το 1880 ύπολοχαγός. Σε λίγο στέλνεται στην Αφρική, αλλά μετά δυο χρόνια κυριευμένος απ' την γοητεία αυτής της ερήμου, παρατείνεται από το στράτευμα για να επιδοθεί σε εξερευνητικές. Ήταν η «πρόσκληση της σιωπής», όπως τιλοφορήθηκε και το φιλμ του. Απομερήνι έκανε φω-ηλή που ακούεται από τα βάθη της σιωπής της ερήμου, της μεγάλης αυτής Κίρκης που τόσους έχει τραβήξει ως τώρα στην φονική αγκαλιά της. Μεταμφιεσμένος σε έβραίο μεταπράτη έφυγε μία μέρα από την Ταγγέρη και γύρισε επί 11 μήνες όλο το Μαρόκο, άγνωστο ακόμη τότε και άγριο, κινδυνεύοντας δέκα φορές την ημέρα να σκοτωθεί. Διέτρεξε έτσι 3000 χιλ. χωρίς κανένα σύντροφο και έντελως άοπλος, κάμνοντας ένα σωρό έπιστημονικές παρατηρήσεις και γεωγραφικές ανακαλύψεις, στο άγριο και τρομερό Μαρόκο, στο οποίο πολύ λίγοι ταξιδιάρηδες τολμούσαν να περιπλανηθούν εδώ και 50 χρόνια.

Το «Δελτίο της Γεωγραφικής Έταιρίας» δημοσίευσε στα 1885 την αφήγηση της τολμηρής αυτής εξερευνητικής. Κατόπιν ο ντε Φουκά εξαφανίστηκε. Τον ξαναβρίσκει μοναχό σ' ένα μοναστήρι των Τραπιστών της Αρμενίας. Η Αφρική όμως δεν τον αφήνει ήσυχο. Τον τραβά. Ξαναγυρίζει σ' αυτήν για να ζήσει πιά εκεί σαν ερημίτης. Έγκαθίσταται στο Μπένι-Αμπές, στα νότια του Φίγκουγκ, όπου χτίζει μόνος του μια καλύβα, μια εκκλησούλα και ένα είδος νοσοκομείου όπου περιθάλπει τους αρρώστους Ιθαγενείς. Αργότερα εγκαθίσταται στο Χογκάρ, ανάμεσα στους μυστηριώδεις Τουαρέγκ που τον λατρεύουν και τον λένε «μαραμπού». Την 1η Δεκεμβρίου του 1916 όμως, πέφτει θύμα μιας επιδρομής Σενουσιτών λαφυραγωγών.

Την ζωή αυτού του καταπληκτικού ανθρώπου μας δίνει ολοζώντανη, γεμάτη περιπέτεια και ενδιαφέρον το φιλμ του Πουαριέ, το οποίο θα ίδουμε ίσως και εδώ, στην Αθήνα.

ποικίλες ιστορίες

ΤΟΥ ΤΗΝ ΕΦΕΡΕ

Ο Ίσακ ήταν μεταπράτης. Αγόρασε λοιπόν μισή ντουζίνα πουκάμισα σε φθηνή τιμή και βγήκε να τα πουλήσει. Δυστυχώς όμως δεν μπόρεσε να βρή αγοραστή και γι' αυτό έτρεξε να συμβουλευθεί τον φίλο του έμπορο Λεβίνσκυ ο οποίος ήταν αυθεντία... περί τα τοιαύτα.

—Το πράγμα είναι εύκολωτατο, του είπε ο Λεβίνσκυ. Θα τα στείλεις στον Μπλόχ και θα του ενοικιάσεις μιαν απόδειξη πληρωμής για πέντε πουκάμισα. Ο Μπλόχ θα πιστέψει ότι έκαμες λάθος και χωρίς να πολυσκεφθεί θα κρατήσει τα έξι πουκάμισα και θα σε πληρώσει για πέντε. Στο κάτω της γραφής αυτή η λύση είναι ή πιο συμφέρουσα έφ' όσον δεν μπορείς να τα πουλήσεις.

Ο Ίσακ βρήκε το σχέδιο του Λεβίνσκυ λαμπρό και αποφάσισε να το εκτελέσει.

Επειτα από μία εβδομάδα οι δυο Έβραίοι συναντήθηκαν στον δρόμο και ο Λεβίνσκυ ρώτησε τον Ίσακ τί απόγινε με το κόλπο.

—Λεβίνσκυ, του παραπονέθηκε ο Ίσακ. Ήσωνα βαλτός να μου τη σιάσεις; Έστειλα τα έξι πουκάμισα στον Μπλόχ, με την απόδειξη της πληρωμής για πέντε πουκάμισα, αλλά εκείνος μουτέλε πίσω τα... πέντε πουκάμισα μαζί μ' ένα σημείωμα ότι δεν τ' αγοράζει.

□ □

ΣΕ ΤΙ ΑΛΛΟ ΧΡΗΣΙΜΕΥΕΙ

—Το γουρούνι είναι ένα πολύ χρήσιμο ζώο, είπε ο δάσκαλος στους μαθητές. Με το κεφάλι του κάνουμε την πηχτή, τα πόδια μας δίνουν τα χοιρομέρια και το λίπος τους το λαδί. Μπορεί να πη τώρα κανέναν τί άλλο χρησιμοποιούμε από το γουρούνι;

—Εγώ, κύριε, σηκώθηκε και είπε ένα παιδάκι. Χρησιμοποιούμε τ' όνομά του όταν θέλουμε να θρίσουμε κάποιον.

□ □

ΕΝΑΣ ΤΡΟΠΟΣ

—Όστε αγόρασε κι' αυτόκινητο; Τί θα πούν οι δανειστές σου;

—Τίποτα απολύτως. Γιατί αγόρασα ακριβώς το αυτόκινητο μόνο και μόνο για να τους αποφεύγω!

□ □

ΒΟΛΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

—Δεσποινίς, δέχσθε να γίνετε γυναίκα μου;

—Ποτέ!

—Τόσο το χειρότερο. Αφού είναι έτσι όμως, ίσως δεχθίτε να γίνω εγώ σύζυγός σας;

□ □

ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΕΜΠΕΛΙΑΣ

Στην πλατεία του χωριού, την Κυριακή, ένας χωρικός λέει στον άλλο, δείχνοντας την φιλαρμονική που παίζει.

—Αυτός ο διευθυντής της δεχόστρας, τι τεμπέλαρος! Βάζει τους άλλους να παίζουν... και δεν έχει ούτε όργανο καν.

Ο άρραβωνιαστικός

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΝΤ. ΜΑΚΒΙΚΕΡ

Η Έθλιν ξεροκατάπτε κατακόκκινη, μουτρωμένη σαν κοριτσάκι που το τιμώρησαν. Με τα μάτια στο πιάτο άκουγε τον Τζών που με σφιγμένες μασέλλες, με μάτια που πετούσαν αστραπές, την μάλωνε για πολλές αταξίες της.

Υστερα, η Έθλιν έστρεψε το βλέμμα, κύτταξε προς το διπλανό τραπέζι και, χωρίς να ξέρει κι' η ίδια το γιατί, άρχισε να χαμογελά προς ένα συμπαθητικό νέο, όλωσδιόλου άγνωστο.

Από εκεί και πέρα, τα πράγματα εξελίχθηκαν με καταπληκτική γοργότητα. Ο νέος της ανταπέδωσε το χαμόγελο κι' η Έθλιν ντροπιασμένη άφισε να της πείθι το τσαντάκι που κρατούσε στο χέρι. Το τσαντάκι πέφτοντας χάμω, άνοιχτηκε σκορπίζοντας χαρτιά, φωτογραφίες, το ποντόν και το ρολό των χειλιών, το μαντηλάκι κι' ό,τι άλλο είχε μέσα. Ο Τζών, κατακόκκινος απ' τον θυμό και την δύσκολη θέση του, τράβηξε την καρέκλα του, ο άλλος νέος όμως ταχύτερος, έσκυψε μαζεύοντας τα σκορπισμένα πράγματα.

Η Έθλιν, σκυμμένη για να τον βοηθήσει, σκεπτόταν τα λόγια που είχε να ακούσει σε λίγο απ' τον Τζών, δίχως άλλο. Το είχε παρακάνει σ' αλήθεια, το άνευγριζε! Νά χαμογελάσει σ' έναν άγνωστο! Κι' ο Τζών ήταν τόσο ζηλιάρης που μπορούσε να της κάνει τον βίο άβυσσο μέρες ολόκληρες γι' αυτό. Με τις αφηρημάδες της, διαρκώς παρέσυρε την προσοχή εκείνων, που γεμάτιζαν ολόγυρά τους, άπάνω στον Τζών και σ' αυτήν. Ο άρραβωνιαστικός της δεν μπορούσε να υποφέρει τέτοια πράγματα. Τέλος είχε σκορπίσει χάνω, για έννάτη φορά, το περιεχόμενο της τσάντας της — και σ' αυτό ήταν άσυγχώρητη.

Κι' ενώ ο άλλος νέος έσκυβε να μαζέψει το περιεχόμενο της τσάντας, ο Τζών την κύτταζε άυστηρά, συγκρατώντας την όργη που έδραζε μέσα του.

Υστερα συνέθε κατά παράξενο. Ένώ ο άγνωστος με τα ζωηρά και γαλανά μάτια, της επέστρεψε το τσαντάκι της είπε: —Πάρτε Έθλιν, πιστεύω να μην ξένασα τίποτα. Είμαι ειλικής, όπως έλεγε πάντα η αγαπημένη μου Μάριαν.

Η Έθλιν άνοιγόκλεισε έκπληκτη τα βλέφαρα και τον κύτταξε σαστισμένη. Της είχε πη το όνομά της! Και γνώριζε ως και τη Μάριαν, την καλλίτερη φιλενάδα της. —Όστε... θα τον γνώριζε κι' η ίδια τον συμπαθητικό νέο! Αλήθεια τι κουτή να μην το σκεφτή νωρίτερα! Θα ήταν ο Τέντ ο άρραβωνιαστικός της Μάριαν, που κάποτε η φιλενάδα της είχε ενοχλήσει, το περυσμένο καλοκαίρι.

Πόλλυ εύτυχης που σ' ε-ναβέλει, το ψιθύρισε. Τζών, είναι ο άρραβωνιαστικός της

Μάριαν. Ο Τέντ... στάσου μία στιγμή... Τέντ...

—Φίλιπς, την βοήθησε ο νέος δίνοντας το χέρι του στον Τζών.

Η έκφραση της όργης εξαφανίστηκε απ' το πρόσωπο του Τζών, έφ' όσον είχε πιστοποιήσει η ταυτότης του άγνωστου. Του έσφιξε το χέρι, κι' ο Τέντ άφου τους χαιρέτισε, επέστρεψε στο τραπέζι του.

Η συνάντηση αυτή ήταν η σωτηρία της, σκέφθηκε η Έθλιν, βλέποντας πώς ο Τζών δεν την κύτταζε πιά άγρια.

Η Έθλιν είχε άρραβωνιαστή εαφνικά με τον Τζών πριν από έξη μήνες σε μία στιγμή που ένοιωσε άφορητη πείνη για την μοναξιά της ζωής της. Ίσως σ' αυτό να την παρότρυναν τα ένθουσιώδη γράμματα της Μάριαν για τον άπαράμιλλό της Τέντ. Τώρα που η Έθλιν είχε γνωρίσει τον νέο, δικαιολογούσε τον ένθουσιασμό της φιλενάδας της.

□ □

Της φάνηκε τόσο φυσικό να ξαναβρή στο ρεστοράν τον Τέντ, όταν ξαναγύρισε το μεσημέρι της επομένης. Με πρόσωπο άκτινοβόλο απ' την χαρά τον πλησίασε άμέσως κι' άρχισε ζωηρή συνομιλία. Φυσικά, στην αρχή θέμα της υπήρξε η Μάριαν.

Ήταν επίσης φυσικό οι δυο νέοι να κάνουν μαζί μερικές βόλτες για να έπισκεφθούν την πόλη. Ο Τέντ δεν δια-ζόταν καθόλου να φύγει, ασφαλώς όμως δεν θα έμενε εκεί γιατί η Μάριαν είχε πη πως ο άρραβωνιαστικός της έ-μενε στην ίδια πόλη, μακριά απ' το μέρος όπου ήταν η Έθλιν. Τα πράγματα τέλος προχωρούσαν με έγκραδύτη-

τα...

«Δεν μ' άρέσουν οι κοπέλλες που προ-σπαθούν να ξελογιάσουν τον άρραβωνιαστικό της πιο άγαπημένης τους φιλενάδας» σκεπτόταν σοβάρη η Έθλιν, κάτι όμως το ζεστό πλημμύρισε τα μάτια της, θολώνοντας το βλέμμα της.

Η Έθλιν είδοποίησε τον Τέντ το ίδιο θράδυ.

—Από εδώ και πέρα θα είμαι πολύ άησυχολημένη — του είπε μόλις εκείνος την πλησίασε στην έξοδο του γραφείου όπου εκείνη εργαζόταν — και φοβόμυαι ότι δεν θα μωρέσουμε να συνεχίσουμε τους περιπάτους μας. Λυπούμαι πολύ γιατί μω ήταν μεγάλη εύχαριστηση να μιλά μαζί σας... για την Μάριαν.

Εκείνη την στιγμή έπεσε το τσαντάκι. Θαύμα! Έμενε κλειστό. Ο Τέντ έσπευσε να το σηκώσει κι' ενώ της το επέστρεψε, κάτι έπείσχυε της προσοχή του στο άριστο χέρι της Έθλιν.

—Βέβαια, είπε ο Τέντ με κάποιο δια-ταγμό. Η Μάριαν είναι όμορφη κοπέ-λα, τύπος μελαγχρονής καλλονής...

Η Έθλιν σταμάτησε απότομα:

—Τύπος μελαγχρονής καλλονής; έπα-νέλαβε. Τα μαύρα μάτια της δεν φαί-νονται γοητευτικά;

—Δεν τ' άρνουμυαι, δεσποινίς...

Δεν τον άφισε να άποτελειώσει γιατί το τσαντάκι έπεσε και πάλι κι' ο νέος έσκυψε να μαζέψει το περιεχόμενό του.

—Τέντ, του είπε άυστηρά η Έθλιν, πητε μου το έπίθετό της Μάριαν. Κι' ο Τέντ τώρα κύτταξε σοβάρη την Έθλιν στα μάτια.

—Που θέλετε να το ξέρω; της είπε.

—Καλά τ' είχα υποπτευθί. Τα μα-λιά της Μάριαν, μάθετε πως είναι κό-κινα και τα μάτια της γαλανά...

—Σαν τα δικά σας. Τι φταίω όμως εγώ αν τα μαλλιά της Μάριαν στην φωτογραφία μοι-άζουν μαύρα;

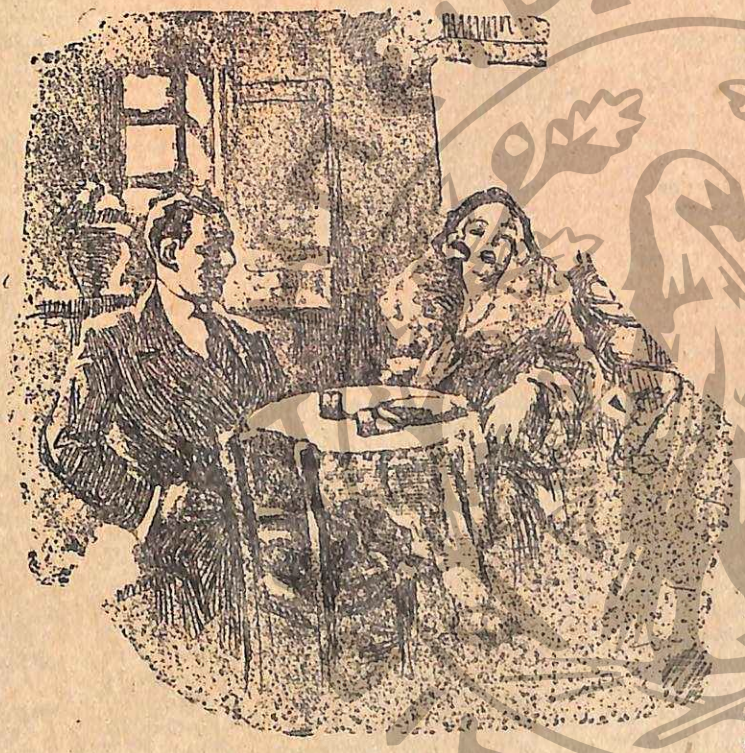
Κι' ενώ μάζεψε τα σπαρμένα αντικείμενα της τσάντας της, έδειξε στην νέα μιά φωτογρα-φία όπου ήταν γραμμένο: «Στην αγαπητή μου Έθλιν η φίλη της Μάριαν».

—Βλέπετε, της εξήγησε, διά-βασα αυτή την άφιέρωση κά-τω απ' το τραπέζι, στο ρεστο-ράν. Και κατάλαβα απ' τις λο-ξές ματιές το συνοδοί σας πως δεν ήταν ένθουσιασμένος επειδή ίσως δεν με γνώριζε... γι' αυτό έπεχειρήσα να σας βοηθήσω. Τονόμω μου δεν είναι Τέντ, αλλά Μπόμπ. Κι' όμως σας είπα το πραγματικό μου έπίθετο για ναχέτε την εύχ-ρεία να διαλευκόνετε τα πρά-γματα στην πρώτη ευκαιρία.

Αλήθεια, βλέπω πως η θέρα σας έγινε άφαντη... μαζί με τον Τζών. Μπορώ να σας προσφέ-ρω μιαν άλλη;

Και πάλι το τσαντάκι έέφυ-γε απ' τα χέρια της Έθλιν και φανέρωσε την συγκατάθε-σή του, σκορπώντας το περιε-χόμενό του.

ΝΤ. ΜΑΚΒΙΚΕΡ

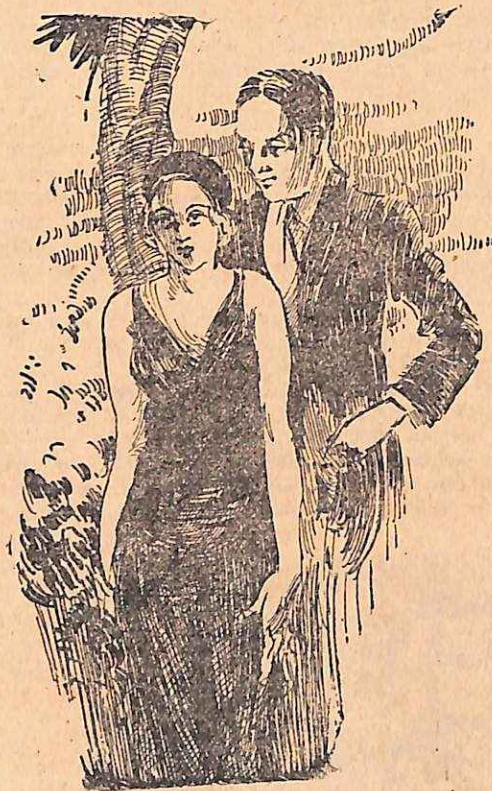
—Η Μάριαν είναι όμορφη κοπέλλα.

Κομπολόι άτυχιών

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΟΛΟ ΝΤ' ΕΜΙΛΙΟ

Όταν ο Τζάνι Ρέλι έχει άδειαν τις τσέπες είναι ευθυμικός, ξέγνοιαστος, ζωηρός. Ακριβώς το αντίθετο του ό,τι συμβαίνει σε όλους τους άλλους που όταν είναι άδειακοί είναι κατσούφηδες, άμυλητοι. Ο Τζάνι είναι σκιτσογράφος που φτιάχνει διαφημιστικά σκίτσα για όδοντόπαστες, άπαράμιλλες, θαυματουργές κρέμες, σαπούνια πολυτελείας. Έκείνο το πρωί ξύπνησε στις δέκα, ξυρίζεται και κατεβαίνει την σκάλα σιγασφυρίζοντας ένα ήλιθιο ρεφραίν της μόδας. Στην θύρα του βρίσκεται ένα γράμμα, το κυττάζει, δεν το ανοίγει όμως. Θά είναι οι συνηθισμένοι ένοχλητικοί δανεισταί του. Πηγαίνει στο γραφείο που του προμηθεύει εργασία. «Τίποτα καινούργιο;» «Τίποτα απολύτως», ήταν η απάντηση. Καθώς βγαίνει βιαστικά απ' το γραφείο, πέφτει άπάνω σε μία ξανθούλα. —Με συγχωρείτε, δεσποινίς. Λυπούμαι πολύ, αλλά και χαίρομαι συγχρόνως. Λυπούμαι που έπεσα άπάνω σας και χαίρομαι που άγγιξα το χαριτωμένο μπράτσο σας. Τόνομά μου είναι Τζάνι Ρέλι: μου χαρίζετε το δικό σας; Η ξανθούλα τον κυττάζει χαμογελώντας τσαχπίνικα. —Με λένε Ντιάννα. —Μήπως ηγαίνετε περίπστο; Τι όμορφη μέρα! —Υπέροχη. —Είμαι πολύ εύτυχης που σας συνάντησα. Αν μου επιτρέπετε, σας συνοδεύω. Και στην άκρη του κόσμου, ακόμα. —Περιττόν, τόσο μακριά. Πάμε να ξεκουραστούμε σ' αυτό το καφεενεδάκι; Καθόμαστε; Έτσι μπράβο. Ελπίζω να καπνίζετε. —Μάλιστα. Καπνίζω. Κάθονται. Ο σκιτσογράφος κάνει μερικούς βιαστικούς λογαριασμούς. Η όλη του περιουσία συμποσodται σε 4,50 λιρέττες. Το γκαρσόνι διακόπτει τούς λογαριασμούς του υποκλινόμενο. —Εναν καλό καφέ. Κι' εσείς το ίδιο, δεν είναι έτσι, δεσποινίς Ντιάννα; Ο καφές είναι δροσιστικός, άναπλαστικός, θρεπτικός, εύκολοχώνευτος... —Όχι, άπαντά άπελπιστικά ή νέα, προτιμώ ένα λικέρ. Τό γκαρσόνι όμως ξέρει καλά την δουλειά του και μαζί με τὰ δυο ποτά, φέρνει κι' έναν δίσκο γεμάτο όρεκτικές πάστες. Η ξανθούλα άπλώνει το χέρι της με τὰ κατακόκκινα, περιποιημένα νύχια: —Εξοχες πάστες, λέει. Ο σκιτσογράφος την παρακολουθεί με άγωνία. Μία πάστα... δυο πάστες... τι όρεξη που την έχει ή νέα... τρεις πάστες, τέσσερις... —Κι' εσείς τόν ρωτά ή ξανθούλα. Ούτε μία; Νά, πάρτε αυτή, είναι ή πιο καλή... Με φαρμακωμένο χαμόγελο άναγκάζεται να φάη δυο πάστες. Η κατάσταση είναι κρίσιμη: «Ενας καφές, όγδόντα λεπτά. Ένα λικέρ μία λιρέττα. Όχτώ πάστες προς έβδομο μήντα λεπτά, τó όλον πέντε κι' έξηντα. Συνολικό ποσόν έωτά και τριάντα με

τό 10%, όχτώ λιρέττες. Η κατάσταση είναι σε άοιέξοδο. Η ξανθούλα του ρίχνει άδιάκοπα τσαχπίνικες προκλητικές ματιές... Γιατί να μην έπωφεληθώ. Ο δρόμος είναι έρημος. Τό γκαρσόνι διαβάσει με μεγάλη προσοχή μίαν άθλητική έφημερίδα. Ο σκιτσογράφος πλησιάζει, άγκαλιάζει την ξανθούλα και την φιλά στα χείλη. Έκείνη αντί ν' αντισταθί του άναποδίδει το φιλί του, κλείνοντας ήδονικά τὰ βλέφαρά της. Χωρίζουνε όμως γιατί άκούνε τó γκαρσόνι να ξεροθίχη διπλωματικά! «Είναι χαριτωμένη ή μικρούλα, σκέπτεται ο σκιτσογράφος, πρέπει με κάθε θυσία να την συγκρατήσω θά με βοηθήσει, θά μ' έμπνευση, θά την άναπήσω...

—Αν μου επιτρέπετε, σας συνοδεύω.

Πού να πάω όμως για νάβρω τó ταχύτερο πέντε παληολιρέττες; Σηκώνεται. —Μικρούλα ξανθή Ντιάννα, της λέει, περιμένετε με μία στιγμή. Πάω ν' αγοράσω σιγαρέττα. —Μην άργήσετε μόνο, του είπε μ' ένα πυρπολικό χαμόγελο ή νέα. Στην καμπί του δρόμου, ο Τζάνι σταμάτησε άναποφάσιτος. Από ποιόν να ζητήση τις πέντε παληολιρέττες; Εσπευσε προς τó γραφείο διαφημίσεων όπου εργαζόταν. Κατάρα! Είχε κλείσει! Τώρα τι μέλλει γενέσθαι; Τρέχει στην θυρωρή. Έκείνη όμως τον κυττάζει δύσπιστα. Και στό τέλος τον στέλνει από εκεί που ήλθε. Ένώνει τὰ χέρια του από την άπόγνωση. Αυτή ή χειρονομία του φέρνει μία έμπνευση: τὰ κουμπιά των μανικετιών του. Είναι χρυσά να τὰ πουλήσει. Πού να βρή όμως χρυσοχοείο;

Τελοσπάντων, άφού περνά μπροστά από ένα σωρό καταστήματα, φθάνει σ' ένα χρυσοχοείο. Μπαίνει μέσα. Ο καταστηματούχος όρμά με τó χαμόγελο στα χείλη να τον περιποιηθί. Όταν όμως μαθαίνει τόν σκοπό της έπισκέψεως κατεβάσει τὰ μούτρα. Κυττάζει τὰ κουμπιά με προσοχή κι' ύποψία, τὰ ζυγίζει με την παλάμη, σχεδόν τὰ φέρνει στή μύτη του.

—Είκοσι λιρέττες, λέει, πετώντας τα ακατάδεχτα άπάνω στό γυαλί.

—Είκοσι λιρέττες; Μά εγώ τ' αγοράσα έκατόν τριάντα!

—Είκοσι λιρέττες! έπαναλαμβάνει με σκληρότητα ο χρυσοχοός.

Για μία στιγμή άναποφάσιτος ο Τζάνι συλλογίζεται την ξανθούλα που περιμένει.

—Σύμφωνοι, ψιθυρίζει.

Παίρνει τις είκοσι λιρέττες και φεύγει τρέχοντας απ' τó κατάστημα.

Φθάνει στό καφενείο λοχαγιασμένος. Κυττάζει ολόγυρά του με άγωνία. Η ξανθούλα όμως δεν είναι πια εκεί. Βλέπει μόνο τó γκαρσόνι.

Ρωτά με άνησυχία:

—Τι έγινε ή ξανθή δεσποινίς που ήταν πριν εδώ, μαζί μου;

—Έφυγε, λέει χαμογελώντας τó γκαρσόνι, πριν από λίγα λεπτά.

—Πλήρωσε;

—Φυσικά. Πώς θέλατε να φύγη χωρίς να πληρώσει; Πλήρωσε τρεις και είκοσι...

—Μόνο τρεις και είκοσι; Μά...

—Μην έκανα κανένα λάθος στόν λογαριασμό;

—Όχι, όχι, δεν κάνατε λάθος...

Ο Τζάνι ένοιωσε τρελλή έπιθυμία να σπάσει τó κεφάλι του στόν τοίχο. Έδώ σε δυο λιρέττες στό γκαρσόνι:

—Δεν μου λέτε, ή δεσποινίς είπε τίποτα;

Τό γκαρσόνι χαμογελούσε με δισταγμό.

—Μιλήστε, χωρίς φόβο.

—Είπε: «Έμοιαζε τόσο εύγενής κύριος, ένώ άπειναντίας...».

□ □

Δρόμο ο Τζάνι! Είναι έξω φρενών! Τι κακοτυχία! Άνάθει ένα σιγαρέττο. Άκούς εκεί να χάζει την ξανθούλα! Καθώς βάζει τὰ χέρια στην τσέπη, τὰ δάχτυλά του έρχονται σε έπαφή με κάτι σκληρό. Ο φάκελλος που πήρε τó πρωί. Δανεισταί που ζητούν τὰ λεφτά τους, σίγουρα. Τόν άνοίγει... Μέσα όμως θρίσκει ένα μόνο χαρτάκι διπλωμένο στά δυο. Είναι χαρτονόμισμα: 50 λιρέττες και μία κάρτα:

«Αγαπητέ μου Τζάνι, σου έπιστρέφω τις περίφημες 50 λιρέττες που μου είχες δανείσει πριν από έξη μήνες... Με συγχωρείς που άργησα...»

Νά μπορούσε νάβάζε τó κεφάλι του κάτω από τούς τροχούς ενός τράμ. Νά τρυπήσει την καρδιά του με καμμία δεκαριά σφαίρες ντουμντούμ!

Έχει καταρρίψει κάθε ρεκόρ άτυχιών!

ΠΑΟΛΟ ΝΤ' ΕΜΙΛΙΟ

Υπερφυσικόν και έπιστήμη

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΑ ΚΙΝΟΥΜΕΝΑ;

Χρόνια τώρα, ή έπιστήμη άσχολεϊται μεθοδικά με τὰ παράδοξα προβλήματα του υπερφυσικού. Τόν περασμένο αιώνα, ο Ουίλλιαμ Κρούκς, ο έφευρτής του σωλήνος τών ακτίνων Χ, πήρε τó πρόνóμιο να πειραματισθί επάνω στό περίφημο μέντιουμ Χόμ, φίλο του Ναπολέοντος 3ου. Άργότερα, αξιοσημείωτα πειράματα «περιστρεφόμενων τραπέζων», έγιναν από τόν σοφό κ. Κουρτιέ.

Είναι συνεπώς καιρός να αναλύσουμε να κατατάξουμε τὰ διάφορα υπερφυσικά φαινόμενα.

Ένα από τὰ πιο περιεργά τους είναι ή «μετεώρισις» δηλαδή τó αυτόματο σήκωμα πός τó κεφάλι, τού σώματος τού μέντιουμ, τó όποιο μένει έτσι μετέωρο στόν άέρα, σάν άερόστατο. Κατωρθώθηκε έτσι να «μετεωρισθούν» στόν άέρα τὰ σώματα διαφόρων διαστάσεων προσώπων και άγίων άόκη, που έζησαν σε διαφόρους εποχές, όπως π.χ. ο 'Ισθμύλιος ο Νεοπλάτωνικός, ο Μάξιμος ο διδάσκαλος τού 'Ιουλιανού τού Παραβάτου, ο Βούδδας Γκαουτάμα, ο Τζελάλ Ρουμί, ο ιδρυτής τού τάγματος τών «Όρχουμένων Δερβισών», ο Σίμων ο Μάγος, ο Σαβοναρόλας και πολλοί άγιοι και άγίες.

Παρ' όλο τó φαινομενικώς άπίθανό της ή μετεώριση έγινε τó άντικείμενο έπιστημονικών έρευνών: Οι μετεωρίσεις τού Χόμ, είναι εξακριβωμένες από τόν λόρδο Άνταρ, τόν λόρδο Λίνσαιη, τόν δοξα Χάουκετ.

Μετά τόν πόλεμο τὰ πειράματα συνεχίστηκαν, και ο δωρ Σρένκ - Νότλινγκ, αναφέρει τó μέντιουμ Βίλλυ Σνάϊντερ που μετεωρίσθηκε και έφθασε σε όριζοντία θέση ως την όροφή τού δωματίου, με τὰ πόδια δεμένα.

Άλλά και άντικείμενα άψυχα έχουν ύποστη διά της ύποβολής τόν μετεωρισμό: βιβλία, καρποί, περρούκες, ρολόγια, φεύγουν απ' την θέση τους και άφού μετεωρισθούν για λίγο, πέφτουν έπειτα επάνω σε τοίχους και άλλα άντικείμενα. Έτσι έθεάθησαν γυναίκα να πηδούν ή να πετούν, κάδρα, να φεύγουν από τó καφί τους και να έσφενδονίζονται μακριά, πόρτες να άνοίγουν και να κλείουν μόνες τους.

Σε πολλές περιπτώσεις μία άυστηρή έρευνα ώδήγησε στην άποκάλυψη μίας άπάτης κατά τó μάλλον ή ήττον χονδροειδούς. Είναι όμως άναμφισβήτητο ότι τὰ φαινόμενα αυτά γίνονται συχνά «έν πλήρει ήμέρα» και παρουσία μαρτύρων. Υπάρχει άίφνης στό Παρίσι ένα σπίτι στοιχειωμένο, που... δρώχι μονάχα την νύχτα, μα και την ήμερα, ένόπιον μαρτύρων!

Τὰ κλασικά φαινόμενα τών στοιχειωμένων σπιτιών, είναι ως γνωστόν οι θόρυβοι, τὰ τριέσματα, οι ψιθυροί, τὰ θήματα τών ανθρώπων που δεν φαίνονται, λάμψεις περιεργες, χτυπήματα στούς τοίχους, έμφανίσεις με άνθρώπινο σχήμα. Λοιπόν, όλα αυτά τὰ περιεργα φαινόμενα με τόν κάπως μελοδραματικό χαρακτήρα τους, μπροστά στά όποια οι σκεπτικιστές κινούν δύσπιστα τó κεφάλι, κατωρθώθη να άναπαρασταθούν από καλά μέντιουμ. Ο Χόμ, άίφνης, όχι στά σκοτεινά, αλλά μέσα σε άπλετο φώς, προκάλεσε χτύπους στούς τοίχους, λάμψεις, έμφανίσεις... φαντασμάτων κ.τ.λ.

Πώς τώρα, μπορούν να έξηγηθούν τὰ φαινόμενα τών στοιχειωμένων σπιτιών. Είναι τó σίτιμα αυτά καθ' έαυτά, τὰ κτήρια δηλαδή, στοιχειωμένα, ή οι άνθρωποι που τὰ κα-

τοίκησαν ή τὰ κατοικούν άόκη, έχουν κάτι τó υπερφυσικό επάνω τους που τὰ προκαλούν;

Παρατηρήθη π.χ. ότι μέσα σ' ένα στοιχειωμένο σπίτι υπήρχε μία νέα σε ώρα γάμου, ή όποια ήταν χωρίς να τó ξέρη ένα μέντιουμ και προκαλούσε αυτή, χωρίς να τó ύποπτεύεται όλα εκείνα τὰ περιεργα φαινόμενα. Όταν ή νεαρά κόρη μέντιουμ, έφευγε από τó σπίτι, έπαιναν και τὰ φαινόμενα!

Παρατηρήθη άόκη, ότι μία μικρή ύπηρερία, προκαλούσε έξέ άποστάσεως κτύπηματα στόν τοίχο, έρχινε κρεμασμένα κάδρα, και κουνούσε πολυελαίους: φαινόμενα καταπληκτικά όλα αυτά άλλ' έξηγηθωμένα, γιατί έχουν επανληφθί τεχνητός ως πούμε, μέσα έπιστημονικών όργάνων που δεν μπορούν να γελασθούν ποτέ.

Ας αναφέρουμε άόκη, τούς «άνθρώπους-σαλαμάνδρες», που όπως ο διάβολος του

Και μία «σεανς» με ένα ψευδο μέντιουμ: ένας δούραπτος γιατρός, συλλαμβάνει με τó μαγνήσιον τούς ψευδομέντιους. Στανισλάβα την ώρα που κατάρθωσε στά σκοτεινά ν' έπαλλαγή από τὰ δεσμά του για να σκηνοθετήση ένα πείραμα «τηλεκινήσεως».

Θρύλου, πίνουν άντικείμενα πυρακτωμένα στά χέρια τους: κάρβουνα, σίδερα κολλημένα στή φωτιά, χωρίς να καίγονται. Η Άγγλις άίφνης Άννυ Χούντερ, κράτησε στά 1923 στό Μπουργμόνθ, παρουσία μαρτύρων και επί πολλή ώρα ένα άναμμένο κάρβουνο στά χέρια της χωρίς να καίη διόλου ή έπιδερμίς της. Τό ίδιο μάλιστα κάρβουνο, τó έβαλε ή ίδια επάνω στό κεφάλι κάποιου δημοσιογράφου, από τούς παριστάμενους— χωρίς διόλου να τού κάνη και στό κακό. Όταν όμως ο δημοσιογράφος θέλησε να πιάσει με τὰ δικά του χέρια τó κάρβουνο, κάηκε και τó πέταξε μακριά!

□ □

Ας έλθουμε τώρα στά «μηχανικά» φαινόμενα της τηλεκινήσεως.

Θάρξισουμε από τις «περιστρεφόμενες τραπέζες», που αποτελούν ιδεώδη μέσα δράσεως, έκδηλώσεως για τούς έρασιτέχνες μέντιουμ.

Τόν Σεπτέμβριο τού 1852 στό Βαλλέρ της Έλβετίας, ο Άγγινος ντε Γκασπαρέν, γυιός τού κόμητος ντε Γκασπαρέν, μέλους της Γαλλικής Ακαδημίας τών Έπιστημών, βοηθούμενος από τόν Θουρέ, τού Πανεπιστημίου της Γενεύης, και τόν Μασσόνέ, τόν γνωστότατο βοτανολόγο, καθώς έπίσης και

από ένα πάστορα και ένα γιατρό, έκαμε διάφορα πειράματα επάνω σε τραπέζια σκεπασμένα με άλεύρι. Διεπιστώθη, ότι ένα τραπέζι 80 έκαστοτών διαμέτρου ύψώθηκε σε ύψος 5 έκαστοτών κι' άρχισε να στρέφεται γύρω στόν άξονά του, χωρίς διόλου τó στρώμα τού άλεύρου που υπήρχε στήν επιφάνειά του, να διαταραχθί.

Τό ίδιο τραπέζι έξαικολουθούσε πάντα να κινείται, και όταν άόκη κάθησε επάνω του ένας από τούς παριστάμενους, βάρος 75 κιλών!

Παρόμοια πειράματα μέσον τού περίφημου μέντιουμ Ένσεβίας Παλλαδίνου, έγιναν παρουσία διασήμων σοφών, όπως τó ζευγος Κιουρή, ο Ντ' Άρσονβάλ, ο Λανξβέν, ο Μορανλύ, ο Ντεμπιερν κ. ά. Η Παλλαδίνο έπεβλήθη σε 43 πειράματα, μεταξύ τού 1905 και 1907.

Είχαν ληφθί όλα τὰ μέτρα για να αποκλεισθί ο δόλος. Πρώτα-πρώτα, οι έλεγκται,

έπιασαν τὰ χέρια και τὰ γόνατα τού μέντιουμ, προφύλαξη άπαραίτητη, γιατί τὰ πειράματα γινόντανε μέσα στό ημίφως. Κατόπι είχαν βάσει τὰ δυο πόδια τού τραπέζιού στά έπαισιότερα στά πόδια της Ένσεβίας μέσα σε έξι λινες θήκες που ήταν βιδωμένες στό πάτωμα. Έτέλος, συνέδεσαν ηλεκτρικώς τὰ πόδια τού τραπέζιού με αυτόματα μηχανήματα καταγραφής, τὰ όποια θρηνόντανε μέσα σ' ένα άλλο δωμάτιο.

Τὰ άποτελέσματα ύπηρεσαν θετικά: χτύποι και ένστίματα στό τραπέζι, άνασκήματα και τόν τρεσσάρων ποδιών, χτυπήματα με τὰ πόδια τού τραπέζιού, μετεωρίσεις τού τραπέζιού με βάρος 10 κιλών. Τό τραπέζι σκηκόθηκε τόσο ψηλά, ώστε, να βγούν τὰ δυο πόδια του μέσα από τις βιδωτές στά πάτωμα θήκες τους.

Και μία αξιοσημείωτη έπιστημονική λεπτομέρεια: Παρατηρήθηκε ότι τó μέντιουμ, που καθότανε επάνω σε ένα μαλακό μαξιλάρι γεμάτο άέρα, συστήματος Μάρεϊ, έπαιρνε βάρος κάθε φορά που τó τραπέζι άνέβαινε ψηλά. Η διαπίστωση αυτή, που την έκαναν οι διάσημοι σοφοί Μορανλύ και οι Άρσονβάλ, άποδεικνύει ότι τó φαινόμενο

(Τό τέλος στην σελίδα 41)

ΤΟ ΣΑΦΗΤΙΚΟΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Ο Γκοντεφρουά, άφου πήρε και την συγκατάθεση της Βέρθας πηγαίνει και την ζητά από τόν πατέρα της. Ο Τερλάν δέχεται την πρότασή του και ο Γκοντεφρουά φεύγει εύχαριστημένος. Μετά την συνομιλία ο Τερλάν φωνάζει την κόρη του και της λέγει για την επίσκεψη του Γκοντεφρουά. Η Βέρθα όμως κατά βάθος δεν είναι εύχαριστημένη. Σκέπτεται τί θα γίνει αν μάθη και ο κόμης μια μέρα το μυστικό της. Γι' αυτό αποφασίζει να του γράψει. Είκοσι φορές όμως άρχισε το γράμμα της και είκοσι φορές τόσχιζε.

11. (Η συνέχεια)

Υια μια στιγμή, σκέφθηκε να στείλει στον Γκοντεφρουά μόνο το ήμερολόγιό της, γεμάτο από τις τύψεις και τα δάκρυά της, όπου με βράδυ μιλούσε στην Μαρκέλλα, το χαμένο κοριτσάκι της...

Έτσι, ο Γκοντεφρουά θά τα καταλάβαινε όλα... Και θά καταλάβαινε τις τύψεις και τόν βαθύ πόνο της μητρικής της καρδιάς.

Μήπως αυτός δεν θάταν πιά ευγλωττός υπερασπιστής της; Μά δεν τόλμησε να τό κάνει ούτε αυτό, νοιώθοντας κάποια ντροπή να ξεσκεπάσει έτσι τα δάκρυά της.

Τέλος, έγραψε την εξομολόγησή της, την μέρα ακριβώς που ώριώθηκε πότε θά γίνει ο γάμος.

Πέρασε όλη τη νύχτα μπροστά στα φύλλα αυτά του χαρτιού, όπου χόρευαν τα γράμματα, όπου σωριαζόταν οι γραμμές που φαινόταν ότι είχαν γραφή από ένα χέρι που έτρεμε, φλογισμένο από τόν πυρετό και την άγωνία.

Έκλεισε μέσα στο γράμμα αυτό τούς πόνους της, τις απογοητεύσεις της, τη ζωή της δολοκλήρη.

Τό σφράγισε, και χωρίς να πλαγιάσει, περίμενε να ξημερώσει.

Τό πρωί, ζήτησε τόν Ζερβαί Φλοριζέ. Ο καλός Ζερβαί έτρεξε άμέσως. Ήταν ταραγμένος, κατάχλωμος. Τά μάτια της είχαν μαύρους κύκλους από τό πολύ κλάμμα.

— Ζερβαί, του είπε, νά ή επιστολή που σου είχα πη... για κείνον... ή εξομολόγησή μου. Πάρε την. Και όταν ο κύριος ντέ Λαντεναί έρθει στο γραφείο, έχει την καταλόγη να του την δώσει... Θά του πής βτι περιμένω... ότι άπατιώ, από κείνον μια λέξη, μια λέξη μονάχα, περιφρονησεως ή συγγνώμης... "Υστερα, αν σου μιλήσει, σέ σένα, αν σ' έρωτήσει, καλέ μου Ζερβαί, υπερασπίσου με καλά, σέ παρακαλώ... υπερασπίσου με, υπερασπίσου με.

— Ναι, Βέρθα. Βασισθήτε σέ μένα...

Και άπομακρύνθηκε. Εκείνη διευθύνθηκε στο παράθυρο. Τόν παρακολουθούσε με τό βλέμμα όσο ήταν όρατός. Όταν έφθασε στο δάσος, και δεν ήταν δυνατόν να τόν βλέπει πιά κανείς, ο Ζερβαί άναψε ένα σιγαρέττο και διευθύνθη-

κε προς τό νηματοουργείο, σιγοτραγουδώντας.

Έκείνη έπιασε σέ μια πολυθρόνα, ένωσε τά χέρια της και περίμενε, με τό κεφάλι σκυφτό.

Μέ τη σκέψη της παρακολουθούσε τόν Ζερβαί, στην άποστολή του. Και μάλιστα, πότε-πότε, μεγαλόφωνα, έκφράζοντας τη σκέψη της, τη σκέψη που την άπασχολούσε έλεγε:

— Την στιγμή αυτή μπαίνει στο νηματοουργείο... Ρωτά αν ο Γκοντεφρουά έφθασε... Του λένουν ότι ο Γκοντεφρουά είναι στο γραφείο του... Πηγαίνει εκεί και κλείνεται μαζί του...

Πέρασε το χέρι της στο μέτωπό της "Υστερα ή όπτασία εξακολούθησε:

— Τώρα του δίνει την επιστολή... Και ο Γκοντεφρουά, έκπληκτος, την διαβάει... Και δεν την καταλαβαίνει στην αρχή... Την ξαναδιαβάει... Και κλαίει... "Η μάλλον ρωτά τόν Ζερβαί... Κι' ο καλός Ζερβαί με ύπερασπίζεται... Μά δεν κατορθώνει τίποτα... "Η περιφρόνηση αντικατέστησε τόν έρωτα... "Όλα τελείωσαν έκτός αν...

Κλείνει τά μάτια της. Τά λόγια του Τερλάν ξανάρχονται στο μυαλό της.

— Έκτός αν... δεν δώσει σημασία... "Η προίκα μου είναι αρκετά μεγάλη ώστε να τόν κάνει να παραβλέψει τό σφάλμα μου... Και τό σφάλμα μου θά εξαφανισθεί κάτω από τό οικόσημο... "Η δουλειά δεν θά είναι πολύ άσχημη γι' αυτόν, βέβαια...

Όλο τό πρωί, τό περνά έτσι, στην άκίνησία αυτή. Βρίσκεται κοντά στο παράθυρο και παραμονεύει την επιστροφή του Ζερβαί.

Τό ρολόι χτυπά ένδεκα φορές... "Όλα είναι άποφασισμένα πιά εκεί-κάτω... Τό πρόβλημα της ζωής της έχει λυθεί... "Άραγε που προσανατολίζεται; στο φως ή στο σκοτάδι;

— Γιατί ο Ζερβαί δεν επιστρέφει; "Εξαφνα αφήνει μια φωνή και βγαίνει έξω απ' τό παράθυρο...

Νάτος που έρχεται, ο καλός Ζερβαί... Προτού γίνει όρατός από τό μέγαρο, έρριξε τό σιγαρέττο του, πήρε τό ύποκριτικό ύφος του και τώρα προχωρεί, με τούς ώμους σκυφτούς, τά μάτια χαμηλωμένα, άργά-άργά, σαν άθελά του...

— "Όλα τελείωσαν, ψιθυρίζει ή Βέρθα, όλα τελείωσαν...

Και λίγα λεπτά άργότερα, όταν ο Ζερβαί μπαίνει στο δωμάτιό της, εκείνη μόλις τόν αντιλαμβάνεται να πλησιάζει, μισολιπόθυμη σχεδόν. Σάν σέ όνειρο

τόν άκούει να της διηγείται τι συνέβη.

Και να τι διηγείται:

Περίμενε την άφιξη του Γκοντεφρουά.

Έπί αρκετή ώρα διάταζε να του μιλήσει.

Τέλος, άποφάσισε να μητρί στο γραφείο του ταμεία.

Μά τη στιγμή ακριβώς που έτοιμάζεταν να του εξηγήσει αυτό που ήρθε να κάνει, βλέπει ότι ο κόμης που δεν τόν είχε αντίληφθεί νάρχεται, είναι βυθισμένος στην ανάγνωση μιας επιστολής. Και την επιστολή αυτή την κρύβει βιαστικά στο σουμαίν του όταν ο Ζερβαί άρχίζει να βήχει για να τόν κάνει ν' αντίληφθεί την παρουσία του.

Τότε ο Ζερβαί έχει κάποιο προαίσθημα. Του φαίνεται ότι ο κόμης είναι στενοχωρημένος. Σκέπτεται ότι ή μυστηριώδης επιστολή, που έκρυψε ο Γκοντεφρουά, θά είναι ασφαλώς ή παλιά επιστολή, ή άνανδρη, ή άποκαλυπτική...

Και αν έτσι συμβαίνει, τότε ο Γκοντεφρουά τά ξέρει όλα αυτή τη στιγμή; Και τό γράμμα της Βέρθας είναι άνώφελο λοιπόν; "Ερχεται πολύ άργά;

Ο Ζερβαί άπομακρύνεται χωρίς να πη λέξη σχετικά με την άποστολή του. Βρίσκει μονάχα κάποια πρόφαση για ν' άπομακρύνει τόν Γκοντεφρουά από τό γραφείο του. Ο κόμης είναι ύποχρεωμένος να βγεί, και να λείψει μισή ώρα τουλάχιστον. Και στο διάστημα αυτό, ο Ζερβαί κατορθώνει να πάρει ένα αντίγραφο της επιστολής που βρίσκεται στο σουμαίν.

Συνέβαινε πραγματικά αυτό που φανταζόταν. Ο άγνωστος έχθρος, ο όποιος άλλοτε, είχε έμψοσει τόν γάμο της Βέρθας, ο έχθρος με τό αδάμαστο μίσος, δεν είχε πεθάνει.

Έξακολουθούσε να μένει άγρυπνος και να μη συγχωρή.

— Νά ή επιστολή, λέγει ο Ζερβαί άφου τελείωσε τη διήγησή του, δίνοντας στην Βέρθα τό αντίγραφο που είχε πάρει.

Εκείνη διάβασε τό γράμμα. Ήταν άνδρικό και σκληρό, μά όλα ήταν αληθινά αυτά που έγραφε:

«Ρωτήστε γύρω σας. "Όλος ο κόσμος θά σάς πη ότι σέ ήλικία δεκαέξι χρόνων ή Βέρθα Τερλάν έγινε μητέρα. Ο θάνατος του παιδιού δεν εξαλείφει τό σφάλμα της και άλλοτε όλοι οι μνηστήρες που προσελκύνοντο από την όμορφιά της νέας και τόν πλούτο του πατέρα, εξαφανίσθηκαν διακριτικά μόλις έμαθαν τό προσεκτικά κρυμμένο μυστικό του ντροπισμένου παρελθόντος της... "Ο νοών, νοείτω!...»

Καμιά ύπογραφή, φυσικά.

— Οί άτιμίες αυτές είναι πάντα άνώνυμες, ψιθύρισε ο Ζερβαί, λυπημένα.

— Όστε δεν του έδωσες την επιστολή μου; ρωτά ή Βέρθα.

— Όχι!... Σας την φέρνω πίσω.

Εκείνη πήρε την επιστολή, την έσχί-

ΑΝΤΙΟ!

σε χιλιά κομμάτια και τά σκόρπισε στον άέρα.

Περιωρίστηκε να του πη μόνο:

— "Ισως θάκανες καλύτερα να του την έδινες, παρ' όλα αυτά... Θά είχε, τουλάχιστον, την άπόδειξη, ότι δεν ήθελα να τόν εξαπατήσω...

Ταπεινά, πιά λυπημένα άκόμη, ο καλός Ζερβαί άπαντά:

— Ναι, ίσως, ίσως... Σκέφθηκα ότι αν δεν του την έδινα καθόλου ή κατάσταση άναμεταξύ σας γινόταν καθαρή: "Αν ο κόμης άποσυρθεί, όλα τελείωσαν μεταξύ σας... και ή όμολογία σας δεν θά τόν έκανε ν' αλλάξει άπόφαση... "Αντιθέτως, αν παραβλέψει τό ζήτημα, αν δεν δώσει σημασία σ' αυτά που έμαθε, αν δεν σάς πη τίποτα σχετικό, αν δεν σάς ζητήσει καμιά εξήγηση, θά έκτιμώσετε καλύτερα από κάθε άλλον την άξία του έρωτός του και την ευγένεια τών αισθημάτων του. "Αν έρθει να σάς βρει, και σάς δείξει την επιστολή αυτή και σάς κάνει φρίχτα παράπονα... αν σάς συγχωρήσει, τέλος, παρ' όλα όσα συνέβησαν... σημαίνει ότι σάς αγαπά. "Αν σιωπήσει και δεν κάνει τόν παραμικρό ύπαινιγμό γι' αυτό που έμαθε... σημαίνει ότι δεν κυττάζει παρά την προίκα σας και ότι με κανένα λόγο δεν θέλει να του ξεφύγει ή προίκα αυτή... σημαίνει ότι έχει άπόλυτη ανάγκη τών χρημάτων αυτών για να ικανοποιήσει τις ματαιοδοξίες του... για να πληρώσει τά χρέη που του δημιούργησε ή φτώχεια του. Τουλάχιτον, Βέρθα, δεν θάχετε ψευδαισθήσεις: θά κρίνετε τόν άνθρωπον αυτόν όπως του άξιζει και θά έσθε έλεύθεροι να τόν βοηθήσετε ή όχι στο ζήτημα αυτό που για κείνον θά είναι μια άλλη χρηματική ύπόθεση.

— Αφσή με, Ζερβαί. "Εχω ανάγκη να μείνω μόνη και να σκεφθώ. Νά σκεφθώ! Δεν τό κατώρθωσε. "Όλες οι σκέψεις της χόρευαν ταραγμένα μέσα στο μυαλό της. Ο Ζερβαί, έξ άλλου με την διάθεση μιας άγρυπνης έξυπνάδας του που έτεινε σ' ένα μοναδικό σκοπό, και απέβλεπε όλο στο κακό, είχε μαντεύσει τι θά γινόταν.

Ήταν αλήθεια ότι τσάκωσε τόν κόμητα ντέ Λαντεναί να διαβάσει μια άνώνυμη επιστολή. Και ο καλός Ζερβαί ήξερε καλά τόν άνδρικό άνωθυμογράφο, άφου ήταν ο ίδιος.

Από τό γραφείο τών ύπαλλήλων, άνάμεσα από τό κιγκλίδωμα του ταμείου, παραμόνευε με άγωνία να δει στα χαρακτηριστικά τού Γκοντεφρουά, την έντύπωση που θά του προξενούσε ή επιστολή.

Όμως, ο Γκοντεφρουά διατηρούσε μια άδιατάρακτη ήρεμια.

Τίποτα δεν έδειξε την παραμικρή συγκίνηση, όσην ώρα διάβαζε την επιστολή. Στο τέλος, μονάχα, σήκωσε τούς ώμους του... Μια έκφραση άηδίας σκοτει-

νισε τά μάτια του. "Εσχισε την έπιστολή και την έρριξε στο καλάθι.

Ο καλός Ζερβαί δεν είχε ανάγκη να κοπιάσει για να συνάξει τά κομμάτια της. Είχε ένα αντίγραφο της επάνω του.

Όσο για τόν Γκοντεφρουά, με τό πνεύμα ήρεμο, σαν να μην είχε συμβη τίποτα τό ιδιαίτερο στη ζωή του, συνέχισε την εργασία του.

Και ο Ζερβαί σκεφτόταν:

— Για να διατηρήσει μια τόσο μεγάλη

Η Βέρθα αφήνει μια φωνή και βγαίνει έξω από τό παράθυρο.

αδιαφορία, θά πη ότι ή ιστορία αυτή της μητρότητας της Βέρθας του ήταν γνωστή... από πολύν καιρό...

Τότε, φαινόταν καθαρή στο μυαλό του ή έπιχειρήση του Γκοντεφρουά να άποκτήσει την περιουσία του Τερλάν. Κι' ο Ζερβαί ήταν βέβαιος ότι δεν γελιόταν, αν άφηνε τη Βέρθα να πιστέψει ότι ο κόμης ντέ Λαντεναί δεν θά μιλούσε.

Εκείνη, βυθισμένη σέ μια όνειροπόληση, άναρωτιόταν:

— Τι θά κάνει άραγε;... Κι' εγώ, τι θ' άπογίνα;

Τό βράδυ τόν έβλεπε πάντοτε, γιατί ο Γκοντεφρουά δεν ήθελε να εγκαταλείψει την ύπηρεσία του. Τό θεωρούσε ζήτημα τιμής να εκπληρώσει μέχρι κεραίας τά καθήκοντά του.

Η Βέρθα, περίμενε να τόν δει με μια πυρετώδη άνησυχία.

Τό βράδυ έφθασε.

Ο Γκοντεφρουά ήρθε κοντά της με τά χέρια άπλωμένα, με τό χαμόγελο στα χείλη. Μεταξύ του άνδρός που είχε δει χθές—ο όποιος άγνοούσε τό παρελθόν—και του άνδρός τόν όποιον άντίκρυζε σήμερα—που τά ήξερε—όλα—δεν υπήρχε καμιά διαφορά. Η ίδια ήρεμία. Η ίδια τρυφερότης που την είχε κατακτήσει. Η ίδια ειλικρινεία στο καθαρό βλέμμα του. Από τόν άνθρωπο αυτόν έφευγε μια φωτεινή γοητεία γεμάτη καλωσύνη, τρυφερότητα, και ευθυμία.

Όστε δεν είχε διαβάσει λοιπόν; Ο Ζερβαί λοιπόν είχε άπατηθεί; "Αλλοίμονο! Τά είχε διαβάσει. Σ' αυτό δεν χωρούσε άμφιβολία.

Τότε, πόσο μεγάλη ψυχική δύναμη διέθετε, και τι έρωτική κωμωδία ήταν αυτή που έπαίξε;

— Ένα κύμα πικρίας και περιφρονησεως πλημύρισε την ψυχή της...

Την άλλη μέρα ο Ζερβαί προσεκτικός

και άνησυχος, τόλμησε να ρωτήσει:

— Λοιπόν, Βέρθα, τι συνέβη;

— Δεν συνέβη τίποτα...

— Πώς; Δεν είπε ούτε λέξη;

— Όχι, ούτε τόν παραμικρό ύπαινιγμό...

— Τώρα, είμαι βέβαιη...

— Εκείνος είχε την τόλμη να πη:

— "Ισως να τό κάνει από μεγαλοψυχία...

Με μια περιφρονητική κίνηση, εκείνη άπάντησε λακωνικά:

— Από όπολογισμό!!

Όλη ή άγάπη της κατέρρεε. Ο Ζερβαί έβλεπε, τά έρείπια που σωριαζόταν, κι' άναρριγούσε από χαρά.

Κάθε μέρα, στερεότυπα, ρωτούσε τη Βέρθα:

— Σου μιλήσε, επί τέλους;

— Δεν είπε τίποτα...

Ήταν φανερό ότι ο κόμης ντε Λαντε-
ναί απέφυγε κάθε επικίνδυνη έξηγησι-
πλ τον ενδιέφερε το παρελθόν; Δεν λογά-
ριαζε παρά το μέλλον, με την πολυτέ-
λειά του, με την πλούσια και εύκολη
ζωή... την απολύτρωσή του από τη φτώ-
χεια της νεότητός του... Κι' εκείνη κόν-
τευε να πιστέψει την υποκριτική του τρυ-
φερότητα, τον προσποιητό του έρωτα, τα
ψέμματα του, όλα! "Ενοιωθε την αηδία
να την κυριεύει!

"Όμως άφηνε να πλησιάζει η ήμερομη-
νία του γάμου αυτού. Και σιωπούσε.

Γιατί είχε πάρει την απόφασή της. Εί-
χε βαρεθεί πιά τη μοναξιά της. "Ηθελε
να ξαναποκτήσει, παρ' όλα αυτά, τη θέ-
ση της στον κόσμο. "Εκτός αυτού φοβόταν
το νέο σκάνδαλο, που θα ξαναζωντάνευε
την ντροπή και την αγωνία των παλιών
σκανδάλων, ύστερα από δέκα χρόνια, στο
διάστημα των οποίων νόμιζε ότι όλα εί-
χαν ξεχαστεί.

"Αφού ο Γκοντεφρουά δεν ενδιαφερό-
ταν για το παρελθόν, θα τον παντρευόταν.
"Εκείνος έγκαταλείπονταν στα όνειρά
του. Ήταν τόσοσ πολλός καιρός που ά-
γαπούσε. Τόσος πολλός καιρός που όνει-
ροπούσε.

Την άγαπούσε, όπως τότε, τόσα χρό-
νια πριν, με όλη την όρμη της νεότητός
του. Είχε έρθει κοντά της για να αγα-
πηθί, για να γλυκάνει την πληγωμένη
και πονεμένη καρδιά της. Τό λάθος της;
Μήπως δεν το είχε συγχωρήσει εδώ και
τόσον καιρό; "Εκείνο που ήθελε ήταν να
τον αγαπήσει, ω! αυτό πρό πάντων, αυ-
τό μονάχα... Να την κάνει ευτυχισμένη
με την αγάπη του!... Τι ανέφραστη χα-
ρά...

"Η επιστολή του Ζερβαί τον άφισε ά-
διάφορο σχεδόν. Μήπως δεν ήξερε εδώ
και τόσα χρόνια όλα αυτά που ανέφερε
η επιστολή;

Μολταστά τον βύθισε σε σκέψεις...

Ποιός ήταν ο έχθρος που προσπαθού-
σε να βλάβει τη Βέρθα; Και δεν υπήρχε
άραγε κάποια σχέση μεταξύ της ατιμίας
της ανώνυμης αυτής επιστολής που είχε
σκοπό να καταστρέψει τη νέα γυναίκα
και της κλοπής που έγινε στο ταμείο του
με τον σκοπό να καταστρέψει τον ίδιο;

Ποιός μπορούσε να τα σχεδιάσει αυ-
τά; Και για ποιο σκοπό άραγε;

Δεν βρήκε τον καιρό να σκεφθεί γιατί
να γεγονότα έπισπεύδονταν. "Ο Τερλάν
είχε δεχθεί τον γάμο αυτό. "Η Βέρθα εί-
χε δώσει το χέρι της στον Γκοντεφρουά.
"Όλα είχαν συμφωνηθεί. "Ο κόμης ήταν
ευτυχισμένος.

Μά την εξομολόγηση της αγάπης της,
την εξομολόγηση που περίμενε με τόση
λαχτάρα, δεν την είχε ακούσει ακόμη.

—Μ' αγαπά άραγε; Μ' αγαπά στ' α-
λήθεια; άναρωτιόταν.

Μιά μέρα ρώτησε τον Τερλάν. "Εκεί-
νος άνασήκωσε τους ώμους του. "Αφσε
ένα γέλιο όπου διαφαινόταν άμυδρά κά-
ποια προσβολή:

—Είτε σάς αγαπά είτε δεν σάς αγαπά,
πάρτε την!

Μήπως δεν υπήρχε άρκετη περιουσία
για ν' αντικαταστήσει τον έρωτα;... "Α-
κούοντας την άπάντηση αυτή, ο κόμης
ντε Λαντεναί φάνηκε σά νάθελε να πη
κάτι. Μιά εθυμική και είρωνική λάμψη
πέρασε από τα μάτια του. "Αλλά σιάπη-
σε. "Ο Τερλάν δεν άπελήφθη τίποτα.

"Υστερα, συνεζήτησαν για την προίκα.

"Ο νηματουργός έδινε πεντακόσιες χι-
λιάδες φράγκα και συγχρόνως προσελάμ-
βανε τον γαμπρό του ως συνεταίρο. "Ο-
ταν ο συμβολαιογράφος μίλησε για το
γαμήλιο συμβόλαιο και έπρότεινε να το
συντάξει ούτως ώστε ο καθείς από τους
μελλονύμφους να διατηρή την άτομική
του περιουσία προσέκρουε στην κατηγο-
ρηματική άρνηση του κόμητος ο οποίος
άπήντησε το σύστημα της κοινοκτημοσύ-
νης.

"Επακολούθησε μιά συζήτησις άρκετά
παρεταμένη. "Ο Τερλάν ήθελε να έξα-
σφαλιση τα χρήματά του από μιά ένδε-
χόμενη σπατάλη. "Ο κόμης όμως επέμε-
νε. "Ο γάμος είχε καθορισθεί, οι υποχρε-
ώσεις είχαν αναληφθεί, τα πράγματα εί-
χαν προχωρήσει πολύ για να είναι δυνα-
τόν να όπισθοχωρήσουν. "Ο Τερλάν ύπε-
χώρησε. Το συμβόλαιο συνετάχθη όπως
το θέλησε ο κόμης ντε Λαντεναί. "Εξ άλ-
λου, καθ' όλη την διάρκεια της συζήτη-
σεως ο κόμης διατηρούσε την ίδια ευγε-
νική άδιαφορία. "Αφού εξέφρασε καθα-
ρά τη θέλησή του, φάνηκε ότι δεν θέλη-
σε να ενδιαφερθεί πιά για τίποτα, σάν να
μην έδινε πιά καμιά σημασία στο ζήτη-
μα αυτό. Στην έρώτηση του συμβολαιο-
γράφου που τόν ρωτούσε:

—Ποιά είναι η δική σας περιουσία;

"Εκείνος άπήντησε άφελέστατα:

—"Η αγάπη μου!

"Ο συμβολαιογράφος και ο Τερλάν έλα-
ξαν μιά γρήγορη ματιά "Υστερα συνέ-
χισαν το γαμήλιο συμβόλαιο.

Πάντως, ο συμβολαιογράφος δεν πα-
ρέλειψε να φλυαρήσει και να διαδώσει
παντού την άπάντησή και το ανέκδοτο.
"Όλος ο κόσμος το έμαθε και το κου-
τσομπολιό πήρε κι' έδωσε. Σε λίγον και-
ρό ο Γκοντεφρουά ντε Λαντεναί δεν άνα-
γερόταν παρά με το παρατσούκλι: «"Α-
γάπη μου!"

"Ο γάμος του με την Βέρθα έκανε με-
γάλο πάταγο: όλες οι παλιές ιστορίες
ξεθάβονταν από τη λήθη όπου είχαν ρι-
χθεί δεκατέσσερα δλοκλήρα χρόνια. Οι
άρραβωνιαστικοί που είχαν άπομακρυνθεί
άλλοτε όταν έμαθαν το λάθος της, είχαν
άφήσει να ύπνοηθί το μυστικό. "Όλος ο
κόσμος το ήξερε. Και γύρω από τον
Γκοντεφρουά, που ήταν φτωχός και ζη-
τούσε να γίνει πλούσιος με τον γάμο αυ-
τό, σιγά-σιγά άρχισε να διαμορφώνεται
μιά έχθρική διάθεση στο πλήθος. "Άνδρες
και γυναίκες δεν δυσκολεύονταν να κά-
νουν μεγαλόφωνα ύπαινιγμούς στο δρό-
μο τους χαμογελώντας προσβλητικά. Στο

γραφείο, οι υπάλληλοι απέφευγαν να του
μιλούν, να τον συναντούν. Παρ' όλ' αυτά
τον χαιρετούσαν γιατί διέβλεπαν στο πρό-
σωπό του τον αβριανό διευθυντή τους και
έπιθυμούσαν ν' άποφύγουν αντίποινα. Πό-
σες φορές όμως είχε τσακώσει χαρακτη-
ριστικές ματιές άναμεταξύ τους, πόσες
συνομιλίες δεν διεκόπτονταν άπότομα στο
πέρασμά του, πόσες χονδροειδείς γελοιο-
γραφίες τύχαινε ν' αντίληφθί εδώ κι' έ-
κει... Και οι εργάτες! "Εκείνοι πιά δεν
στενοχωρούνταν καθόλου. Είτε τους ά-
κουε, είτε όχι τον φώναζαν: «"Ε! αγάπη
μου!"

—"Αγάπη μου!

"Αρκετόν καιρό, δεν μπορούσε να κα-
ταλάβη τι έσήμαινε αυτό. "Όταν το μάν-
τευσε ένοιωσε μιά θλίψη. "Ω! όχι για
πολύν καιρό... Το γλυκό του χαμόγελο
άπήντησε σ' όλες τις προκλήσεις. "Η ή-
ρεμία του ήταν κάτι το παράξενο. Νόμιζε
κανείς ότι οι προσβολές δεν κατάρθω-
ναν να διαπεράσουν τον θώρακα της καρ-
διάς του.

—Είναι ένας φοβιταίρης! Προσέχετε!
Γιατί ύστερα από τον γάμο θα έκδικηθί!
έλεγαν όλοι.

"Η Βέρθα τα μάθαινε όλα αυτά: Μή-
πως δεν είχε τον Ζερβαί κοντά της που
της τα διηγείτο όλα;

Και την παρηγορούσε λέγοντάς της:

—"Εσάς σάς λυπούνται, μά εκείνον τον
περιφρονούν!

Παρ' όλα όσα είχε κάνει για να τον
έμποδισι, ο γάμος έπρόκειτο να γίνει.
Τέβλεπε και ήταν άπελπισμένος. Τούλα-
χιστον, χάρις σ' εκείνον δεν θάτανε πιά
ένας γάμος από έρωτα. "Ανάμεσα στη
Βέρθα και στον κόμητα, ο Ζερβαί είχε
σπείρει το μίσος. Ποιός ζέρει τι θα συ-
νέβαινε, όταν ο σπόρος αυτός θα μεγα-
λωνε;

Τέλος, ήρθε και η μέρα του γάμου.

—ΣΑΣ ΜΙΣΩ!

Την παραμονή, η Βέρθα πέρασε το χέ-
ρι της κάτω από το μπράτσο του άνδρός,
που θα της έδινε αύριο τ' όνομά του. Τον
τράβηξε στο μικρό δάσος, κοντά στην
Γκλιόριετ.

—Ελάτε! του είπε. "Εχω πολλά πράγ-
ματα να σάς πώ...

—Πράγματα πολύ σοβαρά; είπε εκεί-
νος χαμογελώντας.

—Ναί.

—"Ας τ' άφήσουμε γι' άργότερα. Μή-
πως δεν θα περάσωμε τη ζωή μας ο ένας
κοντά στον άλλο; "Εχομε καιρό... "Από-
ψε κι' αύριο είναι μέρες άφιερωμένες
στην ευτυχία.

"Εκείνη επανέλαβε μόνο:

—Ελάτε!

"Η φωνή της ήταν αλλοιωμένη, χαμη-
λή, κι' ήρεμη από μιά συγκρατημένη συγ-
κίνηση.

Περπάτησαν σιωπηλοί. Το φθινόπωρο
έφθανε. Τα δένδρα γυμνώνονταν. "Ηδη
τα φύλλα τους στροβιλίζονταν κιτρινα-
σμένα στο χώμα με το παραμικρό φύση-
μα του ανέμου.

"Η Βέρθα κάθησε σ' έναν πέτρινο πάγ-
ο στο τέλος του δρόμου. Και καθώς εκεί-
νος έμενε όρθιος μπροστά της:

—Καθήστε κι' εσείς, του είπε, καθήστε
κοντά μου.

(Η συνάντησὶς τὸς προσεγγίσει)

Τό πάδημα ἐνὸς Δὸν-Ζουὰν

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΛΥΝΤΙΑ ΚΑΠΕΣΣΕ

Δά παντρευτώ; Τρελλάθηκες! "Εγώ
θαυμάζω τον γάμο, τον κρατώ ό-
μως σε άπόσταση. Είναι ένα σχο-
λείο πρακτικό... που κοστίζει πο-
λύ! Μπορείς ν' άποκτήσης όμορφες γυ-
ναίκες—κι' άπέκτησα τόσες στη ζωή μου
χωρίς σκοτούρες—μακριά όμως άπ' τον
γάμο. Δεν είσαι κι' εσύ της γνώμης μου;
Κι' ο Τζάνι Κορνάλι, ο έπιλεγόμενος
«Δόν Ζουάν» έσπασε με δύναμη ένα κα-
ρύδι μέσα στον καρυοθραύστη που κρα-
τούσε για να δώσει ίσως μεγαλύτερη έμ-
φαση στα λόγια του.

"Ο φίλος του άπ' την άλλη άκρη του
τραπέζιού, χαμογέλασε κι' άποκρίθηκε:

—"Ακουσε, Τζάνι, κάνεις πολύ τον δύ-
σκολο, αν βρισκόταν όμως καμιά όμορφη
γυναίκα με στοργυυλή προίκα, προπαν-
τός... "Ελα, παραδέξου!...

"Ο Τζάνι δεν άποκρίθηκε, παραδέχτη-
κε όμως πώς ο ταπεινός μισθός του ύ-
παλλήλου, από τον όποιο έκανε ύλο τον
χρόνο οικονομίες για να μέ-
νη καμιά δεκαπενταριά μέ-
ρες σ' ένα πολυτελές ξενοδο-
χείο στην έξοχή, δεν θα του
έφθανε για να συντηρήσει μιά
γυναίκα χωρίς προίκα.

"Αναστέναζε κι' άφοδ ση-
κώθηκε άπ' το τραπέζι, πήγε
μαζί με τον φίλο του να πά-
ρη έναν ύπνάκο στην βεράν-
τα του ξενοδοχείου.

"Η Κάρλα Ντραγκόνι, που
είχε τελειώσει κι' εκείνη το
γεύμα της, έβριζε στις πλά-
τες της την γούνα της και
βγήκε στην βεράντα.

"Η νύχτα του Σεπτεμβρίου
ήταν γλυκεία και μυρωμένη.
"Η Κάρλα κάθησε σε μιά πο-
λυθρόνα, ενώ η γούνα της
ξεγλυστρώντας άπάνω στο με-
ταξωτό φόρεμά, έφευγε χάμω.

—Δεσποινίς, είπε ευγενικά
η γούνα σας; κι' έσκυψε να την σηκώσει
ο Τζάνι Κορνάλι.

—"Ω, σάς ευχαριστώ! Είστε πολύ ευ-
γενικός. «Κυρία» όμως, σάς παρακαλώ!

Και χαμογέλασε άποκαλύπτοντας
μιά διπλή σειρά μαργαριταρίων.

"Ο Τζάνι την κύτταξε για μιά στιγμή
με θαυμασμό και ρώτησε με γλύκα:

—Πλήττετε, κυρία μου;

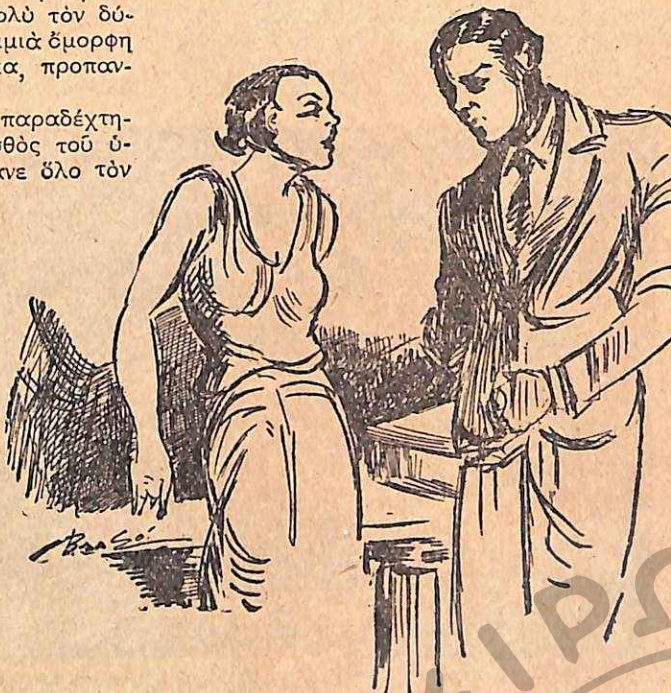
—Πάρα πολύ!

Κι' έτσι από εκείνο το βράδυ της κρα-
τούσε ευχάριστη συντροφιά διώχοντάς
της την πλήρη με τα κουβεντολογήματά
του. "Υστερα από έναν πρόλογο, που
κράτησε πέντε μέρες, της είπε πώς ο
κόσμος θα το φαινόταν τάφος χωρίς αυ-
τήν, πώς δεν μπορούσε πιά να κλείσει
μάτι και πώς έπρεπε να λυπηθεί εκείνη
την τρυφερή καρδιά του.

Τότε η «κυρία Κάρλα» πήρε την από-
φασή να μιλήσει. Στόν συνηθισμένο λοι-
πόν βραδυνό τους περίπατο, του είπε:

—Κ. Κορνάλι, σάς ζητώ συγγνώμην:
όμολογώ πώς ο κεραυνοβόλος έρωσ σας

ήταν και δικός μου. Σας πρόσεξα άπ' την
πρώτη στιγμή και δεν ήξερα πώς να σας
πλησιάσω. Ξοβήθηκα—ω συγχωρήστε
με—πώς αν ξέρατε πως ήμουν ανύπαν-
δρη θά μ' άποφεύγατε. Κι' είπα ψέμμα-
τα... Θυμάστε την γούνα χάμω; «Κυρία,
σάς παρακαλώ»; "Όλα αυτά ήσαν σκη-
νοθεσία. Τώρα όμως μ' αγαπάτε, το
βλέπω, τώρα δεν υπάρχει πιά κανείς κίν-
δυνος, μπορώ να μιλήσω ελεύθερα... Μην
κάνετε τέτοια μούτρα! Θά με κάνετε να
βάλω τα κλάμματα, κ. Τζάνι! "Εχω
πέντε άδελφές, το ξέρετε; Είμαι η πιο
μεγάλη... Τον καυμένο τον μπαμπά. Δεν

—Μην κάνετε τέτοια μούτρα, κ. Τζάνι!

έχει να μάς προικισί... Καταλαβαίνετε...
"Ο Τζάνι φάνηκε κατάχλωμος κάτω
από την άσημένια λάμψη του φεγγαριού.

"Αποκρίθηκε με σβυσμένη φωνή:

—"Η αγάπη μου δεν άλλαξε καθόλου.

"Εμοιαζε όμως σάν νάλεγε:

—"Αγγελοι του ουρανού! Βοηθήστε

με!

Γιατί ο φουκαράς ο Τζάνι δεν μπορού-
σε ακόμα να συνέλθη. "Άλλο ένα φλέρτ
στο ξενοδοχείο κι' άλλο η αληθινή αγά-
πη. Σε όμορφα χάλια βρισκόταν τώρα!

□ □

"Υστερα από μερικές βραδιές όμως,
η Κάρλα Μπραγκόνι τον κάλεσε κοντά
στο τραπέζάκι της, στην βεράντα.

—"Εχω να σάς μιλήσω, κ. Κορνάλι,
του είπε με την τσαχπίνικη φωνή της που
τόν γοήτευε. Μ' άκούτε; Είστε ένας πολύ
συμπαθητικός νέος και δεν έννοώ να έ-
ξακολουθώ να σάς λέω ψέμματα. Λοιπόν
λοιπόν: οι πέντε άδελφές είναι ψέμμα,
ψέμματα επίσης ο μπαμπάς που δεν έχει
να τις προικισί. "Η αλήθεια είναι ότι εί-

μαι μοναχοκόρη του γενικού διευθυντού...

—Δεσποινίς Κάρλα, την διέκοψε ίκετευ-
τικά ο κατάπληκτος Κορνάλι, θα είναι
άραγε άλλη θι νή αυτή η τελευταία βε-
βαίωσίς σας;

—"Αφίστε με να συμπληρώσω: μοναχο-
κόρη του γενικού διευθυντού της Ν. Ι. Φ.
"Ο Τζάνι Κορνάλι ένοιωσε τα γόνατά
του να λυγίζουν άπ' την συγκίνησή του.

"Ωστε πατέρας αυτής της όμορφης κο-
πέλλας που λάτρευε ήταν ο Ντραγκόνι,
ο γενικός διευθυντής της εταιρίας στην
όποιαν εργαζόταν αυτός! Τι σύμπτωση!
Τι παράξενη τύχη!

"Η Κάρλα τον είδε κατάπληκτο. Το-
δείξε τότε ένα τηλεγράφημα:

—Βλέπετε; Αύριο θάρθί. Θά σάς τον
συστήσω, θέλετε;

—Μά... γνωρίζω τον πατέρα σας! τραύ-
λισε ο νέος. Τον... είδα στα γραφεία...
τόν χαιρέτησα. "Εγώ, δεσποινίς Κάρλα,
είμαι υπάλληλος του πατέρα σας... Και
τώρα θά είναι μεγάλη μου τιμή, μεγα-
λη μου ευτυχία. Δεν μπορείτε να φαντα-
σθήτε πόσο σάς λατρεύω, πόσο...

"Όλη νύχτα, ο Τζάνι δεν έκλεισε μάτι.

□ □

Την επομένη, ένα αυτοκίνητο σταμα-
τούσε στόν κήπο του ξενοδοχείου.

"Η Κάρλα έσκυψε άπ' το παράθυρο κι'
έπειτα έτρεξε κάτω. Σε λίγο ριχνόταν
στην αγκαλιά ενός άνδρος.

—Κι' εγώ έλεγα πως θάρχουσιν με το
τραίνο! του είπε. Καινούργιο αυτοκίνη-
το! Μου το κάνεις δώρο! Ευχαριστώ!...

Τον αγκάλιασε και τότε φίλησε ήχηρα.

"Ο κ. Τζάνι περνούσε εκείνη τη στιγ-
μή μπροστά τους:

—Με συγχωρείς, Μάριο, του είπε με
την μεγαλύτερη άφέλεια, σου συνιστώ έ-
ναν κύριο που μένει στο ίδιο ξενοδοχείο.
"Υπάλληλός σου, νομίζω.

Και χαμογελώντας, πρόσθεσε:

—"Ο κ. Τζάνι Κορνάλι. "Ο σύζυγός
μου.

—Χαίρω πολύ, είπε ο Ντραγκόνι. Κορ-
νάλι; Δεν είναι καινούργιος. Στο τμήμα
άποστολών...

—"Ακριβώς, άποστολών, κ. διευθυντά...

τραύλισε ο Τζάνι.

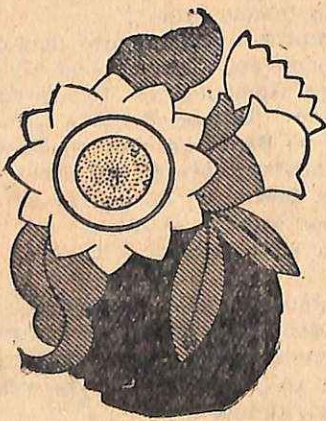
Μόλις είδε το άντράγιο να πηγαίνουν
από δωμάτιό τους, έτοίμασε τις βολιτσές
του και ξανακατέβηκε στόν προθάλαμο...

"Η Κάρλα Ντραγκόνι τον περίμενε:

—Φεύγετε, του είπε, λυπούμαι, κ. Τζά-
νι, που συντόμευσά τις διακοπές σας! Πι-
νι, που συντόμευσά τις διακοπές σας! Πι-
στεύω να ξεχάσατε γρήγορα την μικρή
φάρσα μου. "Εξ άλλου, σείς φταίτε; αυ-
τό το ύφος του δόν Ζουάν κι' οι κατά το
γάμου δηλώσεις σας, που κάνατε, δη-
λοφώνως μέσα στο ξενοδοχείο, είναι πο-
λύ επικίνδυνες. Με συγχωρείτε! Κι' α-
λλό επικίνδυνο τον μισό, παντρεμέ-
φοδ σάς αvertisουν τον μισό, παντρεμέ-
φοδ σάς αvertisουν τον μισό, παντρεμέ-
στε και μου στέλνετε τα κουφέτα σας!

Του έσφιξε το χέρι, χαμογελώντας κι'
επέστρεψε στόν σύζυγό της ενώ ο Τζάνι
την έβλεπε να φεύγει περιλυτός.

ΛΥΝΤΙΑ ΚΑΠΕΣΣΕ

Τὸ κυνήγι τοῦ λεονταριοῦ

Τὸ κυνήγι τοῦ λεονταριοῦ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πρὶ ἐνδιαφέροντα τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ πρὶ ἐκινύδυνα. Δὲν εἶναι δὲ διόλου ἐπιχειρήσιμη νὰ διοργανωθῇ καὶ ὑπάρχουν στὴν Εὐρώπῃ ἑταιρίες ειδικές, οἱ ὁποῖες ἀναλαμβάνουν νὰ σὲς πάρουν ἀπὸ τὸ σπίτι σας, νὰ σὲς πᾶνε, ὡς τὴν Ἀφρική καὶ ἀφοῦ σὰς βάλουν νὰ σκοτώσετε δυὸ τρεῖς βασιλεῖς τῆς ζούγκλας, νὰ σὲς ξαναφέρουν σπῆτι σας σάους καὶ ἀβλαβεῖς... Ἄν ἔχετε βέβαια τὴν τύχη αὐτή. Σεῖς δὲν ἔχετε παρὰ νὰ θυγάτε μονάχα τὸ πορτοφόλι σας καὶ νὰ μετρήσετε στὴν ἐργολαβική αὐτὴ ἑταιρία ὠρισμένα χιλιάσματα.

Ὁ Γάλλος δημοσιογράφος κ. Μπερνάρ Σεγκάν, δίνει μιὰ περιγραφή διοργανώσεως καὶ ἐκτελέσεως κυνηγιῶν λεονταριῶν, ἀπ' τὴν ὁποία ἀποσποῦμε τὰ πρὶ ἐνδιαφέροντα σημεία.

«Γιὰ νὰ κυνηγήσῃ κανεὶς λεοντάρια, πρέπει πρῶτα νὰ ἔχη ὑπ' ὄψει τοῦ ἑνὸς γενναίου ποσὸ καὶ ἔπειτα νὰ ξέρῃ τὴν ζωὴ καὶ τὶς συνήθειες τῶν λεονταριῶν.

Ὅταν ὁ λέων δὲν ἔχει κυνηγηθῇ ἀκόμη, δ' ἐν ἐπιτίθει κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ ἐναντίον μάλιστα, τὸν φοβᾶται καὶ φεύγει ὅταν τὸν δῇ. Ἐξ ἀτταβισμοῦ φαίνεται, τὸ λεοντάρει ἔχει ὅτι ὁ ἀνθρώπος, μὲ τὰ μέσα ποὺ διαθέτει, εἶναι δυνατότερος τοῦ καὶ κυττάζει νὰ τὸν ἀποφύγῃ.

Ἀλλοίμονον ὅμως, ἂν ἓνα λεοντάρει δεχθῇ ἔστω καὶ μιὰ φορὰ τὴν ἐπίθεση τοῦ ἀνθρώπου. Τότε γίνεται... θηρίο. Στυννὸν ἀμέσως μέσα τοῦ ὅλα μαζὶ τὰ ἄγρια ἐνστικτά του, καὶ ἀλλοίμονον σὲν ἀνθρώπου ποὺ θὰ βρεθῇ μπροστὰ τοῦ, ἂν δὲν προφθάσῃ νὰ πάρῃ τὰ μέτρα του.

Ἡ δύναμη καὶ ἡ εὐκίνησις τοῦ λεονταριοῦ εἶναι ἐξαιρετικές. Μὲ ἓνα χτύπημα τῆς οὐρᾶς του μπορεῖ νὰ ἀνατρέψῃ ἄνθρωπο, καὶ μὲ ἓνα χτύπημα τοῦ... χαριτωμένου κατὰ τὰ ἄλλα ποδιοῦ του μπορεῖ νὰ σπάσῃ σὰν ἄγριο τὴν σπονδυλικὴν στήλην ἀλόγου. Πηδᾷ χωρὶς καμμιὰ δυσκολία σὲ ὕψος 4 μέτρων.

Ἐπὶ αὐτῶν πολλοὶ τρέποι γιὰ τὸ κυνήγι τοῦ λεονταριοῦ.

Ὁ καλλίτερος εἶναι νὰ τὸ περιμένῃ κανεὶς χωμένος σὲ μιὰ λόχμῃ στὴν ἀκρὴ κανενὸς ποταμοῦ ἢ καμμιᾶς πηγῆς, ὅπου πηγάζει τὸ λεοντάρει νὰ πῇ νερὸ. Ὅταν αὐτὸ πλησιάσῃ ἀρκετὰ, τότε ὁ κυνηγὸς ὀρθώ-νεται ξαφνικὰ σκοπεύει καὶ πυροβολεῖ. Πρέπει ὅμως νὰ εἶναι πολὺ σίγουρος γιὰ τὸν ἐαυτοῦ του γιὰ νὰ τὸ κἀνῃ αὐτό. Γιατὶ ἀλλοίμονόν του ἂν ἀποτύχῃ. Τὸ λεοντάρει θὰ βρεθῇ μ' ἓνα πτήδημα ἐπάνω του καὶ τότε πιά...

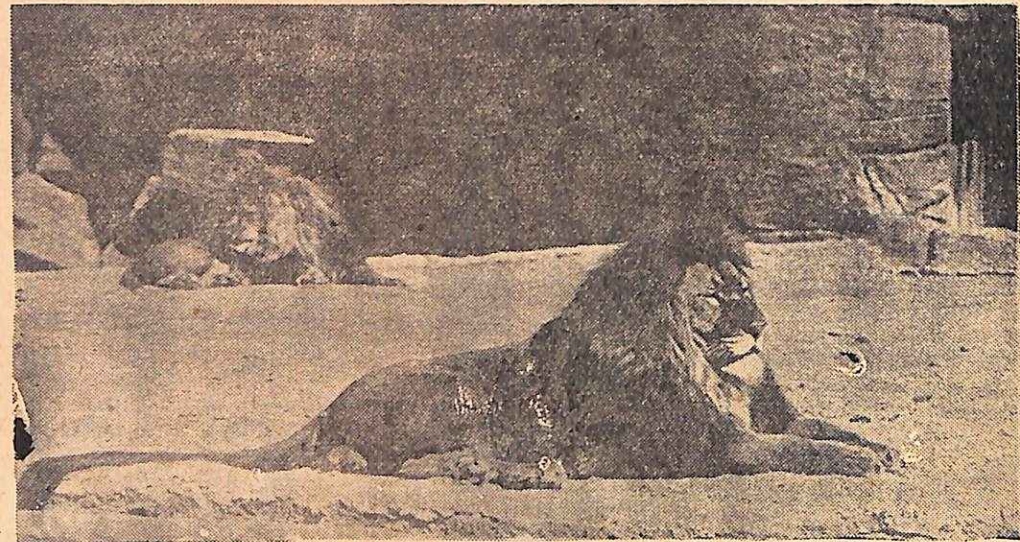
Ὅπως βλέπετε, τὸ κυνήγι τοῦ λεονταριοῦ εἶναι ἓνα σπὸρ πολὺ ἐκινύδυνον.

Ἄλλ' ὅπως εἴπαμε, καὶ πολὺ δαπανηρό. Μένει πρὶ ὀλίγων ἐτῶν τοῦλάχιστον...

Γιὰ σκεφθῆτε: νὰ μετακινήθῃτε ἀπὸ τὸ Παρίσι π.χ. πᾶντοπος καὶ μὲ ὅλα τὰ ἄλλα ἐφοδία σας, νὰ φθάσετε στὴν Ἀφρική καὶ νὰ προχωρήσετε στὴν καρδιὰ τῆς ζούγκλας εἰς συνάντησιν τοῦ βασιλέως τῆς! Δὲν εἶναι μικρὴ ὑπόθεσις. Ὅσον ἀπορᾷ τὰ ἐξοδα, ἀρχίζετε πρῶτα-πρῶτα μὲ ἓνα ἀρκετὰ γενναῖο κονδύλι.—10.000 φρ.—γιὰ τὴν ἐκ-δοσὴν τῆς ἀδειᾶς κυνηγιῶν, ἔχετε κατόπιν τὰ ὅπλα. ποὺ τὸ καθένα τους στοιχί-ζε—

καὶ στοιχίζει ἀκόμη—ὀλόκληρη περιουσία, τὰ κοστούμια, τὰ... πολυμεφῶδια, τὶς σκη-νές, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα τ' ἀπαραίτητα. Ἐπει-τα, ἔπρεπε νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψει σας ὅτι γιὰ κάθε κεφάλι λεονταριοῦ ποὺ θὰ σκοτώνετε, θὰ πληρώνετε καὶ ὀρισμένο φόρο, ἀρκετὰ σεβαστό. Τώρα, μὲ τὶς διοργανωτικὰς ἑται-ρίες κυνηγεσιῶν ποὺ ὑπάρχουν, ὅλα αὐτὰ ἔχουν ἀπλοποιηθῇ κατὰ πολὺ. Μένει μονάχα ἡ...μικρὴ λεπτομέρεια τοῦ ποσοῦ ποὺ θὰ προκαταβάλλετε στὴν ἑταιρία γιὰ νὰ τὰ ἐτοιμάσῃ ὅλα στὴν τριχά, καὶ ποὺ δὲν εἶναι μικρότερο ἀπὸ 20—25.000 φρ. γιὰ μιὰ κυ-νηγετικὴ ἐκδρομὴ 5—6 ἑβδομάδων, στὸ Γκάο π.χ.

Ὅταν ὅμως λυθῇ αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἐλύθη-καν καὶ τὰ ἄλλα. Ὑπογράφετε ἓνα συμβό-λαιο μὲ τὴν ἑταιρία καὶ ἐκεῖνη ἀναλαμβάνει νὰ σὲς σέρῃ σὲ λίγες μέρες ἀντιμετώ-πους μὲ τοὺς πρὶ γνήσιους ἐκπροσώπους

Ὁ βασιλεὺς τῆς ζούγκλας ἀναπαύεται.

τῆς ράτσας τῶν λεονταριῶν.

Φεύγετε λοιπὸν ἀπὸ τὸ Παρίσι, καὶ φθά-νετε στὴν Μασσαλία. Ἐκεῖ θὰ σὲς περιμέ-νῃ τὸ ἀτμόπλοιο τὸ ὁποῖο θὰ σὲς φέρῃ στὴν Ἀφρική, στὸ Ἀλγέρι π.χ. Ἀπὸ ἐκεῖ μετὰ μικρὴ ἀνάπαυσις στὰ πολυτελὴ ξενοδοχεῖα τῆς πόλεως θὰ φύγετε μὲ αὐτοκίνητο γιὰ τὸν ἀκραῖο σταθμὸ τῆς Σαχάρας, τὸ Κολόμπ—Μπεχάρ. Ἀπὸ ἐκεῖ μετὰ μικρὴ πάλι ἀνά-παυσις, θὰ ξεκινήσετε γιὰ τὸ Γκάο, ποὺ ἀ-πέχει 2.000 χλμ. Μετὰ 5 μέρες θὰ εἰσθε ἐ-κεῖ. Ἐν τῷ μεταξύ θὰ κάμνετε διαφόρους σταθμοὺς μέσα στὴν ἔρημο, ἀπὸ τὸν καθένα δὲ ἀπὸ τοὺς σταθμοὺς αὐτοὺς, ὁ ἀσυρματι-στὴς τοῦ αὐτοκινήτου σας—γιατὶ κάθε ἀ-ποστολὴ τὴν συνοδεύει ὑποχρεωτικῶς ἓνας ἀσυρματιστὴς—ἐπισμαίνει τὴν θέση τοῦ αὐ-τοκινήτου καὶ μεταδίδει πληροφορίες γιὰ τὴν πορεία καὶ τὴν κατάστασις τῶν ἐπιβα-τῶν. Ἐταί, εἰσθε ἀπόλυτα ἐξοπλισμένοι ἀπὸ κάθε κίνδυνον παραπλανήσεως κ.λπ.

Ἄν βιάζεστε ὅμως νὰ δρασκελίσετε τὰ 2.000 χλμ. ποὺ σὲς χωρίζουν ἀπὸ τὸ Γκάο, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ πάρτε τὸ ἀεροπλάνο καὶ σὲ 36 ὥρες θὰ εἰσθε ἐκεῖ.

Ἀπὸ τὸ Γκάο ἀρχίζει ἡ κυνηγετικὴ σας περιπέτεια. Περιπέτεια εὐκολὴ πιά σήμε-ρα

ἀλλὰ ὅχι καὶ ἀκίνδυνη, γιὰ τοὺς λόγους ποὺ ἐξεθέσαμε παραπάνω.

Μόλις φθάσετε, σχηματίζεται ἀμέσως τὸ καραβάνι, καὶ ἀφοῦ ξεκουρασθῇτε καὶ ντυ-θῇτε ὅπως πρέπει, ξεκινάτε γιὰ τὴ ζούγκλα. Μέχρις ἓνα σημεῖο πηγαίνετε μὲ αὐτοκίνητα. Κατόπι μὲ τὰ πόδια καὶ μονόξυλα, ἂν ὑπάρ-χουν ποτάμια. Σὰς ἀκολουθεῖ ἡ συνοδεία τῶν ἀνθρώπων τῆς ἑταιρίας καὶ τῶν ὀδη-γῶν ὅλοι των φυσικὰ εἶναι ἄνθρωποι τοῦ τόπου, ἰθαγενεῖς. Ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς κου-βαλοῦν τὰ ὅπλα σας καὶ ἄλλοι τὶς ἀποσκευ-ές σας.

Ἡ πρώτη βραδιὰ στὴ ζούγκλα περνᾷ ἡ-ρεμῇ. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρόγραμμα... ἂν δὲν τὸ διαταράξουν ἐν τῷ μεταξύ οἱ τρόφιμοι τῆς ζούγκλας μὲ καμμιὰ ξαφνικὴ ἐμφάνισή τους. Πρέπει προτοῦ ἀρχίζῃ τὸ καθυπὸ κυνήγι, νὰ προσοικειωθοῦν οἱ κυνηγοὶ στὸ περι-βάλλον, στοὺς νέους ὅρους ζωῆς: νὰ ἐγ-

κλιματισθοῦν μ' ἄλλους λόγους.

Τὴν ἄλλη μέρα γίνεται ὑπὸ τὴν καθοδή-γησιν πάντοτε τῶν ἐδικῶν κυνηγῶν τοῦ Γκάο τὸ πρῶτο βήμα, ἡ πρῶτη ἐκδρομὴ. Οἱ κυνηγοὶ ἀρκοῦνται σ' αὐτὴν, σὲ μικρο-πράγματα, σὲ μικρὰ ἀγρίδια καὶ πουλιά.

Κατόπι ἀρχίζει τὸ κυρίως δράμα ἰζηλα-τοῦνται τὰ γύρω, ἀνακαλύπτονται τὰ ἰζηνα τοῦ ἱποψηφίου θύματος, τὸ καταφύγιό του. Τέλος φθάνει ἡ ὑπεράτη χαρὰ γιὰ τοὺς κυνηγούς, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπεράτη ἀγωνία: ἐμφανίζεται ὁ βασιλεὺς τῆς ζούγκλας. Κατ' ἀρχὴν, οἱ ὀδηγοὶ κυνηγοὶ, ἀποφεύγουν νὰ φέρουν τοὺς κυνηγούς τὸν ἀντιμετώπους μὲ τὸ θηρίο, ἢ μὲ τὰ θηρία, γιατί κανεὶς δὲν ξέρει πόσα θὰ ἐμφανισθοῦν μονομιάς. Προτιμοῦν τὸ σύστημα τῆς ἐνέδρας.

Ἐνεδρεῖται, ὅπως εἴπαμε στὴν ἀρχή, κοντὰ στὰ ποτάμια, ἢ ὀπουδήποτε ὑπάρχει νερὸ καὶ ὅπου θὰ εὕρισκαν ἰζηνα διαβάσεως λεονταριοῦ. Τὸ θηρίο δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ ξανα-φανῇ. Τὸ ἀγῆνουν νὰ μῇ μέσα στὴν ἀκτίνα δράσεως τῶν ὀπλων τους καὶ ἀρχίζουν νὰ τὸ πυροβολοῦν. Ἄν οἱ κυνηγοὶ δὲν πετύ-χουν τὸ στόχο, τὸ λεοντάρει θὰ ὀδηγήσῃ στὸν πρῶτο κυνηγὸ ποὺ θὰ δῇ μπροστὰ του καὶ αὐ-τοκίνητό του ἂν δὲν προφθάσῃ κανένας ἄλ-λος συνάδελφός του νὰ τὸ πυροβολήσῃ, νὰ τὸ κεραυνολογήσῃ καλλίτερα.

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΦΑΡΣΕΣ

Τὸν περασμένο Σεπτέμβριο στὴ Γλα-σκῶβη, ἓνα κοριτσάκι εἶδε νὰ πέφτῃ, νε-κρὸ στὸν δρόμο, ἓναν ἄνθρωπο. Τὸν ἀ-νεγνώρισε ἀμέσως γιὰ τὸν θεῖο της καὶ ἡ ἀστυνομία, ὕστερα ἀπὸ αὐτὴ τὴν παιδι-κὴ διαπίστωση ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ «θεῖου» νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν οἰκογένειά του. Πράγματι στὸ πρόσωπο τοῦ νεκροῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐκτεθῇ στὸ νεκροτομεῖο, ἡ θεία τῆς μικρῆς ἀνεγνώρισε τὸν ἄνδρα της, καὶ ὀδυρμένη ἐπέστρεψε στὸ σπίτι της. Μπαίνοντας ὅμως στὴν κρεββατοκά-μαρα εἶδε μὲ κατὰπληξιν τὸν ὑποτιθέμενο νεκρὸ σύζυγό της, νὰ κοιμάται μακαρίως στὸ κρεβάτι!

Περνώντας τὸν γιὰ φάντασμα, ἄφησε μιὰ στριγγὴ κραυγὴ καὶ ἔτρεξε νὰ κατα-φύγῃ στὸ πλησιέστερο σπίτι, ἐνῶ ὁ ἄν-δρας, ἐξυπνημένος ἀπὸ τὴν κραυγὴ τῆς καὶ μὴ ξέροντας τί συμβαίνει σηκώθηκε τρομαγμένος καὶ ἔτρεξε ζωπίσω της.

Ἡ τραγικὴ φάρσα συνεχίζεται: Ἡ γειτόνισσα, στὸ σπίτι τῆς ὁποίας κα-τέφυγε τὸ μανιακὸ ἀντρώγιο, νομίζον-τάς τους γιὰ τρελλοὺς, ἐγκατέλειψε τὸ σπίτι, καὶ ἔτρεξε νὰ καλέσῃ τὴν ἀστυνομία. Ἀργότερα τοὺς βρῆκαν καὶ τοὺς δυὸ λι-πόθυμους στὸ κατὰφλι τοῦ σπιτιοῦ.

Τὶ εἶχε συμβῇ; Ἀπλούστατα ὁ νεκρὸς τοῦ δρόμου ἦταν ἓνας ἀγνωστος, ὁ ὁποῖ-ος ὅμως ἔμοιαζε κατὰπληκτικὰ μὲ τὸν «θεῖο». Ἐξ οὗ καὶ ἡ παρεξήγησις.

Καταπληκτικὴ εἶναι καὶ ἡ ἱστορία δυὸ ρώσων ἀεροπόρων ποὺ ἔπσαν μὲ ἀλεξιπτώτα.

Τὸ ἀλεξιπτωτὸ ἐνὸς τῶν ἀεροπόρων ἔ-τυχε νὰ μὴ λειτουργήσῃ στὴν κρίσιμη στιγμὴ τῆς πτώσεως, καὶ ὁ ἀεροπόρος ἔπσε σὰν βολίδα στὸ κενό, καὶ ἀκαρι-αίως ἔγινε τὸ θαῦμα: Σὲ 15 μέτρα βρι-σκόταν ἓνας ἄλλος ἀεροπόρος ποὺ εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο του καὶ κατέ-βαινε κανονικὰ μὲ τὸ ἀλεξιπτωτό του ἀνοικτό, καὶ ὁ ὁποῖος ἀποτέλεσε σανίδα σωτηρίας γιὰ τὸν πρῶτο: Τὸν ἀγκάλιασε καὶ ἔτσι σάθηκε πρὸς τὸ παρὸν. Τώρα ὁ κίνδυνος διαμοιράστηκε καὶ στοὺς δυὸ καὶ τοῦτο γιατί τὸ δυσανάλογο βάρος ἀ-ἔφησε τὴν ταχύτητα τοῦ ἀλεξιπτώτου. Εὐτυ-χῶς ὅμως, κατὰ τὴν διάρκειά τῆς ὀρμη-τικῆς τῶν καθόδου, κατάρθωσαν νὰ ἐπι-διορθώσουν τὴν βλάβη τοῦ κλειστοῦ ἀ-λεξιπτώτου καὶ ἔτσι χωρίστηκαν 500 μέ-τρα πάνω ἀπὸ τὴ γῆ, καὶ προσγειώθηκαν καὶ οἱ δυὸ ὁμαλῶς μὲ τ' ἀλεξιπτώτῳ τους!

Τὸν περασμένο μῆνα ἓνα ἀκακο ἐμπη-τήρι σκάρωσε μιὰ κομικοτραγικὴ φάρ-σα σ' ἓναν ἀπρονόητο λαοδόβη. Ὁ λαο-δοβὴς αὐτὸς μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶχε κλέβει ἀπὸ ἓνα σπίτι ἓνα ρολοῖ ἐμπη-τήρι τὸ ὁποῖο ἐκρύβει στὴν τσέπη τοῦ πανταλονιῦ του. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ προσπερνᾷσε ἀμέριμνος ἓναν πόλισμαν, τὸ ἐμπητήρι ἄρχισε νὰ χτυπᾷ... Ὁ πό-λισμαν ἐφραδιάστηκε καὶ κῦτταξε τὸν λαο-δοβὴ, καὶ ὁ τελευταῖος ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ φόβου ἄρχισε νὰ τρέχῃ ἀποδεικνύον-τας ἔτσι τὴν ἐνοχλή του. Τὸ ἀποτέλεσμα ἔβλεπε νὰ συλληφθῇ καὶ νὰ ὁμολογήσῃ

ΕΝΑΣ ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ ΜΕ ΔΥΟ ΚΕΦΑΛΙΑ ΚΑΙ ΔΥΟ ΟΥΡΕΣ

Ἀγγέλλεται συχνὰ ἡ σύλληψη διαφόρων περιέργων ψαριῶν, ἀληθινῶν τεράτων τῆς φύσεως, πρὶ πάντων ὅταν προέρχονται ἀπὸ τὰ βάθη τῶν ὠκεανῶν.

Παραδοξότερον ὅμως εὗρημα ἀπὸ τὸν καρ-χαρία, ποὺ ψάρεψε αὐτὲς τὶς μέρες ὁ πλοῖ-αρχος Κρίστιαν Ἀξελσον, στὸν κόλπο τοῦ Ση-Μπραϊτ, στὴν Νέα Ἰερσέη τῆς Ἀμερι-κῆς, δὲν ἔχει γίνει ὡς τώρα. Τὸ θαλάσσιο αὐτὸ θηρίο ἔχει δυὸ τεράστια κεφάλια καὶ δυὸ οὐρές!

Τὸν ἔπιασαν ζωντανὸ καὶ ἐλήφθησαν ὅλα τὰ μέτρα ὥστε ὁ «σημειωμένος» αὐτὸς καρ-χαρίας νὰ φθάσῃ σῶος καὶ ἀκέραιος στὸ ἐ-νυδρεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης, γιὰ τὸ ὁποῖο προορίζεται.

Ὁ καρχαρίας αὐτὸς μὲ τὰ δυὸ στόματα, εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀδύνατος. Διάβολο. Ἀφοῦ ἔχει δυὸ στόματα, γιατί νὰ μὴν ἔχῃ καὶ δυὸ στομάχια! Ἐν τούτοις, ὅταν ὁ καρχαρίας ἐξετάσθῃ ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονας, βρέθηκε μὲν μὲ δυὸ οἰσοφάγους, ἀλλὰ οἱ οἰσοφάγοι αὐτοὶ κατέληγαν σ' ἓνα στομάχι.

Ἡ ἀλίσυσις τοῦ καρχαρία αὐτοῦ δὲν ὑπῆρ-ξε ὑπόθεσις εὐκόλης ὅταν τὸ ἓνα στόμα του ἔπιασε τὸ ἀγκίστρι μὲ τὸ ὁποῖο τὸν συνέ-λαβαν, ὁ πλοίαρχος διεπίστωσε κατὰπλη-κτος ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἓνα δεύτερο στόμα, ἐ-λεύθερο αὐτὸ καὶ ἔτοιμο νὰ...χάψῃ τὸ χέρι ποὺ τὸν τολμοῦσε νὰ τὸν πιάσῃ καὶ νὰ τὸν σύρῃ ἐπάνω.

Εἶχε μάλιστα ἀποπειραθῇ κατὰ τέτοιο καὶ ἓνας νεαρὸς μούτσος δὲν γλύτωσε τὸ χέρι του, παρὰ μόνο χάρις στὴν ἐξαιρετικὴ σβελ-τάδα του.

Ὅταν τὸ κῆτος ἀνεβάρθηκε στὸ κατά-στρωμα χρειάστηκε νὰ τοῦ δώσουν νὰ δια-κασούν καὶ ἓνα δεύτερο ἀγκίστρι, ἐφοδια-σμένο μ' ἓνα κομμάτι κρέας καὶ ἔτσι τὸν καθυστάσαν.

Λεπτομέρεια ἀξιοσημείωτη, τὴν ὥρα ποὺ ψάρευαν τὸν τρομερὸ δικέφαλο καρχαρία, στὴ θάλασσα καὶ σὲ μεγάλη ἐκτίνα δὲν ὑ-πῆρχε παρὰ μονάχα αὐτὸς. Μόλις ὅμως τὸν ἔσυραν ἐπάνω στὸ πλοῖο, ἀμέσως ἡ θάλασσα γέμισε ἀπὸ καρχαρίας φυσιολογικῶς βέ-βαια, ἀλλὰ πάντως ἐξίσου τρομεροῦς. Τοὺς εἶχε τρέψῃ σὲ φυγὴ ὁ δικέφαλος συνάδελφός τους!

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΡΗΞΗ

Ὁ Γκάγκστερ.—Ἄν δὲν ξεκινήσωμε πρὶν ἀπὸ τὴν ἀστυνομία χαθίκαμε.

Ὁ Ἀστυνόμερος.—Γρήγορα! Ἄν δὲν πάρῃ ἐμπρὸς τὸ αὐτοκί-νητό μας, θὰ μᾶς πιάσουν!

ΜΙΚΡΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΤΟ ΓΕΡΑΚΙ ΔΙΝΕΙ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Σὲ πολλὰς ἀγρότικες περιφέρειες, ὅπου ὁ-πάρχει κυνήγι, ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ χρη-σιμοποιοῦν τὸ γεράκι γιὰ νὰ πιάσουν που-λιά. Νὰ ὅμως ποὺ τώρα τὸ ἀρπακτικὸ αὐτὸ πουλὶ θὰ χρησιμοποιηθῇ στὴν ἀεροπορία.

Στὸ Ρόσσιντεν τῆς Γερμανίας ὑπάρχει ἓνα ἀεροδρόμιο γιὰ ἀεροπλάνα χωρὶς μοτέρ. Σ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ ἀεροδρόμιο χρησιμο-ποιοῦν τὸ γεράκι ὡς πρῶτοπο γιὰ τὴν σχε-τικὴν διδασκαλίαν.

Παρατηρήθη ὅτι τὸ πουλὶ αὐτὸ μπορεῖ νὰ πετᾷ ἐπὶ ὥρες χωρὶς νὰ κινῇ τὰ φτερά του, μὲ δόλ-πλανε δὴλ. ὅπως πετοῦν τὰ ἀεροπλάνα χωρὶς μηχανήν. Τόση δὲ εἶναι ἡ τελειότης τοῦ πετάγματος του καὶ ἡ εὐστάθειά του, ποὺ τὸ δίνουν ὡς πρότυπο στοὺς μα-θητευομένους ἀεροπόρους. Διηλ. κινηματο-γραφοῦν τὸ πέταγμα του καὶ κατόπι προ-βάλλουν τὴν ταινία μὲ τὴν μέθοδο «ραλαντί».

ΕΝΑ ΣΩΤΗΡΙΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ

Εἶναι γνωστὸ ὅτι ἡ Ἀγγλία εἶναι ἡ χῶ-ρα τῆς οὐίλκλινς. Καὶ ἰδίως τὸ Λονδίνο καὶ τὰ γύρω του.

Τόση πυκνὴ εἶναι ἡ οὐίλκλιν, ποὺ δὲν βλέ-πει συχνὰ κανεὶς οὔτε τὴν μύτη του. Τὰ δυστυχήματα γι' αὐτὸν τὸν λόγο εἶναι συ-χνά.

Τώρα ὅμως, χάρις στὴν ἐφεύρεσις ἐνὸς Ἀγγλοῦ μηχανικοῦ ἐλπίζεται νὰ περιορισθῇ κατὰ πολὺ ὁ ἀριθμὸς τῶν δυστυχημάτων, τουλάχιστον, ὅσον ἀφορᾷ τὰ ὀχήματα.

Ὁ Ἀγγλος μηχανικὸς ἐφεύρε ἓνα μηχανή-ματῆκι τὸ ὁποῖο ἐφαρμοζόμενο στὸ αὐτοκί-νητο, βοηθεῖ τὸν σωφὲρ νὰ πηγαίνει κατ' εὐθείαν γραμμὴν στὸ κατὰστάγραμμα τοῦ δρό-μου, νὰ μὴν παρεκλινῇ. Εἶναι γνωστὸ, ὅτι οἱ δρόμοι στὴ μέση τους εἶναι κυρτοὶ γιὰ νὰ κυλοῦν στὰ κέντρα τους τὰ νερά.

Τὸ μηχανήμα εἰδοποιεῖ τὸν ὀδηγὸ ὅταν τὸ αὐτοκίνητό του ξεφεύγῃ ἀπὸ τὸ κυρτὸ μέρος τοῦ δρόμου πρὸς τὰ πλάγια καὶ κιν-δυνεύει νὰ πέσῃ στὸ πεζοδρόμιο ἢ σὲ κα-νέναν λάκκο.

ΜΕ ΤΟ ΙΔΙΟ ΝΟΜΙΣΜΑ

Μιὰ κυρία τῆς προσωπικῆς ἀριστοκρατίας, ὥρατα μὲ δομμένη, ρατοῦσε κάποτε τὸν αὐτοκράτορα Φρειδερίκο τὸν Μεγάλον ἐνῶ ἐτοιμαζόνταν νὰ φύγῃ γιὰ μιὰ και-νοσύρια ἐκστρα-τεία του.

—Δὲν σὲς φθά-νει ἡ τόση δόξα, μεγαλειότητα, πᾶσι νὰ πᾶστε καὶ ἄλ-λη;

Ὁ Φρειδερίκος τῆς εἶπε μ' ἓνα πονηρὸ χαμόγελο:

—Καὶ σὲς κυ-ρία μου, δὲν σὲς φθάνει ἡ τόση σας ὀμορφιά ὥστε θέ-λετε καὶ ἄλλη δό-ξα;

—Ἦναι ἓνα σωρὸ ψυμύθια!

Καὶ...ἐκεῖνη δὲν ἀπάντησε.

Τελευταία ώρα του Χόλλυγουντ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

“Όλο το Χόλλυγουντ περίμενε με ανυπομονησία την άφιξη της Μαίρης Μπράϊαν που έλειπε στο Λονδίνο όπου γύριζε δυο φιλμ, για να δει αν θα παντρευόταν επί τέλους με τον Μπούντυ Ρότζερς. ‘Ο Μπούντυ και η Μαίρη ήταν αχώριστοι πάντα και ο γάμος των έθεώρειτο προσεχέστατος.

Μολαταύτα η ωραία Μαίρη ούτε πήγε καν να επισκεφθί την παλιά της αγαπή τώρα που γύρισε. Απεναντίας θεάται παντού με τον Κάρυ Γκράντ και φαίνεται τρομερά έρωτευμένη μαζί του.

■ ■

“Η ωραιότατη Λορέττα Γιούγκ που ήταν θαρρετή άρρωστη, ανέρρωσε τελευταίως και επέστρεψε στο Χόλλυγουντ όπου πρόκειται να ξαναρχίσει την εργασία της στο στούντιο. Φαίνεται όμως ότι ένα τρυφερότατο αίσθημα έχει αναπτυχθεί μεταξύ του Διευθυντού της Έταιρείας της Έντυ Σούθερλαντ και της νεαρής στάρ που βρίσκεται εις ανάρρωσιν. Και το Χόλλυγουντ είναι βέβαιο ότι ύστερα από τον γάμο της Άνν Γιούγκ και της Σάλλυ Μπλαϊν που είναι αδελφές της Λορέττας και παντρεύτηκαν τον περασμένο μήνα, θα έπακολουθήσει και ο γάμος της Λορέττας με τον έρωτευμένο διευθυντή της.

■ ■

Στις 3 Μαΐου η Τζόαν Μπλόντελ έπρόκειτο να παντρευτεί τον Ντικ Πόου-ελλ. Έσκόπευαν να το σκάσουν αεροπορικώς για το Μεξικό και να παντρευτούν εκεί. Δυο μέρες όμως προ του γάμου ο Ντικ Πόουελλ προσεβλήθη από λαρυγγίτιδα κι έτσι ο γάμος ανέβληθη επ’ αόριστον...

■ ■

“Ακόμη και το Χόλλυγουντ που θεωρείται αρκετά μπλαζέ, παρακολούθησε με μεγάλο ενδιαφέρον την συνάντηση σε μία μεγάλη γιορτή της Τζόαν Κράουφορντ και του Φράνσοτ Τόν, νυν σύζυγος της, με τον Ντούγκλας Φαίρμπανξ, υιόν, πρώην σύζυγό της. Οι τρεις τους δεν χωρίστηκαν καθόλου όλη τη βραδυά και διερωτώντο όλοι τι νάλεγε άραγε το παράξενο «τρίο» καθώς είχε αποτραβηχτεί σε μία γωνιά της αίθουσας υποδοχής.

“Αφού παντρεύτηκαν, ο Φράνσοτ είναι ο μοναδικός συνοδός της Τζόαν. Πέρασε ο καιρός που η Τζόαν έβγαине έξω συνοδευόμενη, από τέσσερις έως δέκα νεαρούς καθαλλιέρους.

Είναι η πρώτη φορά που ο Φράνσοτ υπεχώρησε στο ζήτημα αυτό για χάρη του Ντούγκλας και το πράγμα παρετηρήθη από όλους. “Όσο για τον Φαίρμπανξ, υιόν, λέγεται ότι είναι τρομερά έρωτευμένος με μία πλουσιωτάτη κοσμική δεσποινίδα της Νέας Υόρκης και ότι γρήγορα θ’ ακολουθήσει το παράδειγμα του Φαίρμπανξ πατρός που

παντρεύτηκε πρό μηνός την λαίδη “Ασλεϋ.

■ ■

Πολύ συγκεχυμένες ρομαντικές ιστορίες διηγούνται στο Χόλλυγουντ σχετικά με τον Ρόμπερτ Ταϊήλορ, την Ίρεν Χέρβελ, την Βαρβάρα Στάνγουϊκ, και τον Άλλαν Τζόνς.

“Ο Ρόμπερτ Ταϊήλορ — Μπόμπ — επί το χαϊδευτικώτερον — κι’ η Ίρεν Χέρβελ, ήταν το πιο σπουδαίο έρωτευμένο ζευγάρι του Χόλλυγουντ επί αρκετόν καιρό ως την στιγμή που η Μέτρο-Γκόλντουϊν-Μάγερ, ζάρωσε τα μούτρα της γιατί εύρισκε ότι ο γάμος θα κατέστρεφε την καριέρα του Μπόμπ. “Ετσι τα πράγματα, άρχισαν να κρύνουν, όχι όμως όριστικά, ως την στιγμή που η Άλλαν Τζόνς και η Βαρβάρα Στάνγουϊκ παρουσιάστηκαν στην σκηνή. “Η καρδιά της Ίρεν χτύπησε πιο δυνατά όταν αντίκρισε τον Άλλαν και ο Μπόμπ Ταϊήλορ δεν έμεινε καθόλου άσυγκινητος στη γοητεία της Βαρβάρας Στάνγουϊκ.

Κι’ από τότε έγινε «άνταλλαγή» πληθυσμών. “Ετσι τα νυκτερινά άρχισαν να βλέπουν κάθε βράδυ την Ίρεν παρέα με τον Άλλαν, ενώ ο Μπόμπ πήγαινε μακρινές εκδρομές με την Βαρβάρα Στάνγουϊκ που φαίνεται ότι παρηγορήθηκε με το παραπάνω για το διαζύγιο της με τον Φράνκ Φαίη.

“Η τελευταία πράξις του ειδυλλίου είναι ένα θαυμάσιο δαχτυλίδι άρραβώνων που φόρεσε προχθές η Ίρεν Χέρβελ, δώρο του Άλλαν Τζόνς. Θά παντρευτούν τον Ιούνιο, όπως λένε.

“Όσο για γάμο μεταξύ Μπόμπ και Βαρβάρας δεν μπορεί να γίνει λόγος πριν περάσουν αρκετοί μήνες, ώσπου να γίνει όριστικό το διαζύγιο της Βαρβάρας με τον Φράνκ Φαίη. Κι’ αυτό εύχαριστεί αρκετά την Μέτρο-Γκόλντουϊν γιατί ως τότε δεν ξέρει κανείς τι γίνεται....

Πρός το παρόν ο Μπόμπ Ταϊήλορ γυρίζει μία νέα ταινία με την Τζόαν Κράουφορντ.

■ ■

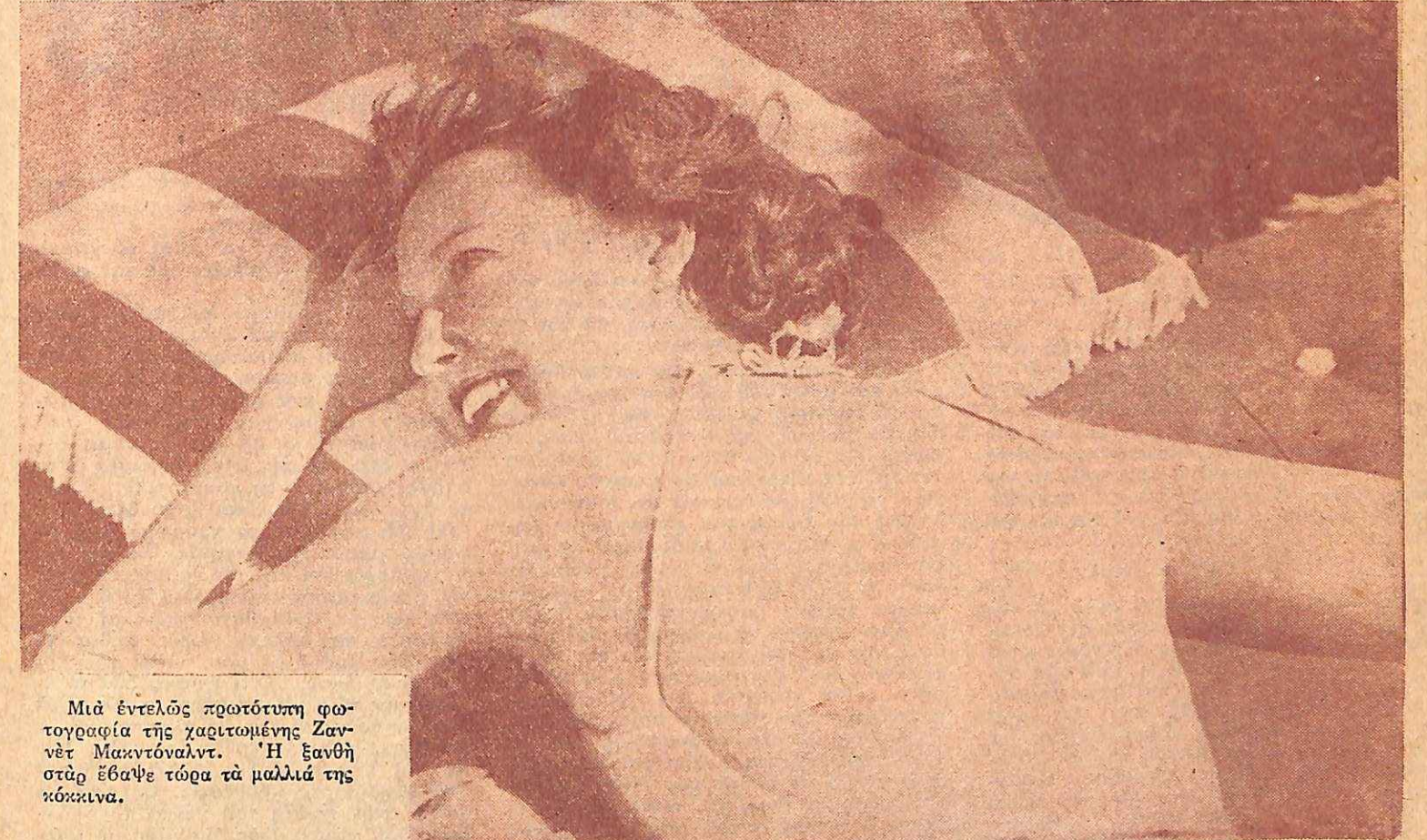
“Υστερα από τέσσερα χρόνια που το Χόλλυγουντ δεν κατάρθωνε να μάθει με βεβαιότητα αν πραγματικά ο Τσάρλι Τσάπλιν ήταν παντρεμένος με την Πωλντ Γκόντφρεντ, ο Σαρλό ανήγγειλε ότι «πρόκειται να παντρευτούν». Δεν ώρισαν όμως ακόμη την ημερομηνία.

“Επί τέσσερα χρόνια η Πωλντ διοικούσε το σπίτι του Τσάπλιν και ήταν σά μητέρα στα δυο αγοράκια του Σαρλό από την πρώτη του γυναίκα. Είν’ δυο χρόνια τώρα που το Χόλλυγουντ πίστευε ότι εκείνη και ο Σαρλό είχαν παντρευτεί μυστικά επάνω στο γινώ του Σαρλό. Τώρα όμως ο Τσάπλιν και η Πωλντ ανήγγειλαν ότι ο γάμος των δεν έγινε ακόμη αλλά πρόκειται να γίνει συντόμως.

Στο ταξίδι που κάνουν τώρα για την Άνατολή ή Πωλντ και ο Τσάπλιν συνοδεύονται από την μητέρα της Πωλντ.

■ ■

“Θά ξαναπαντρευτούν άραγε ο Έν-

Μία έντελως πρωτότυπη φωτογραφία της χαριτωμένης Ζαννέτ Μαντόναλντ. “Η ξανθή στάρ έβαψε τώρα τα μαλλιά της κόκκινα.

ρυ Φόντα κι’ η Μάργκαρετ Σούλλαθαν;” Νά τι ζητά να μάθει το Χόλλυγουντ. “Η Μάργκαρετ πήρε το διαζύγιο της από τον Διευθυντή Ουίλλιαμ Βίλερ τον οποίο παντρεύτηκε πέρυσι, αφού χώρισε με τον Ένρυ Φόντα. Τώρα η Μάργκαρετ κι’ ο Ένρυ παίζουν μαζί σ’ ένα φιλμ. “Εκτός αυτού όμως θωάνται συχνά μαζί στα διάφορα κέντρα. “Η Μάργκαρετ μόλις τσακώθηκε μ’ ένα φωτογράφο που τους τράβηξε μία φωτογραφία μαζί καθώς έβγαιναν από ένα θέατρο.

Σχετικά με το διαζύγιο της η Μάργκαρετ λέγει: «Είμαι ευτυχισμένη που χώρισα, πολύ ευτυχισμένη.» “Όταν την ρωτούν αν θά ξαναπαντρευτεί τον Ένρυ Φόντα απαντά: «Δεν μπορώ να πω τώρα. “Ισως».

“Ο Φόντα δεν λέγει τίποτα, μα όλοι στο Χόλλυγουντ ξέρουν ότι δεν έπαυσε ποτέ ν’ αγαπά την Μάργκαρετ.

■ ■

Το διαζύγιο της Τζίν Χάρλου από τον Χάλ Ρόσον έγινε όριστικό στις 13 Μαρτίου. Μά η Τζίν Χάρλου είναι προληπτική και δεν υπέγραψε τα έγγραφα παρά την επομένη.

Θά ξαναπαντρευτεί, άραγε; “Η Τζίν δεν λέγει τίποτε αν και το φλογερό ειδύλλιο της με τον Ουίλλιαμ Πόουελ έξακολουθεί με την ίδια ένταση.

“Αφ’ έτέρου, η πρώην σύζυγος του Ουίλλιαμ Πόουελ, η εξάισια Καρόλ Λομπάρ είναι αχώριστη με τον Κλάρκ

Γκαϊήμπλ. Και ο Κλάρκ και η Καρόλ γελοούν όταν ακούν τις διαδόσεις ότι πρόκειται να παντρευτούν, αλλά συμβαίνει τόσο συχνά να καταλήγουν στον γάμο δυο στάρ πριν ακόμη σέβσει η ήχω των διαφεύσεών των!...

■ ■

Τά κυριώτερα έρωτευμένα ζευγάρια του τελευταίου μηνός στο Χόλλυγουντ είναι:

“Ο Πάτ ντέ Σίκο, πρώην σύζυγος της αξέχαστης Θέλμας Τόντ και η Μάργκαρετ Λίνδσαιη, που δεινούν και χορεύουν κάθε βράδυ μαζί.

“Ο Χόβαρτ Χιούς, ύψηλός και πλούσιος ήθοποιος και αεροπόρος με την Φράνσις Ντραϊνκ που αντικατέστησε στην καρδιά του την Τζάνετ Γκραϊντορ.

“Η Άνιτα Λουϊζ και ο Ρος Άλεξάντερ που διαφεύδουν την φήμη ότι πρόκειται να παντρευτούν αν και όλη μέρα γυρίζουν μαζί.

“Η Άλιν Φαίη και ο νεαρός Μίκαελ Βέλεν.

“Η Τζαμπελ Τζιουέλ και ο Λη Τράσυ εναγύρισαν πάλι στην παλιά τους αγάπη.

“Η Μαυλένε Ντήτριχ που έχασε δέκα κιλά μετά τον θάνατο του Τζόν Τζιλμπερτ από τη λύπη της, συνοδεύεται τώρα παντού από τον Τζιλμπερτ Ρόλαντ.

“Η Ροσέλ Χούντσον έγκατέλειψε τον Χάρρυ Ρίτμαν για έναν άλλον Χάρρυ: τον Χάρρυ Πηλ.

“Η Μπέττυ Φοϋρνες είναι ξετρελλαμένη με τον Άλφρεντ Βάντερμπιλντ, της οικογενείας των Βάντερμπιλντ.

“Η Μύριαμ Λού συνοδεύεται πάντοτε από τον Άρθουρ Χόρνμπλου με τον οποίο διαδίδεται ότι θά παντρευτεί συντόμως.

“Η Μύριαμ Χόπκινς είναι μυστικά άρραβωνιασμένη μ’ έναν πλουσιώτατο δισηχανο, ο οποίος περιμένει να πάρη το διαζύγιο του για να παντρευτούν.

Τέλος η Σεσίλια Πάρκερ δεν χορεύει ποτέ με άλλον καθαλλιέρο από τον Χένρυ Ουίλσον.

■ ■

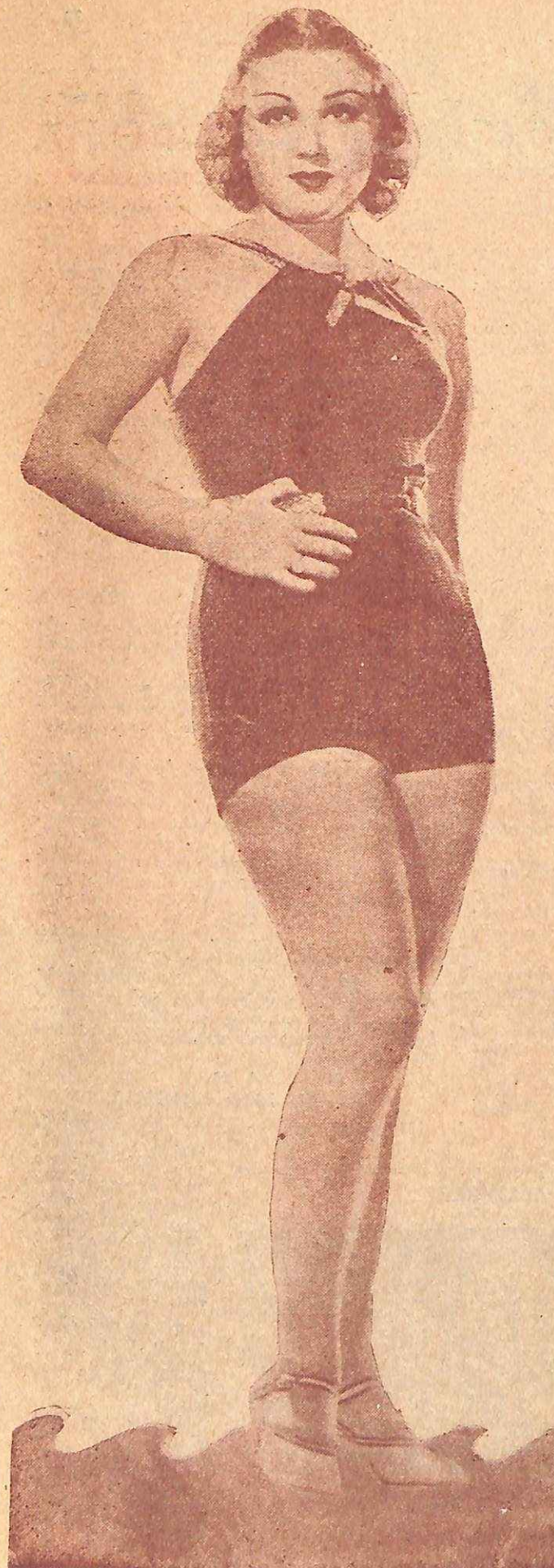
MIENNIEΣ

—“Ο Χένρυ Φόντα και η Μάργκαρετ Σούλλαθαν, οι οποίοι υπήρξαν κάποτε σύζυγοι, γυρίζουν τώρα μαζί την ταινία: «Το φεγγάρι είναι το σπίτι μας».

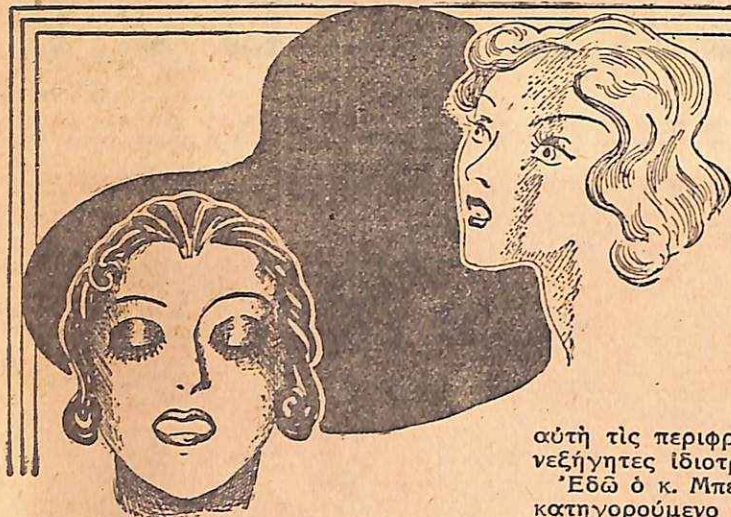
—“Η Καρόλ Λομπάρ πήρε δίπλωμα πιλότου αεροπλάνου. “Επίσης και ο Ζώρς Μπρέντ.

—Το προσεχές φιλμ της Καίη Φράνσις τιτλοφορείται: «“Αγγελος του Έλεους».

—“Όταν η Τζόαν Κράουφορντ εξασκείται στο σπίτι της σε διαφόρους χορούς δεν φορεί παπούτσι ποτέ.

Δεν ξέρει κανείς τι να πρωτοθυμώσει βλέποντας την ανωτέρω φωτογραφία της Γκαϊής Μπράντλεϋ: το υπέροχο σώμα της ή το θαυμάσιο μαγιά της!

Δυο το αριστούργημα γυναίκες

Η Ζυλιάν, θέλοντας να βεβαιωθεί απόλυτα για την γνησιότητα του έγγραφου που κλονίζει την τύχη του μικρού Γαβριήλ, μπαίνει μόνη της στο σαλόνι. Την ώρα όμως που έκανε ν' ανοίξει το επίπλο που περιείχε το έγγραφο, εμφανίζεται μπροστά της ο Μπέργκ. Της μιλεί, προσπαθεί να την καθησυχάσει και επιχειρεί να της κατηγορήσει τον Μαινάου. Αρχίζει να της λέει για την ζωή του.

15

(Η συνέχεια)

Δοξέ όμως απέθανε σε λίγο και έτσι η γυναίκα του, που δεν έπαυσε να αγαπά τον Μαινάου, έρεθηκε πάλι ελεύθερη. Μια νέα αυγή ανέτελλε γι' αυτήν και ήταν αποφασισμένη να παραιτηθεί από την δόξα που την περιέβαλλε. Θά μπορούσε να γίνει μια σύζυγος λατρευτή και ευτυχισμένη. Ποιός όμως μπορούσε να φαντασθεί την σατανική επίνοηση του βαρώνου στην περίπτωση αυτή; Το θέατρο είναι, ότι καθ' όλη την διάρκεια του πένθους της νέας γυναίκας, εκείνος έκανε κάθε τι ώστε να της δίνει ελπίδες. Έκανε τον έρωτευμένο, φρόντισε να της γίνεται διαρκώς περισσότερο λατρευτός και την έφερε έτσι ως τη στιγμή που εκείνη περίμενε ολόκληρο ησυχία και ευτυχισμένη να της ζητήσει το χέρι της... Τότε ακριβώς μπροστά σ' όλη την Αύλη, που γνώριζε το άμοιβαίο αυτό αίσθημα ο Μαινάου ανήγγειλε ότι σκόπευε να παντρευτεί την Ζυλιάν, κόμισσα του Τράχεμπεργκ. Την ημέρα εκείνη θά έμεινε σίγουρα ικανοποιημένος. Είχε κάνει τρομερή εντύπωση. Είχε εκδικηθεί, θυσιάζοντας δυο γυναίκες στην εκδίκησή του, την μίαν ένοχη απέναντί του μόνο, την άλλη τελείως άθωα.

Στηριζόμενη στο ντουλάπι, κοντά στο οποίο θρικούσαν η Ζυλιάν, έκρυβε το πρόσωπό της με τα χέρια της. "Ηθελε να είναι χωμένη στα βάθη του δάσους για να μην ακούει την άμελικτη εκείνη φωνή που άνοιγε στην καρδιά της αγίαστρες πληγές.

— Εκείνο που θα συνέβαινε έπειτα από την κωμωδία αυτή, το ήταν έντελως αδιάφορο. Είχε πάρει, είχε αγοράσει το όργανο της εκδικήσεώς του εκεί που το βρήκε, και λίγο τον έμελε αν το ζωντανό αυτό όργανο υπέφερε χίλια βάσανα και ταπεινώσεις. Δεν υπήρχε θέση για συμπόνοια στην υπερήφανη ψυχή του που είναι γεμάτη εγωισμό. Η πρώτη, η ευγενική και ενάρετη σύζυγός του, δεν είχε υποστεί και

θελήσεις του βαρώνου Γισθέρτου σχετικά με τον Γαβριήλ και το κύτταξε προσεκτικά στη λάμπα.

—Θέλετε να πείτε γι' αυτό το χαρτί, κυρία;... Θά το εξέτασάτε με τον φακό και άνεκαλύψατε...

—Ότι το σχεδίασαν πρώτα με μολύβι. Ναί, κύριε, είπε η Ζυλιάν με θάρρος. —Αυτό είναι απολύτως ακριβές. Κάθε γράμμα αντιγράφηκε πιστά με το μολύβι πάνω σε ένα τζάμι και κατόπι περάστηκε με μελάνι! απάντησε ο κ. Μπέργκ με πολλή ήρεμια. Το ξέρω καλά και ξέρω επίσης, ότι η εργασία αυτή υπήρξε μακρά και κοπιαστική, γιατί το έγγραφο αυτό είναι έργο δικό μου.

"Ω! Μή γυρίζετε το πρόσωπό σας με φρίκη, κυρία. Δεν εκτιμάτε λοιπόν την ταπεινοφροσύνη και την έμπιστοσύνη με την οποία παραδίδομαι σε σας; Θά μείνετε τελείως αναίσθητη απέναντί των; Μπορείτε να βάλετε χωρίς αιδία το χέρι σας στο δικό μου, γιατί το χέρι μου είναι άγνο. "Ο,τι έκανα, δεν το έκανα για ταπεινά συμφέροντα ούτε για ποσοπικούς λόγους. Η πλαστογραφία δεν έγινε για να κερδίσω χρυσό... έχω άρκετο, έχω πολύ!... "Αλλά νικήθηκα από υψηλότερες προθέσεις. Θέλησα να πνίξω στην πρώτη του γενεά το σκάνδαλο του γάμου ενός Μαινάου με μίαν άπιστη. Θέλησα να σώσω δυο ψυχές φέρνοντας την 'Ινδη στον χριστιανισμό και κάμνοντας τον γιοί της έναν ιεραπόστολο της θρησκείας μας. 'Ο βαρώνος Μαινάου πιστεύει τυφλά ότι το έγγραφο είναι αθηντικό 'Ο αυτάρχης... χμ! ο αυτάρχης το πιστεύει επίσης, αφού το συμφέρον επιβάλλει να το δεχθί με τυφλά μάτια.

—'Αλλά, κύριε, είπε η Ζυλιάν παλαίοντας με τον έαυτό της για να θρήνη την δύναμη να άπειθύνει τον λόγο σ' αυτόν τον άνθρωπο, γιατί ο θρησκευτικός ζηλος σας εξασκείται μόνο προς ζημίαν των άλλων; Σεις που δεν υποχωρείτε ούτε μπροστά στην πλαστογραφία, για να καταδικάσετε ένα παιδάκι στην ζωή του ιεραποστόλου, γιατί δεν αναλαμβάνετε για τον έαυτό σας αυτή την απόλαυση;

—Γιατί;... "Α! Κυρία! 'Αγγίζετε μια πληγή που πονεί πολύ. 'Υπάρχουν εδώ κάτω στον κόσμο άποστολές διάφορες για να εκπληρώσει κανείς. Χωρίς να φέρη τη στολή του ιεραποστόλου, μπορεί να στηρίξη ή να αυξήση τον θρησκευτικό ζήλο στους ανθρώπους του καλού κόσμου και να τους κάνει να εργασθούν — έστω και χωρίς να το καταλαβαίνουν — για το καλό της θρησκείας. 'Η πολιτική μας δίδει έξ ίσου ανοικτό πεδίο με την ειδωλολατρεία. Και εκεί έχει κανείς να κάνει άγώνες χρήσιμους, να δώση μάχες... "Επειτα... δεν έχω την δύναμη της άρετης για να αποξενωθώ από κάθε γήινο δεσμό. Θαυμάζω αυτή την άρετη, αλλά δεν μπορώ να την φθάσω.

Ωρμήσε προς το συρτάρι και πήρε το χαρτί που περιείχε τις τελευταίες

μα της Ε. ΜΑΡΙΤ αγαπών... ΔΙΣΟΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ναί, κυρία, όπως με βλέπετε, εγώ ο σύμβουλος της Αύλης, ο διπλωμάτης που αναλαμβάνει όλες τις λεπτές και δύσκολες διπλωματικές αποστολές, ο σοβαρός άνθρωπος, διετήρησα μια καρδιά. Και αγαπώ με συγκίνηση, με τρόμο, με ταπεινότητα, με παραφορά για πρώτη φορά στην ζωή μου μια γυναίκα, που μπορούσε, αν δεχόταν να πάρη το όνομά μου, να είναι η πιο τιμωμένη, η πιο λατρευμένη ή πιο ισχυρή γυναίκα του τόπου. 'Η περιουσία μου είναι σημαντική. Θά την εώδευε ολόκληρη αν της έρχοταν η διάθεση... 'Η δύναμή μου είναι μεγάλη... μεγαλειότερη από όσο φαντάζεται κανείς, γιατί κρατώ στα χέρια μου τ'α μυστικά πολλών έστεμμένων κεφαλών. 'Η δύναμη αυτή θά ήταν στη διάθεσή της... θά σήκωνε ψηλά και θά πλούτιζε εκείνους που αγαπά. Θά έφριχνε στην άβυσσο εκείνους που την ταπεινώσαν.

—Αυτό θά ήταν πολύ έλκυστικό για μερικές γυναίκες. "Αν αυτή που αγαπάτε είναι το είδους αυτού, γιατί δεν της κάνετε τις προτάσεις σας; απάντησε η Ζυλιάν με ψυχρό τόνο.

—Μά αυτό κάνω! είπε ο κ. Μπέργκ. Τά πλούτη μου, τη δύναμη που έχω, θά τα ρίχνω μπροστά στα πόδια σας και θά είμαι ευτυχής... αν δεχθίτε να σκεφθίτε... αν δεν διαστήτε να απαντήσετε άρνητικά.

Η Ζυλιάν σήκωσε το κεφάλι της.

—Ξεχνάτε κύριε, ότι είμαι παντρεμένη... και ότι είμαι καθολική!

—Αυτό είναι μόνο; Μά ο γάμος αυτός θά διαλυθί. Είμαι άρκετα ισχυρός, για να ένεργήσω και στην Ρώμη ακόμη... Και εν ανάγκη, δεν μπορείτε να γίνετε προτεστάντισσα;

—Συγγνώμη, κύριε, αλλά χωρίς να θέλω να αρχίσω μαζί σας θεολογική συζήτηση, θά σας πω, ότι μου φαίνεται δύσκολο να αλλάξει κανείς θρησκεία όπως αλλάζει φορέματα.

—Παιδιάστικες κουβέντες... Μερικές προσεκτικές σκέψεις του τόσο μορφωμένου κεφαλιού σας θά διώξουν τις προλήψεις. "Ο,τι και αν κάνετε, εγώ δεν θά σας άφίσω. "Οπου κι' αν πάτε θά με βρήτε μπρός σταθήματά σας. "Ο,που και αν είσθε θά είμαι. "Ο,τι κι' αν κάνετε θά το ξέρω. Χτυπήστε με, ποδοπατήστε με, συντρίψτε με... δεν θά με κάνετε να παραιτηθώ ποτέ. 'Εκ μέρους σας θά τ'α υποφέρω όλα, θά υποφέρω όλες τις περιφρονήσεις, όλους τούς έξευτελισμούς. 'Αλλά, σας το λέγω, δεν θά με άπομακρύνετε από τον δρόμο σας. Θά μου είναι χίλιες φορές εύκολώτερο να χάσω την ζωή, παρά να στερηθώ την παρουσία σας. Είναι ένα δυστύχημα... Το κατάλαβα από την πρώτη μέρα που σας είδα να έρχεσθε μαζί με τον Μαινάου. Προσπάθησα να αντισταθώ και δεν το κατάρθωσα. Και τώρα παρ'αυτολόκληρο τον έαυτό μου στο

προς τα πίσω, φωνάζοντας:

—Πλαστογράφε! Πλαστογράφε! Θά προτιμούσα να ριχτώ εκεί κάτω στην λίμνη, παρά να δεχτώ αυτό που προτείνεις... "Ω! Χίλιες φορές καλλίτερα!

Εν τούτοις, παρ' όλη την φρίκη της, δεν μπορούσε ν' αποφασίση να φύγη, αφού το έγγραφο θρικούσαν στα χέρια του πλαστογράφου.

Εκείνος σηκώθηκε άργα ακούοντας τον κρότο άμαξιο. 'Ο Μαινάου γύριζε πίσω. Θά γύρισε καλπάζοντας. 'Η Ζυλιάν παλαίοντας εναντίον της σικινήσεώς της, είπε στον κ. Μπέργκ.

—Σας παρακαλώ να βάλετε το έγγραφο αυτό στο συρτάρι, όπου ήταν!

—Εμπιστεύεσθε πραγματικά σ' έμένα κυρία; Περιμένετε σ' αλήθεια από μένα την υπερβολική αυτή γενναιοσύνη; Θά νομίζετε, θέβαια, ότι το θύμα, το οποίο πληγώθηκε θανάσιμα από σας δεν έχει πιά την δύναμη να παλαίψη; Μη γελιέστε. Μπορώ ακόμη να σκέπτωμαι,

μπορώ ακόμη να καταλάβω τι συμβαίνει γύρω μου. Θά σας άποκαλύψω το βάθος της σκέψεώς σας. "Ηλθατε στο δωμάτιο αυτό για να γίνετε κάτοχος αυτού του μυστικού. Με το φακό στο χέρι, θέλετε να αποδείξετε την πλαστογραφία στον βαρώνο και τον αυτάρχη και να ξεσκεπάσετε ότι στο σπίτι αυτό έγινε μια κλοπή κληρονομίας. Μία φορά που ξέρετε το μυστικό, λογαριάζατε ότι δεν θά σας άφιναν να φύγετε πιά για το Ρούντιστορφ. 'Αλλά τι θά κερδίζατε; Αυτή την στιγμή είσθε άπλως αδιάφοροι για τον Μαινάου. Θά γίνετε τότε μισητή. "Ο,τι κι' αν κάνετε η καρδιά του άνήκει στην δουκίσσα. Δεν θά σας αγαπήση ποτέ! Ποτέ! Το άκούετε; 'Αλλά κυττάξετε πόσο η αγάπη μου είναι γενναία! Δεν θέλω να σας μισήσουν οι δυο αυτοί άνθρωποι.

Και πριν προλάβη να τον έμποδίση, πήρε από το συρτάρι το γράμμα της κόμισσας Τράχεμπεργκ και, παρ'αυτολόκληρο τον έαυτό της, έφριξε στην φωτιά μαζί με το έγγραφο των τελευταίων θελήσεων του Γισθέρτου. Σε μια στιγμή τ'α δυο χαρτιά μεταβλήθηκαν σε στάχτη.

—Τελείωσε! είπε. Και τώρα, κυρία, καταγγελάτε με, αν θέλετε. 'Εκείνος που θά ζητήσει το έγγραφο, θά δει και την εξαφάνισή του γράμματος που ένδιέφερε μόνο σας... Κανείς δεν θά πιστέψει ούτε στιγμή, ότι εγώ κατέστρεψα το γράμμα.

Και στεκόταν μπροστά στο τζάκι σαν να ήθελε να προστατεύση μέχρι τέλους το έργο της καταστροφής...

—Τά πλούτη μου, την δύναμή μου, την ρίχνω στα πόδια σας...

Η Ζυλιάν άφησε τὰ χέρια της νὰ πέσουν μὲ ἀπογοήτευση. Τὸ πρόσωπό της ἦταν γεμάτο πικρία καὶ πόνο. Φαινόταν νικημένη ἀπὸ τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο τοῦ κακοῦ. "Ενας ἑλαφρὸς στεναγμὸς ἀνέβηκε στὰ χεῖλιά της.

—Κυρία, εἶναι καιρὸς ἀκόμη... Σκεφθῆτε αὐτὰ πού σας εἶπα, συγκατατέθηκε καὶ τὰ δέχομαι ὅλα. Θὰ πᾶω ἀμέσως στοὺς κυρίους τοῦ Σόνβερθ καὶ θὰ εὐεβαίωσω τὴν πλαστογραφία ἂν ἡ ἐπιθυμία σας εἶναι νὰ ἀποδοθῇ αὐτὴ ἡ κληρονομία...

—Εκεῖνη ἔκανε ἕνα θῆμα πρὸς τὰ πίσω.

—Αὐτὸ κύριε, τοῦ εἶπε, εἶναι ἕνα ζήτημα πού ἀφορᾷ τὴν συνειδήσή σας. Κάμετε ὅπως νομίζετε καλὸ. Ἐπιθυμοῦσα στὸ βάθος τῆς καρδιάς μου νὰ σώσω τὸν Γαβριήλ. Θὰ δεχόμουν ἀκόμη νὰ πᾶω νὰ πέσω στὰ πόδια τῆς δούκισσας, γιὰ νὰ πετύχω αὐτὸ τὸν σκοπὸ. Ἀλλὰ δὲν θὰ κατέλθω ποτὲ σὲ σημεῖο ὥστε νὰ κάνω συμφωνία μαζί σας. Δὲν μπορῶ πιά νὰ κάνω τίποτα γι' αὐτὸ τὸ παιδάκι... Ὁ Θεὸς ὅμως θὰ τὸ προστατεύει. Ἐχὼ ἀκλόνητὴ ἐλπίδα. Αὐτὰ εἶναι τὰ τελευταῖα λόγια πού σας ἀπευθύνω, κύριε σύμβουλε. Καὶ τώρα πηγαίνετε... χρησιμοποιήστε τὴν διπλωματία σας, γιὰ νὰ πλάσετε τὸν μῦθο κάτω ἀπὸ τὸν ὁποῖο θέλετε νὰ μὲ βάψετε... Πηγαίνετε, κύριε, νὰ μὲ καταγγέλετε. Νὰ πῆτε ὅτι πῆρα τὸ γράμμα ἐκεῖνο γιὰ νὰ τὸ κάψω...

Ἐστρεψε τὴν ράχη καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγῃ, ὅταν ὁ ἀυλάρχης, σπριζόμενος στὸ μπαστούνι του φάνηκε ξαφνικά.

—Μὰ τί ἔγινε ἀγαπητὲ φίλε; εἶπε. Τόση ὥρα χρειάζεται γιὰ νὰ πάρῃ κανεὶς ἕνα κλειδί πού ξεχάστηκε στὴν κλειδαριὰ;

Ἡ Ζυλιάν μπρὸς σ' αὐτὴ τὴν ἐμφάνιση ἔμεινε ἀκίνητὴ καὶ κύτταξε τὸν ἀυλάρχην ἐνῶ ὁ Μπέργκ στεκόταν μπροστὰ στὴν φωτιά. Ἡ στάση καὶ τῶν δύο ἔκανε ἐντύπωση στὸν γέρο.

—Εἰ! Ὁραία κυρία! Εἶσθε ἀπὸ τῶρα ἐδῶ;... Ἡ μάλλον... Ἀλλὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ μείνατε ὅλη τὴν ὥρα στὸ σαλόνι αὐτὸ πού δὲν ἔχει φῶς. Εἶσθε πολὺ φίλεργος γιὰ νὰ χάσετε τόσες ὥρες σὲ ρεμβασμούς.

Καί, σὰν νὰ τοῦ ἦλθε μιὰ ξαφνικὴ ὑποψία, γύρισε τὸ κεφάλι πρὸς τὸ ντουλάπι. Τὸ συρτάρι ἦταν ὀλάνοιχο.

—Α ἔκανε, παίρνοντας θαθεῖα τὴν ἀναπνοή του. Πῶς, ὠραία κυρία;... Λεηλατήσαμε λιγάκι.

Μιλοῦσε μὲ φωνὴ πονηρὴ καὶ ὑπουλῃ. Σκέφθηκε μιὰ στιγμή.

—Ἀδύνατο! εἶπε. Ὅσο περισσότερο τὸ συλλογίζομαι, τόσο μοῦ φαίνεται ἀδύνατο! Μιὰ τόσο νέα γυναίκα, μὲ αἰσθημάτων τόσο λεπτά, πού ἔχει τόσο ἀνεπτυγμένο τὸ αἰσθηματὶς τῆς εὐλαθείας πρὸς τὴν ἀρχαία καταγωγή της. Καὶ ἐπὶ πλέον γεμάτῃ εὐγενικῆς ἀντιλήψεως περὶ τιμῆς, καλωσύνης καὶ εὐθύτητος. Δὲν εἶναι δυνατόν τὰ ὠραία αὐτὰ χέρια, τὰ ἀριστοκρατικὰ αὐτὰ χέρια νὰ παρεκτραποῦν μέχρι σημείου νὰ ψάχνουν σὲ ξένα συρτάρια. Καὶ πάλι ἂν εἴμεθα σὲ ἐμπόλεμη κατάστασις, θὰ τὸ καταλάβαινε κανεὶς, γιὰτὶ ἔχει γίνεи συχνά... Ἀλλὰ ἔτσι... Ὁ! Ὁχι! Συγχωρήστε με, ἀγαπητὴ κυρία, τὸ εἶπα γιὰ ἄσπετο.

Πλησίασε τὸ ντουλάπι καὶ ἐξέτασε προσεκτικὰ τὰ συρτάρια. Ἐβγάλε ὅλα τὰ ἔγγραφα πού ἦσαν μέσα.

Ἡ Ζυλιάν σταύρωσε τὰ χέρια της ἀπάνω στὸ στήθος. Ἐβλέπε νὰ πλησιά-

ζῇ μιὰ τρομερὴ κρίσις. Ὁ κ. Μπέργκ ἔσκυβε πρὸς τὴν φωτιά καὶ φαινόταν σὰν ξένος πρὸς αὐτὰ πού συμβαίνουν μπροστὰ του.

Ὁ ἀυλάρχης στράφηκε:

—Καὶ σεῖς ἐπίσης κάματε μιὰν ἀστεί-ότητα, ὠραία κυρία! εἶπε. Ὁμολογῆστε ὅτι θελήσατε νὰ ἐκδικηθῆτε γιὰ τὴν ἀδικαιρίσια πού ἔκανα σήμερα μπροστὰ στὴν δούκισσα. Τὴν ἀναγνωρίζω καὶ ζητῶ συγγνώμην. Σὰς ὑπόσχομαι νὰ φέρωμαι εὐγενέστερα ἄλλοτε. Καὶ τώρα ἐπιστρέψτε μου, παρακαλῶ τὸ ὠραῖο ροζ γραμματάκι, πού μοῦ εἶναι τόσο ἀγαπητό... Πῶς;... Δὲν ὁμολογεῖτε ὅτι τὸ πῆρατε; Μπορῶ νὰ ὀρκισθῶ, ὅτι ἐλῶ πῶ ἐκεῖ στὴν ἀκρὴ τῆς τσέπης σας μιὰ γωνιά τῆς ἐπιστολῆς... Ὁχι;... Πού εἶναι τὸ γράμμα τῆς κόμησας Τράχεμπεργκ; κατέληξε ὁ γέρος ὠργισμένα.

—Ρωτήστε γι' αὐτὸ τὸν κύριο Μπέργκ! εἶπε ἡ Ζυλιάν ἐνῶ αἰσθανόταν ὅτι ἡ καρδιά της πήγαινε νὰ σπάσῃ.

—Τὸν κ. Μπέργκ! Γιατί; Ἡ κόμησσα Τράχεμπεργκ εἶναι μητέρα του; Χμ! Στὸ κάτω-κάτω, ὅλα εἶναι δυνατόν... Ὁ κ. Μπέργκ εἶναι πολὺ ὑποχρεωτικός... Θὰ κάνατε ἴσως ἐκκλήση στὰ ἱπποτικά του αἰσθήματα καί... Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ σὰς χρησιμεύσουν σὲ τίποτα, ὠ-ραία κυρία. Ἀπὸ σας, ἀπὸ σας μόνον ζητῶ νὰ μάθω πού εἶναι αὐτὸ τὸ γράμμα.

Ἡ Ζυλιάν ἐδειξε τὸ τζάκι:

—Τὸ γράμμα κἀκεῖ! εἶπε μὲ φωνὴ παλλόμενη.

Τὴν στιγμή ἐκεῖνη ὁ κ. Μπέργκ ὄγῃ-κε γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν ἀκίνησί-α καὶ γυρνώντας τὸ κεφάλι ἔβριξε στὴν νεαρὴ γυναίκα, πού δὲν ἤξερε καὶ δὲν ἤθελε νὰ λήψῃ μέματα μιὰ ματιά ἐκ-πλήξεως καὶ συμπόνιας συγχρόνως.

Ὁ ἀυλάρχης ἔβγαλε μιὰ φωνὴ ὀργῆς. Οἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλειψαν καὶ ἔπεσε στὴν πολυθρόνα του.

—Καὶ παρακολοῦθήσατε σεῖς αὐτὸ, κύριε Μπέργκ; Μείνατε ἡσυχά μάρτυς αὐτῆς τῆς ἀτιμίας; εἶπε μὲ φωνὴ δια-κοπτόμενη.

—Δὲν μπορῶ νὰ σας ἀπαντήσω αὐτὴ τὴν στιγμή, κύριε ἀυλάρχα! ἀπήντησε ἐκεῖνος. Πρέπει πρῶτα νὰ ἀνακτήσετε λίγη ἡρεμία. Αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὴν ὑγεία σας ἐν πρώτοις καὶ ἀκό-μη πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἔρευνας πού ἀρχίζετε. Τὰ πράγματα δὲν εἶναι ἀκρι-βῶς ὅπως τὰ φαντάζεστε.

Ὁ κ. Μπέργκ ἔφυγε ἀπὸ τὸ τζάκι καὶ πλησίασε τὸν ἀυλάρχην.

—Ὁραία! εἶπε ἐκεῖνος. Αὐτὸ μόνο μοῦ μένει. Λιποτακτεῖτε καὶ σεῖς πρὸς τὸν ἐχθρό; Ἡ νεαρὴ αὐτὴ μάγισσα μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά ἔχει, λοιπόν, κανέ-να φίτρο πού κάνει τρελλοὺς τοὺς ἄν-δρες;... Λίγο καιρὸ τώρα ἀρχίζω νὰ δυσπιστῶ πρὸς τὸν Ραούλ...

Ὁ ἀυλάρχης δάγκωσε τὰ χεῖλιά του μὲ πείσμα. Τὰ τελευταῖα ἐκεῖνα λόγια περισσεύαν καὶ μετανόουσε ζωηρὰ πού τὰ εἶπε. Ὁ κ. Μπέργκ ἔκανε ἕνα θῆμα πρὸς τὰ πίσω, σὰν νὰ εἶχε δεχθῇ κανέ-να χτύπημα στὸ πρόσωπο καὶ ρίχνοντας μιὰ ματιά ὀργῆς καὶ τρόμου πρὸς τὴν Ζυλιάν, ἔκανε μὲ τὸ χέρι του μιὰ κίνη-ση σὰν νὰ ἤθελε νὰ διώξῃ μιὰ θλιθερὴ ὀπτασία.

—Δὲν σὰς ἐννοῶ, κύριε ἀυλάρχα! εἰ-

πε μὲ φωνὴ αὐστηρὴ καὶ τονίζοντας κά-θε λέξη.

—Θεέ μου!... Ἦθελα νὰ πῶ γιὰ τὴν διαφορὰ τῆς θρησκείας... Φοβοῦμαι τὰ τεχνάσματα μιᾶς καθολικῆς καὶ φοβοῦ-μαι μήπως κλονίσῃ τις θρησκευτικὲς πε-ποιθήσεις τοῦ ἀνεψιῦ μου...

Ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποῖου ὁ «θρησκευ-τικὸς πεποιθισμὸς» φέρναν τὸν ἀνησυ-χία στὸν θεῖο του, ἀνέβαινε ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ ἐκεῖνη τὰ τελευταῖα σκαλοπάτια. Ἡ πόρτα ὀλάνοιχτῇ ἄφινε νὰ φαίνεται ἡ Ζυλιάν ἀνάμεσα στοὺς δύο ἄνδρας. Ὁ Μαινάου ἐτοιμαζόταν νὰ πᾶῃ στὸ δια-μέρισμά του. Ἀλλὰ στράφηκε δεξιὰ καὶ πλησίασε στὸ σαλόνι.

—Ἀ! Νὰ τοις! Ἐπάνω στὴν ὥρα! εἶπε ὁ ἀυλάρχης τριβώντας τὰ χέρια μὲ εὐχαρίστηση.

—Κύριε ἀυλάρχα, σὰς παρακαλῶ πο-λὺ νὰ μὴν πῆτε τίποτα γιὰ τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ, εἶπε ὁ κ. Μπέργκ μὲ χαμηλὴ φω-νὴ.

Μὰ ὁ Μαινάου εἶχε φθάσει.

—Γιὰ μένα, κύριε, λέτε στὸν κ. ἀυλάρ-χη νὰ σωπάσῃ; Ὑπάρχει κανένα ἐπει-σόδιο πού νομίζετε φρόνιμο νὰ μοῦ ἀ-ποκρύψετε;

Εἶχε ἀκούσει τίς τελευταῖες λέξεις τοῦ κ. Μπέργκ καὶ ἡ ματιά του παρακο-λουθοῦσε τὸ ἀλλοιωμένο πρόσωπο τῆς Ζυλιάν.

—Ἐπεισόδιο;... Δηλαδή ἕνα μυστικὸ μεταξὺ τοῦ κ. Μπέργκ, τοῦ οἰκογενεια-κοῦ φίλου καὶ τῆς γυναίκας μου; Καί σὰς παρακαλοῦν ἐπιμονα, θεῖε μου, νὰ τὸ κρύψετε; εἶπε μὲ ὕφος εἰρωνικό. Δὲν θὰ μοῦ τὸ στερήσετε, δὲν εἶναι ἔτσι; Νομίζω ὅτι θὰ μοῦ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέ-ρον. Τὶ μυστικὸ μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ μετα-ξὺ ἐνὸς προτεστάντου καὶ μιᾶς καθολι-κῆς; Πρόκειται μήπως γιὰ καμιά ἀπό-πειρα προσηλυτισμοῦ; Ἐ; Ὁ οἰκογενει-ακὸς φίλος ζητεῖ μῆψας χάριν τῆς οἰκο-γενειακῆς εἰρήνης νὰ ξαναφέρῃ στὴν ἀ-ληθινὴ πίστη τὴν γυναίκα μου; Μάν-τεψα καλὰ θεῖε μου;

—Καθόλου! ἀπάντησε ὁ ἀυλάρχης. Ὁ κ. Μπέργκ εἶναι πάρα πολὺ φρόνιμος, γιὰ νὰ μὴ χάνῃ τὸν καιρὸ του. Ἡ κυρία θαρῶν εἶναι μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τίς δυνα-τές γυναῖκες πού πειθονται τόσο ὀλιγώ-τερο, ὅσο περισσότερο προσπαθεῖ κανεὶς νὰ τίς πείσῃ. Ὁχι, φίλε μου! Τὸ μυστι-κὸ γιὰ τὸ ὁποῖο μιλοῦμε ἀνήκει στὴν θαρῶν καὶ μόνο σ' αὐτήν, καὶ ὁ κ. Μπέργκ, πού τὸ ἀνακάλυψε τυχαία εἶναι ἀρκετὰ καλὸς χριστιανὸς, γιὰ νὰ θέλῃ νὰ ἀποφύγῃ νὰ τὴν ἐκθέσῃ. Καὶ ἐγὼ ἐ-πίσης θὰ ἤθελα νὰ σιωπήσω... Σὲ κάθε ἡλικία ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ εἶναι ἱπ-ποτικός καὶ ἔξερουμε ὅτι δὲν πρέπει κα-νεὶς νὰ χτυπᾷ μιὰ γυναίκα, ἔστω καὶ μὲ ἕνα λουλοῦδι. Μὰ ἂν μὲ θιάσης πάρα πολὺ, δὲν μπορῶ παρὰ νὰ σοῦ ἀπαντή-σω. Εἶμαι πάρα πολὺ γέρος, γιὰ νὰ ἔ-χω ζωηρὴ φαντασία καὶ αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸ μου ἀνίκαν νὰ φτιάσω ἐκ τοῦ προχείρου κανένα παραμῦθι.

—Ὁχι παραμῦθια, θεῖε μου!... Μετα-χειρίζεστε πάρα πολλὰς πλάγιες φρά-σεις! εἶπε ὁ Μαινάου θυμωμένος. Ἐμ-πρός! Μιλήστε! Ἀμέσως, πρόσθεσε, ἐνῶ ἡ ματιά του ἔβγαλε φλόγες.

—Εἰ! Λοιπὸν ἔστω! Ἡ ἀφήγηση θὰ εἶναι σύντομη. Ἀφίστε σ' αὐτὸ τὸ ντου-λάπι τὸ κλειδί πού ἀνοίγει τὰ συρτάρια καὶ τὸ ἄφισες ἀκριβῶς στὸ συρτάρι πού εἶχε τὸ γράμμα πού μοῦ ἔστειλε ἡ κό-μησσα Τράχεμπεργκ.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Ἕνας δρυλικὸς ἥρως τοῦ ἀέρος

Ο NONZESE ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ

Ὁ περίφημος ἀμερικανὸς ἄσος τοῦ ἀέρος, ὁ Λίντμπεργκ, θεωρεῖται σή-μερα ὡς ὁ μεγαλύτερος ἀεροπόρος τοῦ κόσμου, γιὰτὶ κατόρθωσε νὰ διαπεύσῃ τὸν Ὠκεανὸ χωρὶς νὰ κάνῃ κανέ-να σταθμὸ.

Ὅταν ἔπесαν οἱ πρῶτοι ἐθνουςιασμοί, ὁ-πῆξαν πολλοὶ πού ὑπεστήριξαν ὅτι ὁ Λίντ-μπεργκ ἐπαφελήθη ἀπλῶς τῶν μαθημάτων ἡ μάλλον τῶν παθημάτων τῶν συναδέλφων του πού προηγήθηκαν καὶ ἀναλόγως προ-ετοίμασε τὴν πτήση του. Ἴσως νὰ μὴν ἔχουν καὶ τόσο ἀδικο οἱ ἐπιφυλακτικοὶ αὐτοί. Ὅπωςδήποτε, ἕνα εἶναι βέβαιον, ὅτι ἡ δόξα τοῦ Λίντμπεργκ εἶναι δικαίον νὰ μοιρασθῇ, ἔχει, καλλίτερα μοιρασθῇ μὲ τοὺς ἄλλους πού ἐπεχείρησαν τὴν διάπτηση, μὲ ὀλιγώτερον βέβαιον τύχη ἀπ' αὐτόν, ἀλλὰ μὲ τὴν ἴδια αὐταπάληση, τὸν ἴδιο μεγάλο ἥρωισμό. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἀσφαλῶς εἶναι καὶ ὁ διάση-μος Γάλλος ἀεροπόρος Σὰρλ Νονζεσέ, πού χά-θηκε στίς 8 Μαΐου 1927 μαζί μὲ τὸν σύντρο-φόν του Φρανσουά Κολί, καὶ τὸ ἀεροπλάνο τους τὸ «Λευκὸ Πουλί», χωρὶς νὰ βρεθοῦν ἀπὸ τότε τὰ ἴχνη τους.

□ □

Παιδί τῆς θυέλλης, ὁ Νονζεσέ, κυριολε-κτικῶς. Ἐξῆσε σὰν θυέλλα καὶ χάθηκε μέ-σα στὴν θυέλλα—ἀσφαλῶς—ἀπὸ τὴν ὁποία προήλθε.

Οὐδέποτε ἀλήθεια, ὑπῆρξε ἄνθρωπος περι-τεωδέστερος ἀπὸ αὐτόν. Ἀπὸ μικρὸ παιδί ἄρχισε νὰ δρᾷ καὶ νὰ διακρίνεται. Σὲ ἡλι-κία 15 ἐτῶν κυριευμένος ὡς τὸ κόκκαλο ἀπ' τὸ μικρόβιο τῆς περιτελείας, ἔφθνε γιὰ τὴν Νότιο Ἀμερικὴ, ὅπου ἔζησε σὰν ἕνας γνή-σιος κάου-μπόυ, μέσα στίς «πάμπας» ὅπου ἔμαθε νὰ μεταχειρίζεται μὲ ὑπέρροχον τέχνη τὸ «λάσσο» τὴν περίφημη θηλειά. Ἐπίσης διακρίνεται ὡς κνηγὸς, καὶ ὡς κολυμβητῆς εἶναι ἀφθαστος.

Στὸν πόλεμον ἐπιστρέφει στὴν Γαλλία καὶ κατατάσσεται στὸ στρατό. Θανματουρεῖ ἀ-πὸ τίς πρῶτες ἀκόμη μέρες τῆς ἀφίξεώς του στὸ μέτωπο.

Μιά μέρα, ἐνῶ μὲ μερικὸς ἄλλους συνα-δέλφους του περιφερότο μέσα σὲ μιὰ ζώνη περικυκλωμένη ἀπὸ τὸν ἐχθρό, ἀπομονώνον-ται, γάνει τοὺς συντρόφους του. Ἐξαφνα, σὲ μιὰ καμπὴ, ἀντιλαμβάνεται ἕνα αὐτοκί-νητο τοῦ γερμανικοῦ ἐπιτελείου, μέσα στὸ ὁποῖον ὑπῆρχαν τέσσερις ἀξιωματικοί. Ἀ-θέατος ὁ Νονζεσέ σηκώνει τὸ ὄπλο του καὶ μὲ τρεῖς σφαῖρες ξαπλώνει τοὺς τρεῖς Γερ-μανούς, ἐνῶ ὁ τέταρτος τρέπεται σὲ φυγή. Ὁ Νονζεσέ πλησιάζει καὶ παίρνοντας τὰ πολῦτιμα ἔγγραφα πού εἶχαν μαζί τους οἱ Γερμανοὶ ἀξιωματικοί, ἀνεβαίνει στὸ αὐτο-κίνητο— μιὰ ὑπέρροχη Μόρς 40 ἱπποδύ—καὶ φεύγει.

Σὲ λίγη ὥρα, κατόρθωσε νὰ φθάσῃ σώος καὶ ἀβλαβὴς στίς γαλλικὰς γραμμές.

Ὁ ἄθλος του αὐτὸς τοῦ δίνει τὸ στρατιω-τικὸ μετᾶλλο καὶ τὰ γαλόνια τοῦ λοχίου.

Κατόπι τοποθετεῖται ὡς αὐτοκινητιστῆς στὸ ἐπιτελεῖο τοῦ 33ου σώματος. Μὰ δὲν μέ-νει ἐπὶ πολὺ ἐκεῖ. Ἡ ἀεροπορία τὸν τραβά. Ἐταῖ τον Ἰανουάριον τοῦ 1915 τὸν μετα-θέτουν κατ' ἐπίμονον παράκλησιν τοῦ ἀε-ροπορικῶ σχολεῖο τοῦ Ἀβόρ. Στίς 22 Μαρ-τίου παίρνει τὸ δίπλωμά του καὶ στίς 8 Ἀ-πριλίου προσκολλάται στὴν μοῖρα Βουαζὲν Β. Μ. 106, τῆς Δανιέλης.

Καὶ ἀπ' ἐδῶ ἀρχίζει ἡ «Ἐποποιία Νο-νζεσέ». Βομβαρδίζει ἐπανυχὸς ἐχθρικοὺς ἑ-

σεις, θρυμματίζει μὲ μιὰ βόμβα ἕνα βαρὺ τηλεβόλο, μιὰ Μπέρτα πού ἐβάλε κατὰ τῆς Δανιέλης, καὶ καταφέρνει καὶ ἄλλα ἀκόμη ἀξιοσημείωτα. Στίς 9 Ἀγούστου 1915 ρί-χνει τὸ πρῶτον ἐχθρικὸν ἀεροπλάνον, ἕνα «Ἀλ-μπατρός».

Κοντὰ στὸ Νομενὺ ρίχνεται ἐπάνω σὲ δύο γερμανικὰ διθέσια: τὸ ἕνα φεύγει προ-τροπᾶδην, τὸ ἄλλο πληγώνεται θανάσιμα. Ὁ δυστυχισμένος πιλότος του, ἀλλόφρων ρίχνεται ἔξω ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνον του, ἀπὸ ὕψος 2.000 μέτρων. Στίς 4 Δεκεμβρίου 1915 ὁ Νονζεσέ προδιδάσκει σὲ δοθὸν πιλότον τῆς 65 μοῖρας καὶ γίνεται ἱππότης τῆς Λε-γεώνας τῆς Τιμῆς.

Ἀλλὰ στίς 26 Ἰανουαρίου 1916, δοκιμά-ζοντας ἕνα νέο μικρὸν καταδιωκτικὸν ἀερο-

Ὁ Σὰρλ Νονζεσέ

πλάνον, πέφτει θύμα δυστυχήματος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἦταν θαῦμα πῶς βγήκε ζωντανός! Τὸ ἀεροπλάνον του πέφτει μὲ τὴν μοῖρη πρὸς τὸ ἔδαφος καὶ συντρίβεται.

Ὁ Νονζεσέ βγήκε μέσα ἀπὸ τὰ συντρίμ-ματα μὲ τὸ ἀριστερὸ πόδι σπασμένο σὲ πολ-λὰ μέρη, τὴν μασσέλα θγαλμένη, καὶ τὸ κρα-νίον καταμολωπισμένο.

Μετὰ δύο μῆνες, ὁ Νονζεσέ ξαναγυρνᾷ στὴν μοῖρα του, πού ἦταν κοντὰ στὸ Βερ-ντέν, μὲ δεμένο ἀκόμη τὸ κεφάλι καὶ ση-ριζόμενος σὲ δεκανίκια, μὴν μπορῶντας καλὰ-καλὰ νὰ μιλήσῃ, ἀφοῦ τὸ στόμα του εἶχε μισοκατασπαθῇ.

Γρήγορα ὅμως ἀναλαμβάνει ὑπηρεσία. Στίς 25 Ἀπριλίου ρίχνει τὸ 4ο του ἀεροπλάνον, στίς 27 τὸ 5ο, στίς 19 Μαΐου τὸ 7ο καὶ στίς 22 καρῶναι ἕνα «Ντράσεν».

Μετὰ τὴν κατάρρευση τοῦ 9ου ἀεροπλάνου προδιδάσκει σὲ ὑπολογαγόν, τὸν Ἰούλιο ὁ-μως τοῦ 1916, ἀναγκάζεται νὰ ἀφήσῃ γιὰ λίγο τὸ ἀεροπλάνον του καὶ νὰ παραδοθῇ στὰ χέρια τῶν χειρουργῶν, γιὰτὶ τὰ τραυμά-τα του καὶ τὰ σπασίματά του ὕστερα ἀπὸ ἕ-καινο τὸ φοβερὸ πέσιμο, εἶχαν ἀρξίσει πάλι

νὰ τὸν ἐνοχλοῦν.

Οἱ χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις εἶναι ὀδυνη-ρότατες, μὰ ὁ Νονζεσέ τίς ὑφίσταται στωϊ-κάτατα, κινώντας τὸν θανατισμὸ. Στὸ ἐξῆς, ἡ ζοὴ τοῦ ἥρωος αὐτοῦ τοῦ ἀέρος, θὰ μοι-ρασθῇ μεταξὺ τοῦ νοσοκομείου καὶ τοῦ με-τώπου.

Στίς 23, Νοεμβρίου, μετὰ τὴν μάχη τοῦ Σόμ, ὁ Νονζεσέ ἔχει ρίξει τὸ 18ο ἀεροπλά-νον, καὶ στίς 11 Νοεμβρίου, ὅταν πιά εἶχε προβιβασθῇ σὲ ταξίαρχον τῆς Λεγεώνας, οἱ νίκες του φθάνουν τίς 45!

□ □

Ὁ πόλεμος ὅμως κάποτε τελείωσε. Ὁ Νονζεσέ μὲ φρικτὴ ἀναμετρᾷ τὴν περίοδο τῆς ἀπορίας καὶ τῆς ἡσυχίας πού κατ' ἀνάγκην θὰ ἀρχίσῃ πιά γι' αὐτόν καὶ γιὰ ὅλους τοὺς συναδέλφους του ἐν ἡρώισμῳ.

Γιὰ νὰ δώσῃ διέξοδο στὴν ζωὴ πού σφύ-ζει μέσα του, μὲ ὅλο τὸ σακάτεμά του, μὲ ὅλα τὰ τραύματά του, ἰδρύει ἕνα σχολεῖο ἀεροπορίας στὸ Ὀρλύ.

Ὁ Νονζεσέ ὅμως εἶχε κακὸς συνεργάτης ὡς διαχειριστὰς καὶ σὲ λίγο τὸ σχολεῖο του κλείνει.

Ὁ Νονζεσέ ἀπογοητευμένος φεύγει γιὰ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Κούβα, γιὰ νὰ κάμῃ ἀεροπορικὰς ἐπιδείξεις. Ὑστερα γυρίζει ἕνα φιλμ ἐναερίων περιπετειῶν καὶ στὰ 1926 ἐ-πιστρέφει στὴν Γαλλία. Τὸν εἶχε ἤδη κυρι-εύσει ὁ πειρασμὸς τῶν μεγάλων πτήσεων. Βασίζει στὴν ἀρχὴ ὅλες τίς ἐλπίδες του σ' ἕνα μικρὸ μονοπλάνον μὲ δύο κινητήρας καὶ χοντρά φτερά. Λογαριάζει νὰ κινήῃ μ' αὐτὸ τὴν διάπτηση τοῦ Ν. Ἀτλαντικοῦ χωρὶς σταθμὸ.

Οἱ δοκιμὲς ὅμως πού ἔκανε μὲ τὸ ἀερο-πλάνον αὐτὸ τὸν πείθουν σὲ λίγο νὰ παραι-τηθῇ ἀπὸ τὸ σχέδιόν του.

Ἀπευθύνεται τότε στὸν ἀεροναυπηγὸ Πιερ Λεβασέρ, καὶ αὐτοὺς τοῦ κατασκευάζει τὸ περίφημό του «Λευκὸ Πουλί».

Ἐλέχθη κάποτε, ὅτι ἐπιχειρῶντας τὴν τραγικὴ ἐκείνη διάπτησίν του ὁ Νονζεσέ, ἔ-κανε ἕνα μεγάλο λάθος. Αὐτὸ εἶναι ψέμμα. Ὅλα εἶχαν προετοιμασθῇ μὲ τὴν μεγαλείτε-ρη φροντίδα καὶ τὸ ἀεροπλάνον εἶχε κατα-σκευασθῇ κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ μπο-ρῇ σὲ περίπτωση ἀκυστίας προσθαλασσώ-σεώς του, νὰ μείνῃ ἀρκετὲς ὥρες στὴν ἐπι-φάνεια τῆς θαλάσσης.

Πῶς τώρα ἔγινε τὸ φοβερὸ δυστύχημα, ὕστερα ἀπὸ 9 χρόνια εἶναι ἀκόμη μυστήριον.

Τὴν 8 Μαΐου 1927 ὁ Νονζεσέ συνοδευό-μενος ἀπὸ τὸν ἐπίσης λαμπρὸ ἀεροπόρο Φρανσουά Κολλί, ξεκινᾷ μὲ τὸ «Λευκὸ Που-λί» γ

λιζαν, μονον αυτα, θα μπορούσαν να πουληθούν στην Αμερική ή στο Αμερσνταμ. Για το είδωλο του αυτό ο λόρδος Πάρσι-φελ Πλαίριγκ υπεργραφονόταν, το έπεδει-κνε στους φίλους του μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις και έτόνιζεν ότι δεν θα το παρ-εχωρούσε για όλους τους θησαυρούς του Βρετανικού μουσείου.

Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» αφού θαύμα-σε μ' απλήστια όλους εκείνους τους καλλι-τεχνικούς θησαυρούς γύριψε να βρει μέσα στην βιβλιοθήκη το ιδιαίτερο χρηματοκιβώ-τιο, μέσα στο οποίο ο λόρδος έκρυβε το ά-νεκτίμητο είδωλο. Ήξερε καλά ότι υπήρχε ένα στερεό χρηματοκιβώτιο μέσα στη βιβλιο-θήκη του λόρδου, αποκλειστικά και μόνο για την φύλαξη του είδωλου αλλά, περιφέ-ροντας την άχτιδα του φαναριού του τριγύ-ρω του, δεν έβλεπε ίχνος χρηματοκιβωτίου. Ένα περσιό βαρύτιμο ταπέτο με θαυμα-σίους συνδυασμούς χρωμάτων, που κρεμό-ταν στον τοίχο, του κίνησε την περιέρι-γεια. Τι σκέπαζε; Πόρτα ή παράθυρο;

Πλησίασε, το παραμέρισε και ανακάλυψε πίσω από αυτό, το χρηματοκιβώτιο που ζήτησε.

Ο φίλος λόρδος δεν μπορούσε ν' ά-νεχθι μέσα σ' εκείνο το καλλιτεχνικό περι-βάλλον την ύπαρξη ενός χρηματοκιβωτίου άσχετως αν το χρηματοκιβώτιο αυτό έκρυ-βε έναν άνεκτίμητο καλλιτεχνικό θη-σαυρό. Το είχαν έντειχίσει για να μη δείχνει την προκλητική παρουσία του και το είχε καλύψει με το βαρύτιμο περσιό ταπέτο.

Η διάρρηξη του χρηματοκιβωτίου όμως παρουσίαζε μ' αυτούς τους όρους εξαιρετι-κές δυσκολίες. Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» δεν είχε σκεφθι αυτή την περίπτωση και δεν είχε πάρει μαζί του κατάλληλα εργα-λεία. Εσπίασε την γροθιά του πεισματιέμενος, έγκυατέλεψε το χρηματοκιβώτιο και πήγε στο τραπέζι. Η διάρρηξη των συσταριών ήταν γι' αυτόν ζήτημα μίας στιγμής.

Τι γύρευε μέσα στα συτάρια ενός τραπε-ζιού; Δεν περίμενε βέβαια να βρη εκεί μέ-σα θησαυρούς. Φύσει περιέργος όμως, ήθε-λε να ικανοποιήση την περιέργειά του, μιá και ο σκοπός της διαρρήξεως του μεγάρου καταδικαζόταν σ' άποτυχία επειδή δεν είχε προβλέψει τον έντειχισμό του χρηματοκι-βωτίου. Με την βοήθεια του φαναριού του, μόλις άνοιξε το μεγάλο συτάρει του τραπε-ζιού, άρχισε να περιεργάζεται τα έγγραφα και την άλλλογραφία του λόρδου. Μια έ-φημερίδα που την βρηκε μέσα σ' ένα φά-κελλο, του κίνησε την περιέργεια. Η έφη-μερίδα αυτή, πρόσφατης ήμερομηνίας, για να δριστείται μέσα σε φάκελλο, σήμαινε ότι είχε σταλή στον λόρδο από κάποιο γνωστό του! Κάτι θάγραφε για τον λόρδο! Την άνοιξε και μέσα στα χρονικά, είδεν ένα, ση-μειωμένο με κόκκινο μολύβι.

Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα», διάβασε άπο-ρώντας: «Ο Εύρωπαιός που άγόρασε προ-χρόνου στην Καλκούτα ένα είδωλο της Τρι-μούρτι, πρέπει να το επιστρέψη στον πο-λητή αν δεν θέλη γα πληρωθή κατάκαρδα. Το είδωλο αυτό έχει όλεθρία επίδραση στους άλλωθρήσκους».

Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» ξαναδιάβασε την λαοονική αυτή προειδοποίηση, χαμογέ-λασε, έβγαλε το μολύβι του και χάραξε λί-γες λέξεις στο επισκεπτήριο και αφού έκο-ψε το χρονικό το έβαλε μαζί με το επισκεπτή-ριο μέσα στον φάκελλο και άνοιξε την πόρ-τα μίας βιτρίνας με κομψοτεχνήματα για να τον άφήση μέσα.

Ξαφνικά, πριν άκούη τοποθετήση τον φά-κελλο στην βιτρίνα άκουσε μέσα στην υποβλητική ήσυχία ένα σφύριγμα και έσκω-ψε μηχανικά. Ένας έλαφρος αλλά έηδός κρότος άκούστηκε πίσω από το κεφάλι του!

Αστραπιαίως έσβυσε το κλεφτοφάναρό του και έμεινεν άκίνητος λίγες στιγμές. Τι σή-μαινε εκείνο το σχεδόν ανεπαίσθητο σφύρι-γμα και τι έκείνος ο άσθενής κρότος πίσω από το κεφάλι του;

Σηκώθηκε άδούρνα μέσα στο πυκνό σιο-τάδι, άπομακρύνθηκε από το τραπέζι, διευ-θύνθηκε στα στραβά προς τον διακόπτη του ήλεκτρικού που τον είχαν ανακαλύψει πολύ πριν διάρρηξη το συτάρει του τραπεζιού και, βιάζοντας από την τσέπη του το πιστό-λι έξακοντίσσεως ένδς κεραυνοβόλου ναρκω-τικού, τον έπιασε θαρραλέα.

Η βιβλιοθήκη πλημμύρισε στο φώς αλλά έξακολουθούσε μέσα σ' αυτήν η ίδια ύπο-βλητική ήσυχία.

Το παραμικρό θρόϊσμα δεν άκούστηκε ο-λόγυρά του.

Μόνο ένα σιλλέττο καρφωμένο πάνω σ' ένα έξυλινο άριστουργηματικό ψηφιδωτό πί-σω από το τραπέζι που έτρεμε άκούη, τον βεβαίωνε ότι αν με το σφύριγμα δεν είχε σκύψει μηχανικά και άσυναίσθητα, θα του είχε καρφωθεί στο μέτωπο.

Προτεινόντας το πιστόλι του και με το κλεφτοφάναρό του στο άριστερό, έτοιμος για κάθε άρρόστη επίθεση, έγκυατέλεψε το μέ-γαρο του λόρδου Πάρσιφελ Πλαίριγκ χω-ρίς ν' άποκομίση ούτε μιá θελόνα, μολονότι είχε κάνει την διάρρηξη για να κλέψη έναν άνεκτίμητο θησαυρό.

Ήταν η πρώτη ουσιαστική άποτυχία του «Λωποδύτη-Φάντασμα» από την όποιαν ως τόσο, ο Ινσπéκτορ Σούμερ θα σημείωνε μι' από τις πιο μεγάλες άστυνομικές έπιτυχίες του.

ΤΟ ΚΟΡΑΝΙΟ, Ο ΠΛΑΙΡΙΓΚ, ΤΟ ΒΟΥΝΟ,... ΚΑΙ Ο «ΛΩΠΟΥΔΥΤΗΣ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

Την μεθεπομένη, ο Μάρτεν Ντάλ, πριν ά-κούη κατεβή από το κρεβάτι του, διάβαζε κατάπληκτος στην έφημερίδα κάποιο χρο-νικό σχετικό με κάποιο πρωτόκουστο για την Άγγλία γεγονός:

«Χθές περί ώραν έδδδδδδ έσπερινήν ο θαλαμηπόλος του λόρδου Πάρσιφελ Πλαί-ριγκ, παρατήρησε κατάπληκτος στο κρεβά-τιάι του τριετούς θνηταριού του λόρδου ένα φρείδι το όποιον, ως άπεδείχθη άργότερον, ήτο δηλητηριώδης κόμπρα. Ο θαλαμηπόλος ήτο μόλις μόλις τρωμοκρατήθηκε, κατώρρωσε να αϊχμαλώτιση το τρομερό έρπετο και να το ρίψη έντός δοχείου με οινόπνευμα.

Κατ' άρχάς υπετέθη ότι το τρομερό έρπε-το είχε διαφύγει από το έπιστημονικό έρ-γαστήριό του σοφού Ουέβερλεϋ, το όποιον εύρίσκειται πλησίον του μεγάρου Πλαίριγκ. Ωστόσο, ο σοφός καθηγητής, ο όποιος ως γνωστόν ανακάλυψε ότι το δηλητηριώδες κόμπρας θεραπεύει την τρέλλαν, έρωτηθείς, άπήντησε μετά θετικότητας ότι κανένας από τους έρπετους οικότροφους του δεν έλειπε από το έργαστήριόν του. Μυστήριο καλύ-πτει την παρουσίαν μίας κόμπρας στο Λον-δίνο και μάλιστα μέσα σ' ένα μέγαρο, δεδο-μένου ότι το είδος αυτό των δηλητηριωδών έρπετων είναι άγνωστον εις την Άγγλίαν».

Ο Μάρτεν Ντάλ έδίλνωσε την έφημερίδα του και θυβίστηκε σε σκέψεις. Η άπορία της έφημερίδος ήταν και δική του. Πώς θρέθηκε μέσα σ' ένα μέγαρο του Λονδίνου μιá κόμπρα; Περισσότερον όμως από το μυστήριο της κόμπρας, άρχισε να σκέπτεται κάτι άλλο. Πώς τά άπογευματινά φύλλα της προηγου-μένης και πώς τά προινά της ήμερας εκεί-

νης δεν άνεφεραν λέξη για την διάρρηξη που είχε κάνει στο μέγαρο Πλαίριγκ; Δεν κατήγγειλε την διάρρηξη ο λόρδος; Ήταν δυνατό να μην είχε βρη το επισκεπτήριο του «Λωποδύτη-Φάντασμα» μέσα στον φά-κελλο με την έφημερίδα, αφού, ο «Λωποδύ-της-Φάντασμα» είχαν άφήσει άνοιχτό το συτάρει φεύγοντας από το μέγαρο;

Ύστερα άρχισε να σκέπτεται σοδαρά το σιλλέτο! Ποιος του το είχε πετάξει με τόσο επίδειξίση; Ο Μάρτεν Ντάλ άπέκλειε τον λόρδο Πλαίριγκ. Δεν ήταν δυνατό να είναι τόσοον έξηρημένος ο λόρδος Πλαί-ριγκ στο πέταγμα του σιλλέτου. Ούτε και ήταν δυνατό να πετάξη ο λόρδος το σιλλέτο και να έξαφανισθι τόσοον άδούρνα. Ο λόρ-δος ήταν βαρύς, ήλικιωμένος, δυσμετακίνη-τος. Για ποιο λόγο έξαφανίστηκε μετά το πέταγμα του σιλλέτου; Αν ήταν υπάλληλος του λόρδου, δεν θαπρεπε ν' άναστατώση τον κόσμο;

Αρα, κάποιος άλλος, γνωστός ή άγνω-στος του λόρδου υπερέσπηξε το ιστορικό εί-δωλο και είχε λόγους να μη πληροφορηθθι ο λόρδος την άπόπειρα του «Λωποδύτη-Φάν-τασμα»! Ποιος ήταν ο άγνωστος αυτός;

Ένας χτύπος στην πόρτα του, διέκοψε τις σκέψεις του:

—Έμπρός!

Η πόρτα άνοιξε και φάνηκεν η γελαστή φυσιογνωμία του Σούμερ.

—Γειά σου Μάρτεν!

—Σύ; Τι εύχάριστη έκκληση! Πώς αυτό;

—Διάβασες το Κοράνιο;

—Όχι.

—Νά το διαβάσης. Το έγραψε κάποιος Μωάμεθ, άνθρωπος πολύ πιο έξυπνος και από μένα και από σένα. Πολύ μεγάλος συγ-γραφέας μολονότι δεν υπήρξε μέλος καμμι-ας άκαδημίας. Στην άγγλική το μετέφρασε άριστοτεχνικά κάποιος λόρδος Πάρσιφελ Πλαίριγκ.

—Ναι; Είναι φίλος μου ο λόρδος Πλαί-ριγκ.

—Γόσο το καλλίτερο. Νά του ζήτησης ένα αντίτυπο.

—Καλά. Τι σχέση όμως έχει το Κοράνιο του Μωάμεθ, ή μετάφραση του λόρδου Πλαί-ριγκ και η προινή σου έπίσκεψη;

—Νά σου πώ. Ο Μωάμεθ είπε: "Όταν το βουνό δεν έρχεται σ' εσένα και έχεις την ανάγκη του, πήγαινε συ σ' αυτό.

—Εγώ είμαι το βουνό;

—Τό βρήκες.

—Και έχεις την ανάγκη μου;

—Τό βρήκες.

—Είμαι όλος αυτή.

Ο Μπίλκιγκ ο οικονομός του Μ. Ντάλ που μόλις είδε τον Σούμερ...έτρεξε στην κουζίνα, άνοιξε κείνη τη στιγμή την πόρτα για να τοποθετήση στο μικρό στοργγγυλό τραπεζά-κι, ένα πρόγευμα... για πέντε άτομα!

—Μπράβο Μπίλκιγκ! Είσαι θαυμάσιος τύ-πος! Θα πώ για σένα δυό καλά λόγια στον κύριό σου.

Οι δυό φίλοι κάθησαν στο τραπέζι, πράγμα το όποιο έκανε τον Σούμερ να ξε-χάση τον σκοπό της έπισκέψεως του.

ΜΙΑ ΦΑΕΙΝΗ ΙΔΕΑ ΤΟΥ ΣΟΥΜΕΡ

—Λοιπόν; ρώτησεν ο Μάρτεν Ντάλ όταν είδε τον Σούμερ να καταδροχθίξη και το τε-λευταίο δαμάσκηνο.

—Διάβασες τά προινά φύλλα;

—Άκρες μέρες.

—Βρήκες τίποτα που να σούκανε εξαίρε-τική έντύπωση;

—Σάν τί;

—Κάποιο φρείδι στο κρεββατάκι της κο-ρούλας του λόρδου Πλαίριγκ;

—Πάλι αυτός;

—Μά... γι' αυτόν τον τζέντλεμαν ήλθα

σπίτι σου.

—Ναι. Διάβασα! Άσχημαντο πράγμα.

—Βρίσκεις;

—Μπορεί νάφυγε ή κόμπρα κι' από τον βοτανικό κήπο.

—Και πήγε στο σπίτι του Πλαίριγκ να διαβάση τις μεταφράσεις του Κορανίου και των ιερών βιβλίων των συμπατριωτών της! Νά μιá περιέργη κόμπρα! Περιέργη και τρυφονόνη όσο κι' ο «Λωποδύτης-Φάντα-σμα».

—Τι γυρεύει ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» σ' αυτή την ιστορία;

—Χμ!... Ξέρω γώ; Κάποιο περίφημο εί-δωλο ίσως...

—Είδωλο;

—Ναι. το είδωλο της Τριμούρτι. Δεν ξέρεις ότι ο λόρδος Πάρσιφελ Πλαίριγκ εί-ναι κάτοχος του είδωλου της Τριμούρτι; Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» το ξέρει. Από-δειξη ότι διέρρηξε το μέγαρο του λόρδου για να το κλέψη!

—Πότε;

—Προχθές βράδυ.

—Οί έφημερίδες δεν γράφουν τίποτα το σχετικό.

—Γιατί εγώ ένήγγησα να μη γνωστοποιη-θι ή άπόπειρα του «Λωποδύτη-Φάντασμα».

—Και ο λόγος;

—Θά σου τον έξηγγίσω αφού πρώτα σου άποκαλύψω μερικά περίεργα πράγματα που συμβαίνουν στο μέγαρο του Πλαίριγκ.

—Ακούω.

—Ο λόρδος, άγόρασε στην Καλκούτα ένα άριστούργημα τέχνης, το περίφημο εί-δωλο της Τριμούρτι. Το άγόρασε από κά-ποιο κλεπταποδόχο, για ένα κομμάτι ψωμί.

—Για ένα κομμάτι ψωμί;

—Ναι... Τριανταπέντε χιλιάδες λίρες!

Οι φανατικοί Ινδοί ανακάλυψαν τους κλέ-φτες και τους θανάτωσαν άμείλικτα. Ανα-κάλυψαν και τον κλεπταποδόχο και τον κρα-τούν αιχμάλωτο για να τον θανατώσουν αν ο άγοραστής δεν έπιστρέψη το είδωλο!

—Τά γνωρίζει ο λόρδος αυτό;

—Τά γνωρίζει. Τον κρατεί ένήμερο μιá έφημερίδα της Καλκούτας, ή «Ινδική φω-νή», οι διευθυντάι της όποιας είναι φανα-τικοί και τον εκδιώζουν να έπιστρέψη το είδωλο της θεάς των που έχει κλαπή από τον ναό του Βράχμα, στο Δελχι.

—Και δεν το έπιστρέφει να τελειώση αυ-τή ή ιστορία;

—Δεν έννοει να το έπιστρέψη. Και να σου πώ την αλήθεια, δεν κάνει άσχημα. Ένα τέτοιο άριστούργημα χρειάζεται στο Βρετανικό μουσείο και ξέρουμε ότι ο λόρ-δος θα κληροδοτήση στα μουσεία μας όλους τους καλλιτεχνικούς θησαυρούς του.

—Μά είναι ιεροσυλία.

—Δέ βαρύνει καυμένη Μάρτεν! Με με-γαλείτερη συγκίνηση θα το θαυμάζουν οι πολιτισμένοι Άγγλοι στο μουσείο μας από τους άπολιτίστους Ινδούς μέσα στον ναό του Βράχμα!

—Μή ξεχνάς ότι οι πολιτισμένοι Άγγλοι δεν θα κατορθώσουν ποτέ να φτιάσουν ά-ριστουργήματα τέχνης σαν αυτά πουφτιαξαν προό πέντε χιλιάδων χρόνων οι άπολιτίστοι Άνατολίτες.

—Είναι άνάξιοι των άριστουργημάτων των!

—Μπράβο! Γι' αυτό και έμεις τους τά κλέδουμε!

—Τους τά πληρώνουμε!

—Τό ίδιο κάνει. Λοιπόν; Πού θέλεις να καταλήξεις;

—Σ' αυτό έδώ. Κινδυνεύει ή ζωή του λόρδου και της οικογενείας του έξ αιτίας αυτού του είδωλου. Οι φανατικοί Ινδοί του στέλνουν κάθε τόσο προειδοποιήσεις. Πότε μιá κόμπρα βρίσκεται στο κρεββατά-κι της κορούλας του. πότε το αυτόκίνητο

του αναποδογυρίζεται άνεξήγητα και αυτός σώζεται ως εκ θαύματος και πότε ένα σι-λλέτο ανακαλύπτεται σφηνωμένο ένα δάκτυ-λο πάνω από το κεφάλι του!

—Σιλλέττο;

—Ναι... προχθές θρέθηκε σφηνωμένο ένα τέτοιο σιλλέτο πίσω από το τραπέζι του. Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» που κείνο τό βράδυ έκανε την άπόπειρά του και απέτυ-χε, δεν μπορεί παρά να το είδε. Άλλωστε, κάτι τέτοιο γράφει και στο επισκεπτήριο που άφησε.

—Αηλαδή;

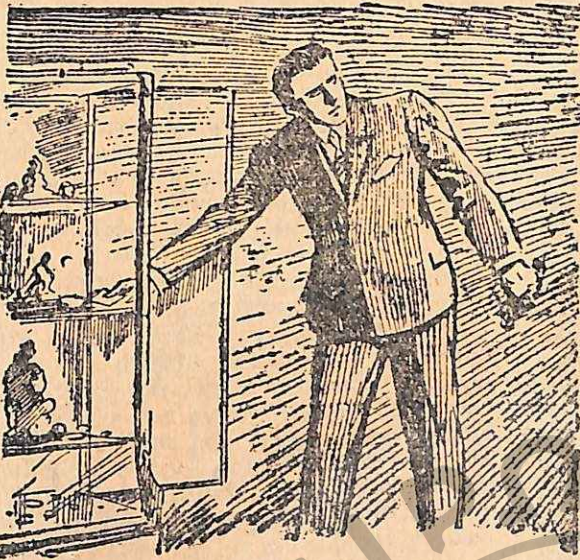
—Γράφει τη φράση: «Πρόκειται περι έκβιασμού».

—Δεν γνωρίζει βέβαια εκείνη τη στιγμή ότι έπρόκειτο περι ιεροσυλίας. Και, ο λό-γος για τον όποιον θέλησε να μη γνωστο-ποιηθι ή άπόπειρα του «Λωποδύτη-Φάντα-σμα»;

—Κάποιο σατανικό σχέδιο που συνέλαβα για να γραψώ τον άγνωστο που άπειλει την ζωή του λόρδου Πλαίριγκ και για να κάνω τον «Λωποδύτη-Φάντασμα» να σκυ-λιάση.

—Ας άκούσουμε.

—Σκέφθηκα να παραλάβης συ υπό την προστασίαν σου το είδωλο!

Ξαφνικά, άκουσε ένα σφύριγμα...

—Όχι δά!

—Ναι, ναι! Πρώτον, συ είσαι ά-νοιχτομάτης και δεν θα σου διαφύγη ή πα-ραμικρή ύποπτη κίνηση γύρω από το σπίτι σου. Δεύτερον, ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» που ως τώρα δεν τόλμησε να τά βάλει και μαζί σου, δεν θα τολήμησιν και τώρα, γιατί ξέρει ότι δεν χαρίζεις καστανά.

—Και... θέλεις να ύποσώ τους κινδύ-νους μίας τέτοιας περιπέτειας για να φανώ άρεστός στον λόρδο σου;

—Κάτι θα βγῃ.

—Σάν τί;

—Ξέρω ότι και συ είσαι ζωόφιλος τόσο, όσο και ο «Λωποδύτης-Φάντασμα». Έπερ-τεινα λοιπόν στον λόρδο να προσφέρη 5000 λίρες ύπέρ της «Εταιρείας προς προστασίαν των ζώων». Έτσι θα λάβης την μεγάλη ευ-χαρίστηση να φιλοξενήσιν και να θαυμάζης επί ένα χρονικό διάστημα το άπαράμειλλο ά-ριστούργημα. Από σήμερα κούλας θα δια-τυμπανισθι με κάθε τρόπο, ότι ο μίστερ Μάρτεν Ντάλ, ο γνωστός άριστοκράτης συλ-λέκτης, άγόρασεν από τον λόρδο Πλαίριγκ το είδωλο της Τριμούρτι αντί έκατο χιλιά-δων λιρών! Φαντάσθη τον φόροκα του «Λω-ποδύτη-Φάντασμα»!

—Και από αύριο θ' άρχίσουν να φουρέ-...

νον σιλλέττα στους τοίχους μου και κόμ-πρες στα κουτιά των γραβιτών μου.

—Σύ δεν τρομοκρατείσαι από τέτοια πράγματα.

Ο «ΛΩΠΟΥΔΥΤΗΣ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ» ΣΕΒΕΤΑΙ ΤΑ ΙΕΡΑ

Τό γεγονός ότι ο Μάρτεν Ντάλ άγόρασε το είδωλο της Τριμούρτι διατυμπανισθήκε πραγματικά και ο φίλος μας, τρείς μέρες τώρα, άφιέρωνε όλόκληρες ώρες θαυμάζον-τας στην βιβλιοθήκη του το μοναδικό στον κόσμο άριστούργημα.

Ωστόσο, ότι είχε προμαντεύσει ο Σού-μερ, δεν άργησε να γίνη. Ο...άνοιχτομάτης Μάρτεν Ντάλ παρατήρησε το τέταρτο βρά-δυ από το σκοτεινό παρθένο της κρεββα-τοκάμαρας του, μιá ύποπτη οικία που πη-γαίνονερόταν σ' έν δεινρόστοιχία.

Χωρίς να χάνη καιρό, πήρε το καπέλλο του, κατέβηκε επίδεικτικά τά μαρμάρια σκαλοπάτια του μεγάρου του, πέρασε άμερι-νως μπρος από τον ύποπτο, προχώρησε λί-γο στο σκοτάδι και, αφού έμεινεν άκίνητος ένα λεπτό πίσω από ένα χοντρό δένδρο,... έπέστρεψε στο μέγαρο του άπαράτηρητος από ένα μικρό πορτάκι. Σε λίγο, έμπαινε...

σαν διαρρήκτης στην βιβλιοθήκη του και χωρίς ν' άνάψη φώς ανέβαινε με ένα καθίσμα πάνω στο κύριο έπιπλο της βιβλιοθήκης του πάνω στο όποιο υπήρχε το χάλκινο άγάλμα ενός προ-σκόπου. Έπίεσεν ένα ήλεκτροκό κου-μπι, σχηματίστηκε ένα άνοιγμα στον τοίχο μέσα στο όποιο εισχώρησεν αυτόμάτως το άγάλμα, ξανάκλεισε το άνοιγμα του τοίχου... και ο Μάρτεν Ντάλ πήρε την στάση και την άκινή-σία του προσκόπου του!

Τό παράθυρο της βιβλιοθήκης του ήταν άνοιχτό και ή σελήνη έρριχνε τις άργυρές της άχτίδες στην μικρή, καλλιτεχνική βάση, πάνω στην όποιαν είχε τοποθετήση το είδωλο της Τρι-μούρτι.

Σε λίγο, έννοιωσεν ένα άκαθόριστο θόρυβο, σαν θρόισμα φύλλων. Έγι-νεν όλος αυτός και όλος μύτια και, πριν περάση ένα λεπτό είδεν έναν άνθρωπο να πηδάη σαν λαστιχένιος, σαν φάντασμα μάλλον από το άνοιχτό παράθυρο.

Ο άγνωστος χωρίς καν να μετα-χειρισθι κλεφτοφάναρο, πέρασε από κάτω από τον Μάρτεν Ντάλ.

Ένας γδοϋλος, μιá πνιγμένη φωνή, μιá όλιγόλεκτη πάλι και ο Μάρτεν Ντάλ σηκώ-θηκε με την ήσυχία του και άναψε το φώς. Κατ'άγης, στο παχύτατο περσιό ταπέτο του, ένας άδύνατος πελιδνός άντρας προσ-παθούσε μάταια να σπάζη τά δεσμά του και να βγάλη από το στόμα του ένα μαντίλι με το όποιον είχε φιωθή.

—Ήσυχα, το λέει ο Μάρτεν Ντάλ πλη-σιάζοντας τον. Μη κάνεις έτσι γιατί θα πληγωθής κι' αυτό άλλο παρά τό έπι-θυμώ. Θέλω να επανακτήσης την ψυχραιμία σου για να σου δώσω να καταλάβης ότι δεν είμαι εχθρός σου. Μού δίνεις τον λόγο της τιμής σου ότι αν σου λίσω το μαντίλι δεν θα φωνάξης; Έβ' άλλωθεν δεν σε συμφέρει θά φωνάξης γιατί αν έλθη ή άστυνομία συ να συλληφθής και όχι εγώ που σε έδεσα.

Ο άγνωστος αντί άλλης άπαντήσεως ά-φησεν ένα στεναγμό.

—Βλέπω μ' εύχαρίστηση, συνέχισεν ο Μάρτεν Ντάλ, ότι καταλαβαίνεις αυτή τη γλώσσα. Τόσο το καλλίτερο και για τους δυό μας.

Έσκυψε κι' αφού του έβγαλε το μαντή-λι, τον βοήθησε να σηκωθι και να καθήση.

(Τό τέλος στην σελίδα 39)

Τα μοντέρνα κορίτσια απολαύουν μιάς μεγάλης ανεξαρτησίας που οι προγενέστερες γυναίκες ούτε μπορούσαν καν να φαντασθούν.

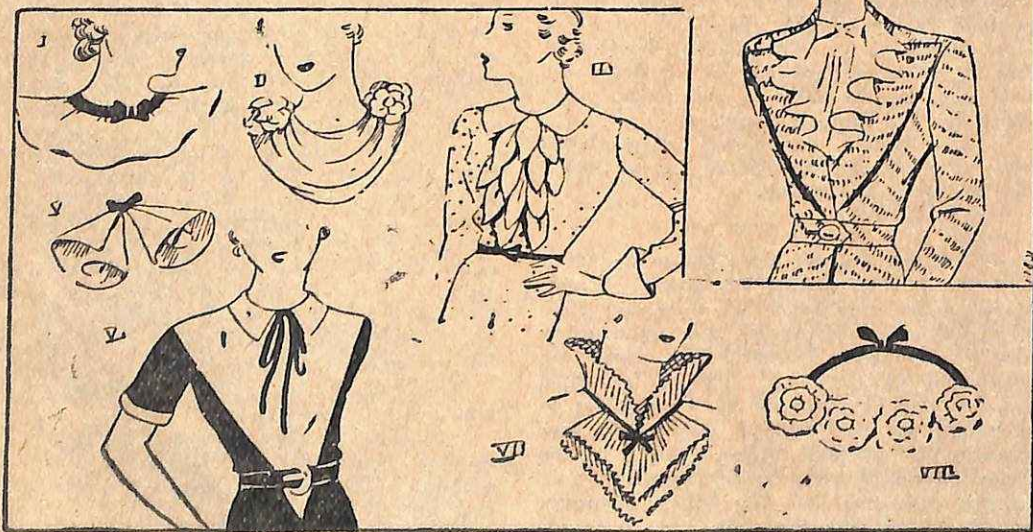
Αν και τελευταίως παρατηρείται κάποια τάσις να περιορισθῇ λίγο ἡ ἐλευθερία αὐτῇ, εἶναι βέβαιον ὅτι τὰ νέα κορίτσια θὰ ἐξακολουθοῦν ἐπὶ πολὺν καιρὸ ἀκόμα (καὶ πιθανώτατα πάντοτε) νὰ ἀποφασίζουν μόνους τους γιὰ τὶς διασκεδάσεις τους γιὰ τὶς τουαλέτες τους, καὶ γιὰ τὰ χίλια δυὸ προβλήματα πού ἐνδιαφέρουν τὸ νεανικὸ τοῦ μάλου.

Φυσικὰ δὲν πρόκειται γιὰ τὶς δευτερεύουσες αὐτὲς περιπτώσεις. Ἐκεῖ πού οἱ γονεῖς προσπαθοῦν ν' ἀποκτήσουν λίγη ἀπ' τὴ χαμένη ἐξουσία τους εἶναι τὸ ζήτημα τοῦ γάμου.

Ἀπεδείχθη πράγματι ὅτι πολλοὶ γάμοι πού ἔγιναν ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια χωρὶς νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν οἱ ἀντιρρήσεις τῶν γονέων, κατέληξαν γρήγορα σὲ ἰλὴρ-ρη ἀποτυχία.

Τὰ νέα κορίτσια διαλέγουν τὸν σύζυγό τους πολὺ εὐκόλα καὶ χωρὶς καμμιὰ προηγούμενη σκέψη. Βασίζονται στὴν ἐντύπωση τῆς πρώτης στιγμῆς. «Μοῦ ἀρέσει!» αὕτη εἶναι ἡ ἀπλούστατη δικαιολογία στὴν ὁποία στηρίζεται ἡ ἐκλογὴ τους. Δὲν ξέχρουν τὴ ζωὴ. Πῶς μποροῦν νὰ καταλάβουν τὸν ἐγωϊστὴ, τὸν προικωθήρα, τὸν ἀποτυχημένο ὅταν βλέπουν μπροστὰ τους ἕνα νέο κομψὸ καὶ λεπτὸ πού παριστάνει τὸν ἐρωτευμένο, μιμούμενος θαυμάσια τὸν Γκάρυ Κούπερ; Καὶ μέσα στὸν ἐνθουσιασμό τους πιστεύουν ὅτι τὸ ἀόσμητό τους εἶναι δικαιολογημένο καὶ ὀριστικό.

Εἶναι τόσο ἔντονη ἡ πρώτη ἀγάπη καὶ τόσο συχνῆς ἡ ψευδαίσθησις στὰ ἀπερίσκεπτα νεῖδατα πού δὲν μπορεῖ νὰ τὶς κατηγορήσῃ κανεὶς. «Ὅσο ὅμως κι' ἂν ἐλαττώνονται οἱ εὐθύνες τους μ' αὐτό, δὲν παύουν τὰ κορίτσια πού γελάστηκαν στὶς ἐλπίδες των, νὰ εἶναι θύματα τῆς κακῆς ἐκλογῆς των. Κι' ἡ ἀπογοήτευσή τους εἶναι ἀκόμη πῶς μεγάλη ὅσο πῶς αὐθόρμη-

Ὅμοι ὠραιότατοι γιανιάδες ἀπὸ ὀργκαντίν, τοὺς ὁποίους περιγράφουμε στὸ παραπλευρὸς ἄρθρο μας.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

τῇ ἦταν ἡ ἀγάπη τους.

Χωρὶς νὰ μεροληπιτῇ κανεὶς θάπρεπε νὰ εὐχηθῇ ὅπως τὰ κορίτσια συμβουλευόνταν πάντοτε τοὺς γονεῖς των στὸ ζήτημα αὐτό. Ἡ πείρα πού ἔχουν ἀποκτήσει στὸ διάστημα τῶν χρόνων, ἡ στοργὴ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον πού αἰσθάνονται γιὰ τὰ παιδιά τους, οἱ συμβουλές τους πού θὰ εἶναι ἀπληλαγμένες ἀπὸ τοὺς ἐνθουσιασμούς τῆς νεότητος καὶ συνεπῶς θὰ εἶναι λογικές, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ὠφελήσουν τὰ κορίτσια πού πρόκειται νὰ παντρευτοῦν.

᾽Ω! ξέρω καλὰ τὶς συνηθισμένες ἀντιρρήσεις τῶν κοριτσιῶν:

«Οἱ γονεῖς δὲν ἀντιλαμβάνονται τὴν ζωὴ ὅπως ἐγώ, δὲν βλέπουν τὰ πράγματα με τὸν ἴδιον τρόπο πού τὰ βλέπω ἐγώ, καὶ πολλὰς φορές ἐκεῖνο πού ἀρέσει σ' αὐτοὺς δὲν μ' ἀρέσει καθόλου ἐμένα. Ὅταν οἱ γονεῖς μας εἶναι ἐκ διαμέτρου ἀντιθετοί, τί ὠφελεῖ νὰ τοὺς συμβουλευθῶ;»

Τὸ νέο κορίτσι πού μιλᾷ ἔτσι ξεχνᾷ ὅτι 95 τοῖς ἑκατὸ ἡ δική της γνώμη εἶναι λαθασμένη ἀφοῦ δὲν μπορεῖ φυσικὰ νὰ καυχήθῃ ὅτι ἡ πείρα καὶ ἡ λογικὴ τῶν γονέων της εἶναι κατώτερη ἀπὸ τὴ δική της. Ἐχει ὑποχρέωση καὶ ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ της καὶ ἀπέναντι τῶν γονέων της νὰ ἐξετάσῃ τὰ ἐπιχειρήματά των με καλὴ πίστη καὶ μεγάλη προσοχὴ χωρὶς νὰ ἐπιμένῃ στὰ πείσματά της.

Μ' αὐτὸ δὲν θέλω νὰ πῶ ὅτι πρέπει νὰ ὑποταχθῇ τυφλὰ στὴν πατρικὴ καὶ τὴν μητρικὴ θέληση: ὁ καιρὸς τῆς παθητικῆς ὑποταγῆς στοὺς γονεῖς χωρὶς καμμιὰ διαμαρτυρία πέρασε πρὸ πολλοῦ. Τουλὰχιστον ὅμως θὰ ἔχῃ ζυγίσει τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ πρὸς τοῦ πάρετι τὴν ἀπόφασή της καὶ θ' ἀναλάβῃ τὶς εὐθύνες της. Ἡ ἐκλογὴ της δὲν θ' ἀποέρχεται μόνο ἀπὸ

τὴν ἀπερίσκεπτη καὶ παιδιᾶστικὴ καὶ ἐπικίνδυνὴ ἐπιθυμία ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀνεξαρτησία της.

ΛΟΡΑ

□ □

Η ΜΟΔΑ

ΓΙΑΚΑΔΕΣ ΑΠΟ ΟΡΓΚΑΝΤΙΝΑ

Ἀναγγέλοντας τὴν ἐπάνοδο τῆς ὀργκαντίνας, ἀναγγέλομε συγχρόνως τὴν ἐπάνοδο τοῦ καλοκαιριοῦ, τοῦ ἡλίου, τῶν ἀνοικτόχρωμων καὶ φαρδιῶν γιανιάδων, τῶν διαφανῶν ὕφασμάτων με τὰ ζωηρὰ χρώματα.

Ἄν ἀγαπᾶτε τὴν ὀργκαντίναν, θὰ μένεται πολὺ ἱκανοποιημένες, κυρίως μού, γιὰτὶ ἡ καλοκαιρινὴ μόδα τὴν θέλει παντοῦ: στὰ κορσὰς, στοὺς γιανιάδες, στὰ ζαμπό, στὶς γραβάττες, στὶς μανσέτες, στὶς μπλουζές, στὰ καπέλλα κ.τ.λ.

Εἶναι μὴ γαρνιτοῦρα λεπτὴ, ἀνάλυφρη, ἐυθραυστὴ θάλεγε κανεὶς, πού δίνει στὶς μαῦρες καὶ σκυρὲς τουαλέτες τὴν ἀνοξιάτικὴν δροσίαν καὶ μετατρέπει ἕνα σοβαρὸ φόρεμα σ' ἕνα φόρεμα γελαστό καὶ χαρούμενο.

Στὴν εἰκόνα μας βλέπετε μερικοὺς θαυμάσιους γιανιάδες, πού σὰς δείχνουν πῶς θὰ χρησιμοποιοῦσατε τὴν ὀργκαντίναν σας.

1. Ἀπλὸς γιανιάς.— Κατασκευάζετε ἕνα βολὰν ἀπὸ ὀργκαντίναν με ἑλαφρὲς σῶρες καὶ τὸ ράβετε σὲ μιά κορδέλλα ἀπὸ γκρό-γκραϊν μαρλιν ἡ μαῦρο με ἕνα μικρὸ φιογκάκι μπροστὰ.

2. Λουλούδια.— Δυὸ τριαντάφυλλα ἀπὸ ὀργκαντίναν στοὺς ὤμους συνδεόμενα με ἕνα γιανιά ἀπὸ ὀργκαντίναν ντράπε γαρνιρουν ὠραιότατα ἕνα ἀπογευματινὸν φόρεμα.

3. Πέταλα.— Κάτω ἀπὸ ἕνα μικρὸ γιανιάκι στοργυλὸ λευζερὶ, βλέπομε ἕνα ὠραιότατο ζαμπὸ ἀποτελούμενο ἀπὸ ἀρκετὰ πέταλα ἀπὸ ὀργκαντίναν πού κατεβαίνουν ὡς τὴν πέταινη ζώνη πού περιβάλλει τὴν μέση. Τὸ μπουκέτο αὐτὸ τῶν ἐλαφρῶν φύλλων ἔχει μιά γοητευτικὴ φρεσκάδα καὶ εἶναι πολὺ χαριτωμένο.

4. Μὲ τὶς ζακέττες.— Ἀνάμεσα στὰ ρεβέρ μὲς ζακέττας διακρίνομε συχνὰ ἕνα πλαστρὸν ἀπὸ ὀργκαντίναν πού σχηματίζει ζαμπό. Τὸ πλαστρὸν συγκρατεῖται στὸ λαιμὸ ἀπὸ μιά μικρὴ γραβάτα-παπιγιὸν ἀπὸ τὸ ἴδιον ὕφασμα.

5. Πάλι λουλούδια.— Γίνονται ἀπὸ ὀργκαντίναν καὶ σχεδιάζουν καμπανούλες καθὼς εἶναι γυρισμένα σὲν χωνάκια. Ἐνώνονται ἀπὸ ἕνα φιογκάκι ἀπὸ γκρό-γκραϊν μπλέ.

6. Ἐνας ἀπλούστατος γιανιάς.— Σὲ ἕνα φόρεμα ἀπὸ κλοκὲ πρᾶσινο, τοποθετεῖται ἕνα μεγάλο πλαστρὸν ἀπὸ ὀργκαντίναν τοῦ ὁποῦ ἡ ἄκρη περιτέλει μέσα ἀπὸ τὴ ζώνη. Τελειώνει μ' ἕνα γιανιάκι κατεβαστὸ δεμένον μ' ἕνα στενὸ κορδελλάκι ἀπὸ σατὲν πρᾶσινο ὅπως τὸ φόρεμα. Ἡ φόρμα τοῦ θυμίζει λίγο τὴς «γκέμπ» τῶν καλοκαιριῶν. Στὴν ἄκρη τῶν κοντῶν μανικιών, μπαίνει μιά

ΣΕΛΙΔΕΣ

στενὴ κορδέλλα ἀπὸ ὀργκαντίναν.

7. Τὰ πλίσσῃ εἶναι πολὺ τῆς μόδας.— Ζαμπὸ καὶ γιανιάς ἀπὸ ὀργκαντίναν λευκὴ πλίσσῃ σχεδιάζουν μιά ὠραιότατη γαρνιτοῦρα, μ' ἕνα κορδελλάκι ἀπὸ μαῖρο σατὲν.

8. Καὶ κοσμήματα.— Πρόκειται γιὰ ἕνα κολλιὲ ἀπὸ τριαντάφυλλα καμωμένα με ὀργκαντίναν πού ἐνώνονται με μιά κορδέλλα μαῦρη σιρέ, δεμένη πίσω.

□ □

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πῶς νὰ καθαρίζετε τὰ κοσμήματά σας.— Τὰ χρυσὰ καὶ τὰ ἀσημένια ἢ πλατίνῃ καθαρίζονται ἂν τὰ ἀφήσετε μιά νύχτα σὲ οἰνόπνευμα 90 βαθμῶν καὶ τὸ πρωὶ τὰ ρίξετε μέσα σὲ ψιλὰ πριονίδια νὰ στεγνώσουν.

Μὲ τὸν ἴδιον τρόπο καθαρίζουν καὶ τὰ μπριλάντια καὶ οἱ ἄλλες πέτρες, ἐκτὸς βέβαια τῶν διαμαντιῶν τὰ ὁποῖα ἔχουν φόγιες.

Ἄν θέλετε νὰ καθαρίσετε καλὰ μιά χρυσὴ ἀλυσίδα, ρίξετέ τὴν σ' ἕνα μπουκάλι με ζεστὴ σαπουνάδα καὶ κουνάτε ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα τὸ μπουκάλι ὥσπου νὰ καθαρίσῃ ἐντελῶς ἡ ἀλυσίδα, ξεπλύνετε με οἰνόπνευμα καὶ ρίχνετε νὰ στεγνώσῃ μέσα σὲ πριονίδια ὅπου τὴν ἀφήνετε ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα.

□ □

ΚΟΥΖΙΝΑ

Κέϊκ Ἄρ-Νουβώ.— Εἶναι ἕνα νόστιμο κέϊκ πού μπορούμε νὰ τὸ προσφέρουμε στὸ τσάι μας. Γίνεται με τὰ ἑξῆς ὕλικά: 60 δράχμα βούτυρο Κερκύρας, 60 δρ. ἀλεύρι, 160 δρ. ζάχαρη ψιλή, 40 δρ. σοκολάτα, 50 δρ. γάλα 6 αὔγ, 1)2 κουταλιὰ γλυκοῦ ἀπὸ τὴν γνωστὴ Μπέικιν Πόουντερ.

Δουλεύομε σὲ μιά λεκάνη τὸ βούτυρο με τὴν ζάχαρη καὶ προσθέτομε ἕναν ἕναν τοὺς κρόκους τῶν αὔγων, τὸ γάλα, καὶ τὴν Μπέικιν Πόουντερ. Ὑστερα, κτυποῦμε τ' ἀσπράδια νὰ γίνουν μαρέγκα καὶ τὰ ρίχνομε κι' αὐτὰ στὸ μίγμα, προσθέτοντες καὶ τὸ ἀλεύρι. Χωρίζομε τότε τὸ μίγμα σὲ δυὸ καὶ στὸ ἕνα βάζομε τὴν σοκολάτα τριμμένη, τὸ δὲ ἄλλο τ' ἀφίνομε ἄσπρο.

Ἀλείφομε με βούτυρο μιά φόρμα καὶ ρίχνομε μέσα πρώτα τὴν ἄσπρη μάζα καὶ ὕστερα τὴν σοκολατένια, ὅπως ὠστε, ὅταν ψηθῇ, νὰ παρουσιάσῃ διπλὴ ὀψη.

Ὁ φούρνος πρέπει νὰ μὴν εἶναι πολὺ καφτός, μέτριος.

□ □

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΟΜΟΡΦΙΑ

Ἡ ἀκαταστασία κι' οἱ διάφορες ἀλλοιώσεις πού παρατηροῦνται στὸ δέγμα σ' αὐτὴν ἰδί-

Κάθε κυρία πρέπει πρὸ παντὸς νὰ ξέρῃ τὶς προφυλάξεις, πρέπει νὰ παίρνῃ γιὰ νὰ μετριάσῃ ἢ καὶ ν' ἀποφεύγῃ τὸ κακὸ.

Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία ἡ τάσις γιὰ τὰ σπόρ καὶ τὴν ἐν γένει ζοὴν τοῦ ὑπαίθρου ἔχει πάρει τὸν χαρακτήρα... ἐπιδημίας, ἡ αἰσθητικὴ δερματολογία ζήτησε νὰ βοῇ τὰ σύγχρονα ἐκεῖνα μέσα, πού ἐπιδίδονται γιὰ τὴν προφύλαξιν τοῦ δέρματος ἀπὸ τὴν καταστρεπτικὴν γι' αὐτὸ ἐπίδραση τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων (ἡλιοκαύματα).

Ἡ παρατεταμένη ἐκθεσὶς τοῦ δέρματος στὸν ἥλιον, ἐπιφέρει ἐντονο ἐρεθισμό τῆς ἐπιδερμίδος καὶ ὀδύναντα ἐγκαύματα ἀπὸ τὴν ὁποία προκαλοῦνται ἐπώδυνα σκαυίματα καὶ τὸ δέγμα, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἄλλες ἀλλοιώσεις (λεκέδες, ἐξανθήματα, πανάδες, μαυρίλες), χάνει καὶ τὴν μαλακότητά καὶ τὴν εὐλυγισία του, προκαλεῖται δὲ ἔτσι δευτεροπαθὴς ρυτίδωση τοῦ δέρματος.

Βέβαια ἕνα καλοκαθαρισμένο καὶ περιποιημένο ἀπὸ τὸν χειρὶ ἄνθρωπο δέγμα ἀντέχει περισσότερο, στὴ ζέστη γιὰτὶ ἀναπνέει πῶς ἐλεύθερα, ἀπὸ μιά ἀπεριποίητη ἐπιδερμίδα.

Γιὰ νὰ προλάβετε λοιπὸν τὶς ἐπικίνδυνες καὶ ἀναπόφευκτες καταστροφὲς τοῦ δέρματος καὶ τὰ ἡλιοκαύματα πρέπει νὰ μὴ ἐκθέτετε ἀπ' εὐθείας στὸν ἥλιο τὸ πρόσωπό σας. Νὰ μὴ θγαινέτε ἀπὸ τὸ σπῆτι σας τὸ καλοκαίρι χωρὶς βέλο ἢ χωρὶς ὀμπρέλλα, καὶ χωρὶς νὰ ἔχετε ἀλείψῃ τὸ πρόσωπό σας με εἰδικὴ γιὰ τὸ καλοκαίρι πρόσφατη κρέμα, ἢ δροσιτικὸν τονωτικὸν γάλα.

Γενικῶς, τώρα τὸ καλοκαίρι πρέπει νὰ μαυρίζεσθε ἐλαφρὰ, ν' ἀποφεύγετε τὰ οἰονομηματώδη ποτὰ καὶ ν' ἀρκήθετε σὲ μιά πορτοκαλάδα ἢ λεμονάδα ὅχι καὶ πολὺ παγωμένη. Ἐπίσης τὸ καλοκαίρι ν' ἀποφεύγετε νὰ βάξετε στὴ μύτη σας κρέμα, ἐκτὸς ἂν ἔχετε στὴ διάθεσή σας τονωτικὸ καλλυντικὸ γάλα, γιὰτὶ εἶναι ἐσφαλμένη ἡ γνώμη ὅτι αὕτη κρατεῖ τὴν πούδρα... Τούναντίον, αὐξάνει τὴν γυαλάδα.

Νὰ πονδραρίζεσθε ἐλαφρὰ καὶ χωρὶς ὑπερβολή, τὸ μόνο δὲ πού θὰ πρέπει νὰ κάνετε, εἶναι νὰ ἐπαναλαμβάνετε πῶς συχνὰ αὐτὴ τὴ δουλειά.

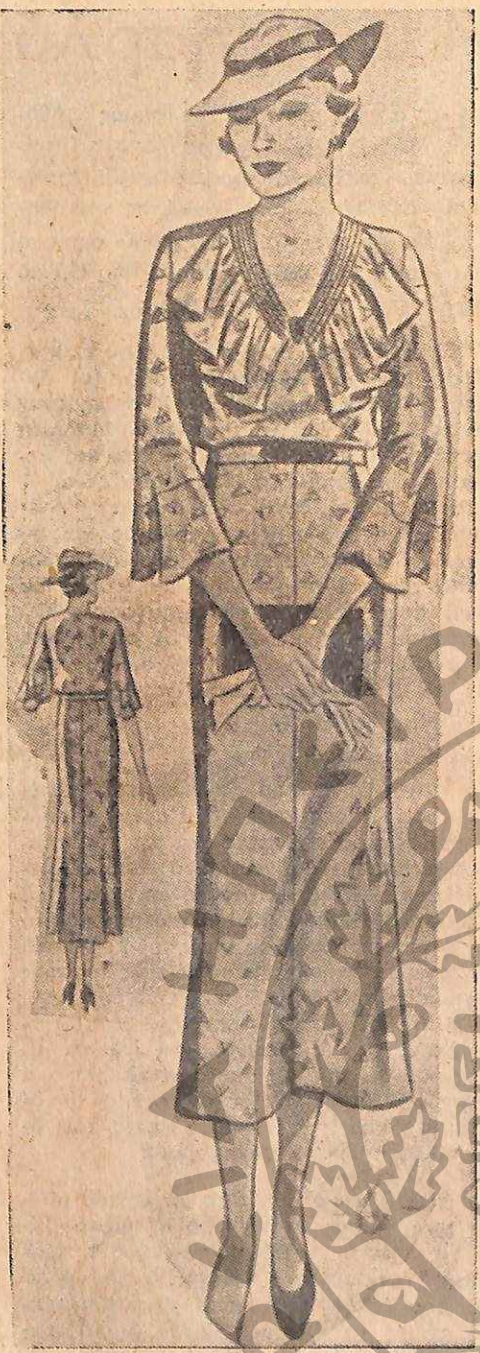
Ὅσες κάνετε γυμναστικὴν στὴν πλᾶξ ἢ στὸ ὑπαίθρο καὶ κάνετε πολλὰ θαλάσσια λουτρά, πρέπει νὰ παίρνετε εἰδικὲς προφυλάξεις, ἀπὸ τὴν ὁποία τὸ πρόσωπό καὶ τὸ σῶμα σας μετὰ τὴν ἐκθεσὶν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐπιδίδονται ἐπώδυνα σκαυίματα καὶ τὸ δέγμα, ἢ θὰ τὸν καταπαύῃ, ἀλλὰ καὶ θὰ δίνῃ ἀκόμα εἰς αὐτὴν ὁμοιόμορφο καὶ φυσικὸν χρωματισμό, διατηρώντας καὶ τὴν μαλακότητα καὶ τὴν εὐλυγισίαν ἐν γένει τοῦ δέρματος.

Ἡ ἰδία εἰδικὴ σκευασία με βάση τὸ huile de coco εἶναι χρήσιμη καὶ σ' ὅσες πού γι' ἄλλους λόγους, δὲν μποροῦν νὰ κάνουν θαλάσσια λουτρά, ἐνῷ ἐπιθυμοῦν ἐν τούτοις τὸ μπρούντζινο χρώμα πού τόσο εἶναι τῆς μόδας. Δὲν ἔχετε παρὰ ν' ἀλείψετε με τὸ εἰδικὸ αὐτὸ γάλα καὶ νὰ ἐκτεθεῖτε κατόπιν ἐπὶ πέντε ὥς δέκα ἡμέρας θὰ ἔχῃ πάρει τὸ δέγμα ἕως δέκα ἡμέρας θὰ ἔχῃ πάρει τὸ δέγμα σας τὸ χρώμα τῆς μόδας, ἐνῷ θὰ διατηρῇται συγχρόνως ἡ σιλαντότης καὶ ἡ δροσιά του.

Ὅτε ἂν ἐπιθυμῆτε νὰ διατηρῆσθε καὶ κατὰ τὸ καλοκαίρι τὸ δέγμα σας δροσερὸ, καὶ καθαρό, χωρὶς πανάδες καὶ ἐνοχλητικὰ ἐξανθήματα καὶ κοκκινίλες, καὶ με ἕνα μετὰ μπρούντζινο χρώμα πρέπει ἀπαραίτητος καὶ με προσοχὴ νὰ παίρνετε ὅλες τὶς ἀνωτέρω προφυλάξεις.

Θὰ σὰς γράψω στὸ ἐπόμενο γιὰ τὰ μέσα θεραπείας τῶν ἡλιοκαυμάτων, ἐν τῇ κατὰ μὴν φορὰ καὶ πάθετε ἀπὸ αὐτὰ.

Δερματολόγος Γ. Μ. ΛΑΛΑΣ

Ἐνα κομψότατο φόρεμα πού κολακεύει πολὺ ὅσες γυναῖκες δὲν ἔχουν λεπτὴν σιλουέττα καὶ εἶναι μᾶλλον παχουλές.

σ' έ έ π τ ά γραμμές

Ξέρετε ποιά είναι το μικρότερο κράτος του κόσμου; το Βατικανό. Έχει έκταση 25 εκταρίων περίπου, δηλαδή το ένα τρίτο της μικροσκοπικής δημοκρατίας του Μονακό. Οι κυρίως κάτοικοί του είναι 750 μονάχα άτομα, όλα άρρενα. Οι ύπηκοοί του όμως, —όλοι οι καθολικοί—είναι εκατομμύρια.

Ο την Νυρεμβέργη της Γερμανίας έωρτάσθηκε ή εκατονταετηρίς του πρώτου γερμανικού σιδηροδρόμου. Πραγματικά, το πρώτο τραίνο κυκλοφορούσε στην Γερμανία στις 7 Μαΐου 1836: έφυγε από την Νυρεμβέργη και κατέληξε στο Φούρθ. Ο κατασκευαστής της γραμμής υπήρξε Γάλλος.

Ποιά είναι ή μεγαλύτερη δεξαμενή του κόσμου για κολύμβημα; Οι Αμερικανοί λένε ότι βρίσκεται στον Άγιο Φραγκίσκο και έχει 300 μ. μήκος και 50 πλάτος. Και όμως υπάρχει δηλ. υπήρχε μια ακόμη μεγαλύτερη: στο Άνκωρ της Ινδοκίνας: μήκος μόνο... 12 χλμ. και πλάτος 5!

Και ή μικρότερη δεξαμενή; Αυτή λένε οι Ιταλοί βρίσκεται στο Μιλάνο, στο έκτο πάτωμα μιας πολυκατοικίας. Έχει μήκος 3 μέτρα και πλάτος 2. Άνήκει σέ κάποιον έρσαιοτέχνη κολυμβητή που δεν είναι έν τούτοις κανείς ήλιπούτειος, άλλ' ένδς από τούς πιδ εύσωμους άνδρας του κόσμου.

Μια νέα μόδα κάνει... θραύση τώρα στην Νέα Υόρκη: τά άρχικά, οι μάγκες έπάνω στις όμπρέλλες. Δεν υπάρχει σήμερα όμπρέλλα στά χέρια Αμερικανού που νά μην έχη τά άρχικά του που είναι μικρά κεφαλαία γράμματα άπ' αλουμίνιο. Έτσι είναι κανείς έξασφαλισμένος κι άπ' τή άλλανια!

Ξέρετε πόσο χνουδάφι έβγαλε ή γή κατά τή 1934; 843 τόννους. Στά 1933 ήταν μόνο 789, και όμως πρόδερσιν ο κόσμος ήταν φτωχότερος από τότε, όπως φέτος είναι φτωχότερος από πρόδερσιν! Τό περισσότερο χνουδάφι τή έβγαλε τή Τράνσβαλ, 326 τ. Έπονται ή Ρωσία, ή Καναδάς, ή Αμερική.

Ο σοφός άστρονόμος δωρ Σάπλεϋ, του άστεροσκοπείου του Χάρβαρντ, ανέκάλυψε 50.000 νέα άστέρια. Ούτε ένα όλιγώτερο. Έκατό από αυτά τά άστρα απέχουν άπό έμάς 30.000 έτη—φωτός. Ένα δέ έτος—φωτός είναι ίσον μέ μόνον... 9.000.000.000.000 χιλιόμετρα!

Μετοικισία Βαβυλώνος αυτές τις μέρες στην Πολωνία. Όλοι οι Γούφοι της Εύρώπης μαζεύονται στο Λότζ για νά διώκουν τόν βασιλέα τους Μπαζίλ Κβίκ που κάτι έκανε, φαίνεται. Τί, δεν μάς τή λένε. Καραβάνια τεράστια περνούν έτσι τά σύνορα των κρατών χωρίς... διαβατήρια.

Βρέθηκε τή φάρμακο ένάντιον των σκόρων που τρώνε τά καραβόξυλα. Τό βρήκαν άγγλοι σοφοί: ο σκόρος τρώγοντας τή ξύλο, καταπίνει τή σκόνη του και προχωρεί. Τώρα βουτούν τή ναυπηγίσια ξύλα σέ ένα φάρμακο μέ βάση τή άρσενικό και ή σκόρος... αυτόκτονεί άν βελήση νά δράση.

Μάξ Ντηαρλύ

Καταγωγή.— Ο περίφημος ήθοποιός Μάξ Ντηαρλύ γεννήθηκε στο Παρίσι, από γονείς γάλλους, στις 22 Νοεμβρίου. Δεν λέγει ποτέ ποιά έτος γεννήθηκε γιατί βρίσκει ότι είναι πολύ νωρίς ή πολύ άργά για νά τή άποκαλύψη. Θά τή πη, λέγει, όταν γεράσει πολύ.

Ιδιαιτέρα χαρακτηριστικά.— Ύψος 1,64 μ. Βάρος: 58 κιλά (οι άνδρες που κάνουν πολλή ήπιασία ζυγίζουν πάντα λίγο). Μάτια: καστανά. Μαλλιά: καστανά. Χέρια και πόδια μικρά και λεπτά. Τά αγαπημένα του σπόρ είναι ή ήπιασία και ή άναστροφή αλόγων. Άνέκαθεν είχε δυό πάθη: τή θέατρο και τά άλογα. Τό ένα κατέληξε νά γίνη ή έργασία του και τή άλλο ή διασκέδασίς του γιατί έτσι τάφεραν οι περιστάσεις. Θά μπορούσε όμως κάλλιστα νά συμβή και τή αντίθετο. Άγαπά τόν ήλιο, τήν ήρεμία, τά βιβλία του, τούς πίνακές του, τή μουσική και τά ταξίδια.

Η ζωή του.— Άρχισε τις σπουδές του στή Λυών όπου γεννήθηκε ο πατέρας του. Τίς τελείωσε στο Παρίσι. Είσηλθε στο θέατρο νεώτατος και δεν τή έγκατέλειψε ποτέ. Τό όνομά του είναι συνδεδεμένο μέ τις μεγαλύτερες έπιτυχίες τού γαλλικού θεάτρου. Και ο πιδ μικρός ρόλος γίνεται σπουδαίος όταν τόν έρμηνεύει ο Ντηαρλύ. Υπήρξε ένας από τούς πρώτους ήθοποιούς τού βωβού κινηματογράφου. Είχε τήν ιδέα ότι ή φωνή του θά τού άπηγόρευε τόν όμιλούντα και ότι τή μικρόφωνο θά τήν εύρισκε ακατάλληλη και συνεπώς δεν θά τόν δέχονταν για τις όμιλούσες ταινίες. Οι προβλέψεις του όμως διεψεύσθησαν πανηγυρικά.

Τά φίλμ του.— Στις άρχές τού αιώνα μας γύρισε στον βωβό κινηματογράφο τις ταινίες «Τζιμ Μπλάγκουντ, τζόκεϋ», «Υστερα στην «Κάρμεν» τόν ρόλο τού Δόν Ζοζέ, «Υστερα τή «Αποτύπωμα» και τέλος τή «Χέρια». Στόν όμιλούντα: «Αζαίς, Χτυπήματα», «Έρωσ και τύχη, Οι άθλοι, Μαντάμ Μπαβαρύ, Η Άρλέττα κι' οι μπαμπάδες της, Ο τελευταίος έκατομμυριοδότης», «Αν ήμουν τή άφεντική και Οι δυό κερδισμένοι».

‘Ο μάγος κι' ό κρεμασμένος

Μπορεί νά ζούμε στόν 20ο αιώνα, μπορεί νά κάνουν θαύματα ο ήλεκτρονός, τή ράδιο, ο ατμός και όλα τά... παράγωγά τους, ο άνθρωπος θά κυβερνάται πάντα από τή μυστήρια που ρυθμίζει όπως φαίνεται τή του κόσμου αυτού, έν άγνοία τού ανθρώπου και παρ' όλες τις προσπάθειές του νά τή έξιχνιάση.

Και συγκεκριμένως, σημαντικό ρόλο εξακολουθούν νά παίζουν στή ζωή των ανθρώπων οι μάγοι και οι μάγισσες, οι χαρτοείχτες και οι μάντιδες, στά φάση των όποιων δεν καταφεύγουν μονάχα άνθρωποι προληπτικοί, άνησχοι για τή μέλλον τους, γι' αυτήν άκόμη τήν αύριον, αλλά και αυτή ή έπιστήμη, κι' αυτή άκόμη ή άστυνομία, μέ όλα τά τελεότατα μέσα που διαθέτει για τήν άνακάλυψη ένδς έγκλήματος.

Τό παρακάτω παράδειγμα είναι από τή πολυκότο βιβλίο που έβγαλε τελευταία ο κ. Έντουϊν Γούδχολ, έπίλεκτο μέλος τής Σκότλαντ-Γουάρντ και τής Ίντέλιτζενς Σέρβις.

Πριν λίγα χρόνια, εξαφανίζεται μυστηριωδώς στο Λονδίνο ένας από τούς μεγαλύτερους τραπεζίτας τού Σίτυ. Η οικογένειά του ξετρελλανόταν, είδοποίησε τήν άστυνομία και ταυτοχρόνως δημοσίεψε στά φύλλα τήν φωτογραφία τού εξαφανισθέντος μέ τήν παράκληση όποιος μπορεί νά τής δώση καμιά πληροφορία σχετικώς μέ τόν εξαφανισθέντα, νά τήν είδοποιήση.

Πέρασαν όμως δυό μέρες και ο τραπεζίτης δεν άνευρίσκειτο. Στήν άτελείωτη τής ή οικογένειά του συναινούσης και τής άστυνομίας, άπετάθη σ' έναν χαρτομάντη, που είχε και τήν είδικότητα τού «ψυχομετρητού». Αυτός έφθανε νά πάρη στή χέρι του ένα άντικείμενο που άνήκε σέ κανέναν χαμένο ή άγνώστου διαμονής άτομο, για νά τή τί γίνεταί και πού βρίσκεται.

Η οικογένειά του τραπεζίτη έφερε στόν «μάγο» ένα γάντι τού εξαφανισθέντος και ο άλλος περιέπασε άμέσως σέ καταλήψια. Σέ λίγο φώναξε, ένθ τρανταζόντανε όλόκληρος: —Πέθανε! Είναι φρικτό! Βλέπω δένδρα, τόν τριγυρίζουν άστραπές! Τаланτεύεται στόν άέρα!

Όλοι έμειναν έμβρόντητοι, μέ κανείς δεν κατάλαβε τίποτε, ούτε και ο υπό καταλήψια «μάγος» έδωσε περισσότερες πληροφορίες.

«Έκείνο τή βράδυ, διηγείται ο κ. Γούδχολ, που ήταν τότε άπλός άστυφύλαξ, ήμουν τής ύπηρεσίας, στο Πάτνεϋ. Η νύχτα ήταν άσχημη. Διαβολόκαιρος. Έβρεχε μέ τά κανάτια και έγώ για νά προφυλαχτώ από τή νερέ έτρεξα νά κρυφθώ σ' ένα μέρος, άπ' όπου θά περνούσε σέ λίγο ένας συνάδελφος.

» Μόλις έφτασα εκεί, έμεινα σάν άπολιθωμένος στή θέση μου. Άπό ένα δέντρο κρεμόντανε ένας άνθρωπος. Ο άέρας κουνούσε τή κουφάρι του έδώ και εκεί και οι άστραπές τή φωτίζαν άπείσια. Σάν τρελλός έτρεξα άμέσως και είδοποίησα τήν πλησιέστερη περιπόλο. Όταν κατέβασαν τή πτώμα, άνεγνωρίσθη ότι άνήκε στόν εξαφανισθέντα τραπεζίτη: είχε αυτοκτονήσει ύστερα από μεγάλες ζημιές που υπέστη στή χρηματιστήρια.

Ο «μάγος» είχε δή καλά. Τόσο καλά όσο δεν είχε δή ή άστυνομία ως τότε...

Πώς έσβυσε μια άγάπη...

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΟΛΙΝΙ ΦΕΡΡΑΡΟ

Όταν ή νεαρά Φλορέλια Σέρτι είδε τήν στιγμή που θάφευγε ο Πίτερ και προχωρούσε πρὸς τήν έξοδο. Τόν ώδήγησε, άγριο στήν εμφάνιση, όμοιο μέ κανένα σκλάβο δεμένο μέ αλυσίδες, στήν τετράεσθη Φλορέλια. Άπότομα όμως, εκείνη φάνηκε πολύ πιδ ταραγμένη άπ' τόν Πίτερ. Τίς έκανε τόσο παράξενη έντύπωση μέ τούς μεγάλους του ώμους, μέ τή τετράγωνη, «σιδερένια» πρόσωπό του, μέ τά χέρια του που ήσαν φτιαγμένα για νά διαπράξουν έγκλημα. Και βέβαια, ήταν ακόμα ο δολοφόνος τού «Έγκλημα και Τιμωρία», ήταν ακόμα ο κακούργος... Κι' ένθ άκουμπούσε χωρίς κανένα τάκτ, τή χέρι του στόν ώμο, άπάνω στήν άνιση του άπαλού λαμού τής, για νά τήν καλέση μαζί μέ τόν Λάο σέ μια παράξενη νυκτερινή έκδρομή μέσα στήν όμίχλη, εκείνη έκλεισε τά μάτια άνατριχιάζοντας σύγκορμα.

Ο Λάο, άνήσυχος τώρα, προσπαθούσε νά βρή έναν εύσχημο τρόπο για ν' άπαλλαγί άπ' τόν έφιάλη. Μιά λεπτή φωνή όμως, γεμάτη προθετικό παλμό, άναστέναξε: —Τι έξοχη ιδέα!

Η έξοχη ιδέα τήν έκανε νά συναχωθή μεγαλοπρεπώς αλλά και νά παντρευτή τόν Στίβαν. —Μωρό! τήν μάλωσε χαμογελώντας. Τό κανόνισα ήδη. Άύριο έπιστρέφω στήν Ρώμη. Θά πρωταγωνισήσω στόν «Χρυσό Άγγελο», θά δής... —Κινέζικο φίλμ; —Όλο έρωτα και πόθο. Άφ' ότου σ' άγάπησα, συχαίνομαι τούς αντίπαλους ρόλους. Δεν θέλω νά βγαίνω στήν σκηνή μέ τερατώδες φάτσες. Κρίμα νά μην μπορώ νά καταστρέψω τήν προηγουμένη έργασία μου. Στήν άγάπη σου για μένα θά είναι πάντα μια σκιά, μια κρυφή ανατριχίλα. Θά νοιώθω σέ μένα, διαρκώς, κάτι άπ' τόν έγκληματία, άπ' τόν τρελλό... Άπό δώ και πέρα όμως... άρκεί! Θά μέ δής καλό ήθοποιό, τή έλπίζω τουλάχιστον, σέ ανθρώπινη φυσιογνωμία. Κι' εκείνη έσκυψε σιωπηλά τή κεφαλή.

—Υστερα από ένα χρόνο, έπιστρέφοντας κάποιος βράδυ στήν βίλλα του, άφου δέπνησε μέ τόν σκηνοθέτη Τεκ και μερικούς παραγωγούς, ο Πίτερ δεν βρήκε τήν Φλορέλια νά τόν περιμένει στή γραφείο του. Έψαξε μέσα στις

—Πού βρίσκεται τώρα ο Πίτερ Στίβαν; ρώτησε μόλις καταβρόσσε νά μιλήση, στόν κομψό τής συνοδό. —Έπέστρεψε κατ' αὐτάς στήν Ιταλία Θαρρώ πως έτοιμάζει ένα φίλμ που θά ξεπεράση, σέ δραματική τέχνη, τή «Έγκλημα και Τιμωρία». Μιά πέντιμη ιστορία. Μόνο φρικιαστικούς ρόλους μπορεί νά παίξη: είναι ο προορισμός του.

—Θά είναι κανένας έφιαλτικός άνδρας. Θά ήμουν πολύ περίεργη νά τόν γνωρίσω. Ο κόρης Λάο έσκασε στά γέλια:

—Δέν πιστεύω νά μπορέσης ποτέ νά μέ κάνης νά ζηλέψω τόν Στίβαν. Θά σοῦ τόν συστήσω πολύ εύχαρίστως. Θά βρίσκεται στή Μιλάνο σέ καμιά βδομάδα.

Ψέμματα, γιατί τής τόν ούστησε τή ιδιο βράδυ. Τόν συνάντησαν σ' ένα πολυτελές νυκτερινό κέντρο όπου είχε πάει νά συζητήση, μαζί μ' έναν βιομήχανο, για υποθέ-

σεις. Ο Λάο άναγνώρισε τούς ώμους του, τήν στιγμή που θάφευγε ο Πίτερ και προχωρούσε πρὸς τήν έξοδο. Τόν ώδήγησε, άγριο στήν εμφάνιση, όμοιο μέ κανένα σκλάβο δεμένο μέ αλυσίδες, στήν τετράεσθη Φλορέλια. Άπότομα όμως, εκείνη φάνηκε πολύ πιδ ταραγμένη άπ' τόν Πίτερ. Τίς έκανε τόσο παράξενη έντύπωση μέ τούς μεγάλους του ώμους, μέ τή τετράγωνη, «σιδερένια» πρόσωπό του, μέ τά χέρια του που ήσαν φτιαγμένα για νά διαπράξουν έγκλημα. Και βέβαια, ήταν ακόμα ο δολοφόνος τού «Έγκλημα και Τιμωρία», ήταν ακόμα ο κακούργος... Κι' ένθ άκουμπούσε χωρίς κανένα τάκτ, τή χέρι του στόν ώμο, άπάνω στήν άνιση του άπαλού λαμού τής, για νά τήν καλέση μαζί μέ τόν Λάο σέ μια παράξενη νυκτερινή έκδρομή μέσα στήν όμίχλη, εκείνη έκλεισε τά μάτια άνατριχιάζοντας σύγκορμα.

Ο Λάο, άνήσυχος τώρα, προσπαθούσε νά βρή έναν εύσχημο τρόπο για ν' άπαλλαγί άπ' τόν έφιάλη. Μιά λεπτή φωνή όμως, γεμάτη προθετικό παλμό, άναστέναξε: —Τι έξοχη ιδέα!

Η έξοχη ιδέα τήν έκανε νά συναχωθή μεγαλοπρεπώς αλλά και νά παντρευτή τόν Στίβαν.

—Μωρό! τήν μάλωσε χαμογελώντας. Τό κανόνισα ήδη. Άύριο έπιστρέφω στήν Ρώμη. Θά πρωταγωνισήσω στόν «Χρυσό Άγγελο», θά δής... —Κινέζικο φίλμ; —Όλο έρωτα και πόθο. Άφ' ότου σ' άγάπησα, συχαίνομαι τούς αντίπαλους ρόλους. Δεν θέλω νά βγαίνω στήν σκηνή μέ τερατώδες φάτσες. Κρίμα νά μην μπορώ νά καταστρέψω τήν προηγουμένη έργασία μου. Στήν άγάπη σου για μένα θά είναι πάντα μια σκιά, μια κρυφή ανατριχίλα. Θά νοιώθω σέ μένα, διαρκώς, κάτι άπ' τόν έγκληματία, άπ' τόν τρελλό... Άπό δώ και πέρα όμως... άρκεί! Θά μέ δής καλό ήθοποιό, τή έλπίζω τουλάχιστον, σέ ανθρώπινη φυσιογνωμία. Κι' εκείνη έσκυψε σιωπηλά τή κεφαλή.

—Υστερα από ένα χρόνο, έπιστρέφοντας κάποιος βράδυ στήν βίλλα του, άφου δέπνησε μέ τόν σκηνοθέτη Τεκ και μερικούς παραγωγούς, ο Πίτερ δεν βρήκε τήν Φλορέλια νά τόν περιμένει στή γραφείο του. Έψαξε μέσα στις

Τόν παντρεύτηκε τέσσερις μήνες ύστερα άπ' αυτό τόν περίπατο. Ο Στίβαν είχε τελειώσει τή «γύρισμα» τού φίλμ. «Ένα κύλισμα στή Μαέλστρομ», σκοτεινού όπως όλοι οι έφιάλτες τού Έντυγκαρ Πόε, κι' εκείνη, που ίσως ήταν κινηματογραφικός άστηρ άξίας, είχε άρνηθή για χατήρι του όλα τά συμβόλαια που τής πρότειναν. Ήταν τρελλά έρωτευμένη μέ τόν Στίβαν και τόν φοβόταν. Κι' εκείνος τήν άγαπούσε πολύ, δεν είχε όμως τόν απαιτούμενο καιρό για νά τής τή πη, άπορροφημένος άπ' τήν καλλιτεχνική έργασία. Μόλις παντρεύτηκε τήν Φλορέλια, ο Στίβαν προθυμοποιήθηκε νά τήν ώδηγήση στόν παραδείσιους τών έρωτευμένων: Σορρέντο, Κάπρι, Ταορμίνια. Ο Πίτερ είχε ζεστή, άρμονική φωνή και τραγουδούσε καμιά φορά μέσα στήν βάρκα, στις άσημένες νύχτες τού φεγγαριού, έρωτικά τραγούδια. Τού άρεσαν οι γάτες, τά σκυλιά, τά περιστέρια, τά δημόνια. Έπαιζε λίγο βιολί. Άν συναντούσε έναν ζητιάνο, τού δέιδε τή πορτοφόλι στά χέρια του. Ήταν άφελής σάν ένα κοριτσάκι.

Υστερα από τρεις μήνες... μέλιτος, βρήκε μια μέρα τήν Φλορέλια βουτηγμένη στή κλάμα.

—Συλλογίζομαι τήν τέχνη σου, τού έπτε. Θά ήθελα νά σ' έβλεπα σ' ένα κοινό γούργιο μεγάλο ρόλο.

—Μωρό! τήν μάλωσε χαμογελώντας. Τό κανόνισα ήδη. Άύριο έπιστρέφω στήν Ρώμη. Θά πρωταγωνισήσω στόν «Χρυσό Άγγελο», θά δής... —Κινέζικο φίλμ; —Όλο έρωτα και πόθο. Άφ' ότου σ' άγάπησα, συχαίνομαι τούς αντίπαλους ρόλους. Δεν θέλω νά βγαίνω στήν σκηνή μέ τερατώδες φάτσες. Κρίμα νά μην μπορώ νά καταστρέψω τήν προηγουμένη έργασία μου. Στήν άγάπη σου για μένα θά είναι πάντα μια σκιά, μια κρυφή ανατριχίλα. Θά νοιώθω σέ μένα, διαρκώς, κάτι άπ' τόν έγκληματία, άπ' τόν τρελλό... Άπό δώ και πέρα όμως... άρκεί! Θά μέ δής καλό ήθοποιό, τή έλπίζω τουλάχιστον, σέ ανθρώπινη φυσιογνωμία. Κι' εκείνη έσκυψε σιωπηλά τή κεφαλή.

—Υστερα από ένα χρόνο, έπιστρέφοντας κάποιος βράδυ στήν βίλλα του, άφου δέπνησε μέ τόν σκηνοθέτη Τεκ και μερικούς παραγωγούς, ο Πίτερ δεν βρήκε τήν Φλορέλια νά τόν περιμένει στή γραφείο του. Έψαξε μέσα στις

—Πού βρίσκεται τώρα ο Πίτερ Στίβαν; ρώτησε μόλις καταβρόσσε νά μιλήση, στόν κομψό τής συνοδό. —Έπέστρεψε κατ' αὐτάς στήν Ιταλία Θαρρώ πως έτοιμάζει ένα φίλμ που θά ξεπεράση, σέ δραματική τέχνη, τή «Έγκλημα και Τιμωρία». Μιά πέντιμη ιστορία. Μόνο φρικιαστικούς ρόλους μπορεί νά παίξη: είναι ο προορισμός του.

—Θά είναι κανένας έφιαλτικός άνδρας. Θά ήμουν πολύ περίεργη νά τόν γνωρίσω. Ο κόρης Λάο έσκασε στά γέλια:

—Δέν πιστεύω νά μπορέσης ποτέ νά μέ κάνης νά ζηλέψω τόν Στίβαν. Θά σοῦ τόν συστήσω πολύ εύχαρίστως. Θά βρίσκεται στή Μιλάνο σέ καμιά βδομάδα.

Ψέμματα, γιατί τής τόν ούστησε τή ιδιο βράδυ. Τόν συνάντησαν σ' ένα πολυτελές νυκτερινό κέντρο όπου είχε πάει νά συζητήση, μαζί μ' έναν βιομήχανο, για υποθέ-

Μια μέρα βρήκε τή Φλορέλια βουτηγμένη στή κλάμα...

καλλιτεχνικά διακοσμημένες αθούρες, κατέβηκα στο άσημένιο σκιάφωσ του κήπου, κοντά στην λιμνούλα όπου λικνίζονταν τα νούφαρα.

«Άκουσε μία πνιγμένη συνομιλία. Η Φλορέλια, ντυμένη λευκά σαν τα νούφαρα, μιλούσε, καπνίζοντας, με τον Λούτσιο, τον έκκεντρικό σκηνοθέτη. Τον χαιρέτησε με αδιάφορη φωνή. Μολονότι ήταν άνοιξη, ο Πίτερ ένιωθε την καρδιά του να παγώνει.

—Πάμε σπίτι; πρότεινε.
—Όπως θέλεις...

Κι' οι τρεις προχωρούσαν με ελαφρό περπάτημα άπάνω στα χαλίκια, σαν να φοβόνταν μην αντικρύσουν κανένα έχθρο.

—Είσαι στενοχωρημένη γιατί έπέστρεψα κάπως άργά; την ρώτησε όταν έμειναν μόνοι.

—Όχι. Ήθελα να σου μιλήσω... Κάμποσο καιρό το συλλογίζομαι και θα μπορούσα... Δεν είχα ούτε το θάρρος. Πρέπει να ξαναγυρίσω στην Τέχνη μου.

—Ωστε τέ παρέσυρε ο Λούτσιο;

—Όχι! Αυτός θα ήταν εύτυχης, βέβαια, να με ξανάβλεπε! Δεν φταίει όμως ο Λούτσιο. Ίσως ν' άλλαξε κάτι μέσα μου..

«Άκουσε, Στίβαν. Έγώ αγάπησα τρελλά σε σένα, από την πρώτη στιγμή, όχι τον γλυκό Στίβαν με την άθωα ψυχή, αλλά τον άναρχο, αντικοινωνικό καλλιτέχνη, ίσως την μυστηριώδη δεύτερα φύση σου που αποκαλύπτεται μόνο στην τέχνη.

—Δεν μπορώ να λέω ψέμματα, έπαψα πια να σ' αγαπώ, συνέχισε. Θα έπιτρέψω στην όδον. Θα φύγω άμέσως. Είμαι άναγκασμένη να σ' εγκαταλ...

Μ' ένα πήδημα, όρμησε άπάνω της. Έκείνη άκουσε μόνο ένα πνιγμένο ρόγχο, σαν το μούγκρισμα ενός θανάσιμα πληγωμένου ζώου. Κι' αυτά τα χέρια, τα μεγάλα χέρια της έσφιγγαν τον λαιμό, τα μάτια του ήταν βουτηγμένα μέσα στο αίμα.

—Στίβαν, τρελλάθηκες! φώναξε ή γυναίκα ενώ αγωνιζόταν να του ξεφύγει.

Δεν πέρασε όμως το κατώφλι του δωματίου. Άκουμπισμένη στην πόρτα, τον κύτταζε, τρέμοντας άκόμα, με γουρλωμένα μάτια...

—Σ' αγαπώ όπως πρώτα τώρα, Ώ, τα φοβερά σου μάτια... Είναι τώρα τα μάτια που αγαπώ... Είσαι όπως την πρώτη μέρα. Ο σκοτεινός Πίτερ που με είχε γοητεύσει...

Έκείνος την κύτταζε, άμιλητος. Κάτι καταστρεφόμενα μέσα του.

Τότε τον πλησίασε με τρυφερότητα. Του άγκάλιασε τον λαιμό:

—Και πάλι σ' αγαπώ, Πίτερ.

Με τα γερά του χέρια εκείνος την άπώθησε βίαια.

—Κουτί, της είπε. Έγώ, άπεναντίας, τώρα, έπαψα πια να σ' αγαπώ.

Ξέσπασε σ' ένα φοβερό γέλιο.

—Ωστε πρέπει και στο σπίτι μου να παριστάνω το «τέρας»! Μα το σπίτι είναι για να βγάζει κανείς το προσώπειό του! Ό,τι έχω το φοβερό στην όδον, το άφαιρώ από πάνω μου στη ζωή μου. Μπροστά σ' εκείνην που αγαπώ θέλω να είμαι πάντα ο έφηβος που πεινούσε και που πίστευε σε κάτι. Άντιό.

...Δεν ξαναείδωθηκαν ποτέ.

ΠΑΟΛΙΝΙ ΦΕΡΡΑΡΟ

ΤΑ ΖΩΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Τόν πόλεμο δεν τον κάνουν μονάχα οι άνθρωποι, μα και τα ζώα, είτε άποτε ένας Γάλλος στρατηγός. Και είχε άπολύτως δίκαιο, τουλάχιστον ως προς τις παλαιότερες εποχές.

Φτάνει να θυμηθούμε λίγο την ιστορία για να βεβαιωθούμε.

Άπ' τους προϊστορικούς άκόμη χρόνους, το οικιακό ζώο, ύπηρξε ο πολύτιμος του ανθρώπου σύντροφος, ύπηρξε του έν καν- ρή εϊρήνης πιστός και άφωσμένος, συμ- πολεμιστής του έν καιρώ πολέμου.

Το πρώτο ζώο που εξημέρωσε ο άνθρωπος, ο σκύλος, τον συνόδευε πρώτα στο κυνήγι— και τον συνοδεύει άκόμη— και κατόπι στον πόλεμο—έπίσης και τώρα άκόμη!

Άλλά το πρώτο ζώο που πραγματικά ύ- πήρξε πολεμικό ζώο, ήταν το άλογο. Και ήταν μέχρι του Μεγάλου Πολέμου άκόμη ο πολύτιμος του συμπαράστατης. Ήλθαν όμως και έδω οι μηχανές—τρακτέρ, μηχανικό «ίππικό», τα μηχανοκίνητα συστήματα όπως οι μηχανοκίνητες φάλαγγες του Στα- ράτος, στην Άθροσυνία—που εξετόμισαν το άλογο, το έβαλαν σε δεύτερη μοίρα.

Οι Ίνδοι της Άμερικής έν τούτοις, άν και λάος πολεμικός, άγνοούσαν τελείως το άλογο. Όταν οι Ίσπανοί αποβιβάστη- καν στις άμερικανικές άντές, στον 16ον αϊ- ώνα, οι έρυθρόδερμοι ίθαγενείς έδειξαν την μεγαλύτερη έκπληξη βλέποντας τους Ίσπανούς να όρμουν έφιπποι στην θάλασσα από τα πλοία.

Στην άρχή νόμισαν πως άλογο και άνα- βάτης ήταν ένα, ότι ήταν σαν να λέμε... Κένταυροι. Όταν όμως είδαν τους Ίσπα- νούς να άφιππεύουν τότε κατάλαβαν το λά-θος τους, περιέπεσαν όμως σ' ένα άλλο: νόμισαν ότι τα άλογα τα είχαν, οι κάτοχοί τους για να...τρώνε τους έχθρους στη μά-χη! Άλλά και από την πλάνη αυτή τους έβγαλαν οι Ίσπανοί.

□ □

Μετά το άλογο ο έλέφας έπαιξε στις πα- λαιότερες έστρατείες σπουδαίο ρόλο.

Ο Μ. Άλέξανδρος ο Καίσαρ, ο Άννί- βας, οι Άγγλοι κατακτητάι, χρησιμοποιή- σαν εύρύτατα τους έλέφαντας, τα παχύδε- ρμα όμως αυτά, τα οποία κατά τα άλλα είναι ζώα πολυτιμότατα, γιατί σέρνουν μεγάλα βάρη και μεταφέρουν πολεμικά όπλα σε μεγά- λες άποστάσεις, έχουν ένα μεγάλο κακό: κυ- σιεύονται εύκολα από τον πανικό, όποτε... μηδέν εις το ηλίκιον!

Ο Μ. Άλέξανδρος, εύρισκε τους έλέ- φαντες, πιο επικίνδυνους για κείνους που τους χρησιμοποιούν παρά για τους έχθρους των. Και ο Ίούλιος Καίσαρ ήταν της ίδιας γνώμης: θεωρούσε τον έλέφанта έξίσου έ- πικίνδυνο και για τους δυο αντίμαχους στρατούς.

Τώρα πως τα κατάφερε ο αξιόλογος έ- κείνος άνθρωπος, ο Άννίβας να έστρατεύ- ση ως την Ρώμη με τους έλέφαντάς του, άλλο ζήτημα.

Ίσως οι Καρχηδόνιοι να ήξεραν το μυ- στικό να συγκρατούν τα παχύδερμα στον

πανικό τους.

Το βόδι, επίσης χρησίμευε πολύ στους πολέμους. Ένους κανόνια σε κακοτοπιές και προσέφερε μεγάλες ύπηρεσίες, άκόμη και στο 1914. Επίσης τα μουλάρια, ήταν και είναι άκόμη ζώα πολυτιμότατα και άσφαλέ- στατα από πάσης άπόψεως.

Τα βόδια, μάλιστα έπαιξαν ενεργώτατο ρόλο στον πόλεμο του Μπόερς.

Οι Μπόερς είχαν μία μέρα την έξης πρω- τότυπη έμπνευση: Ήσαν ένα κοπάδι βόδια με μέγιστα κέρατα, στα όποια τους δέσαν δε- ματάκια με χόρτο.

Κατόπι έβαλαν στα χόρτα αυτά φωτιά και εξαπέλυσαν τα ζώα. Ξερελλάμενα αυτά ά- πό... την φωτιά που είχαν στο κεφάλι τους, ώρμησαν άνάμεσα στις άγγλικές σκι- νές και μετέδωσαν σ' αυτές την φωτιά και στους Άγγλους τον πανικό τους.

□ □

Και καταλήγουμε με τους σκύλους και τα περιστέρια. Είναι γνωστό πόσο χρήσιμα φά- νηκαν στους πολέμους και οι πρώτοι και τα δεύτερα. Τα περιστέρια για τις συγκοι- νωνίες του στρατού και οι σκύλοι για την νίχνευτη και την νοσοκομειακή ύπηρεσία.

Τα σκυλιά, χρησιμοποιήθηκαν άπ' τους άρχαιότερους χρόνους στους πολέμους. Τους γύμναζαν και τους έβαζαν ως φρου- ρούς και σκοπούς. Επίσης τους χρησιμοποι- ούσαν— τους μολοσούς—σε ιδιαίτερα άπο- σπάσματα, για αϊφνιδιασμούς νυχτερινούς στα έχθρικά στρατόπεδα και άλλοίμονο σ' εκείνον που θάπτετε στα δόντια τους! Οι Ρωμαίοι, είχαν όλόκληρη φρουρά από σκύλους στο Καπιτώλιο.

Κάποτε όμως, τα σκυλιά αυτά άφήκαν να τα πιάσουν έξ άπ'νός οι Γαλάται και καλά που ήταν οι χήνες (οι περίφημες χήνες του Καπιτωλίου) που με τις φωνές τους σή- κοσαν τον κόσμο στο ποδόρι και ειδοποίη- σαν τους Ρωμαίους περί του κινδύνου. Με- χρις ενός σημείου λοιπόν και στην ειδική αυτή περίπτωση μπορούν και οι χήνες να θεωρηθούν ως πολεμικά ζώα!

Σκυλιά μάχης χρησιμοποιήσαν άπίσης οι Κίμβροι, οι Κέλται και οι Ρωμαίοι. Σήμερα τα σκυλιά χρησιμοποιούνται ως νοσοκόμοι, ως μεταφορείς μυθραλοδόλων, ως άνιχνευτάι. Δεν πολεμούν πια όπως άλ- λοτε.

□ □

Μα και... τα έντομα έπαιξαν σπουδαίο ρό- λο κάποτε σ' έναν πόλεμο.

Άναφέρεται σχετικώς το έξης νόστιμο ά- νέκδοτο.

Ο Άτίλλας με τους Ούνους του πολιορ- κούσε την Όρλεάνη. Η πόλη θα ύπέκυπτε σε λίγο, γιατί οι Ούνοι είχαν κατορθώσει να φθάσουν ως τα τείχη της, και να βά- λουν σκάλες. Στα τείχη όμως τις πόλεως ύ- πήρχαν πολλά μελίσιμα άγριομέλισσες. Έ- ρεθισμένες αυτές που τις άνησούχσαν οι Ού- νοι με τις άνεμόσκαλές των, έπέπεσαν επά- νω στους πολιορκητές και τους έπρηξαν τα πρόσωπα στις ταμπιές.

Οι Ούνοι φυσικά έτραπήσαν σε φυγή και ή πόλη γλύττωσε γιατί οι πολιορκούμενοι ή- ραν θάρρος, άνασυντάχθηκαν και έκαναν μία γενναία έξοδο που συνεπλήρωσε, κατά τρέ- πο τραγικώτερο βέβαια άπ' τις όρδες του Άτίλλας, το έργο των μελισσών!

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΕΝΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΥ

Όσοι ταξίδευαν στην Εύρώπη, και προ πάντων στο Παρίσι, θάιυχε να συναντήσουν στους δρόμους και στις αυλές των σπιτιών τους συμ- παθητικώτατους εκείνους πλανόδιους μουσι- κούς—νέους και νέες κατά το πλείστον— που κάνουν όλόκληρη συναυλίες και μα- ζεύουν κατόπι τις δεκάρες και τα πενήνα- ράκια που τους ρίχνουν από τα μπαλκόνια και τα παράθυρα.

Δεν πρέπει διόλου να τους πάρετε για ζητιάνους τους νέους αυτούς, που συχνά έκτελούν τα δυσκολότερα κομμάτια του δι- σθνούς ρεπερτορίου από τα πιο κλασικά, ως τα πιο τελευταία: Είναι άπλούστατα φτωχοί σπουδαστάι του Κονσερβατοριά, που για να συνεχίσουν τις σπουδές των, ά- νγκάζονται να δίνουν ύπαιθριες συναυλίες. Είναι συγκινητική ή ζωή των δυστυχισμέ- νων στα πρώτα τους βήματα νέων αυτών, που πολλοί τους εξέλιχθησαν άργότερα σε μουσικούς πρώτης γραμμής, όπως ο Βιε- τάν, ο Σαρεζάτε κ. ά... και φορτώθηκαν πλούτη και δόξα.

Ένας άπ' τους άλλοτε πλανόδιους αυτούς μουσικούς, έκλεκτός σήμερα έκτελεστής στο Παρίσι, δημοσιεύει σε περιοδικό πε- ριόδικο τις πρώτες του... μουσικές περιπέ- τειες, άπ' τις όποιες μεταφέρουμε έδω τις πιο ένδιαφέρουσες. Πολύ έντυπωτική είναι ή βραδυά που πέρασε σ' ένα καταγύγιο ά- πάχθρων.

□ □

«Όταν έφτασα άπ' την επαρχία μου στο Παρίσι, στα 1896, είχα για μόνη μου πε- ριοχή το βιολί μου, το μικρό μου ταλέντο και ένα χρυσό ναπολεόνι.

» Είχα ένα συστατικό για τον καθηγητή Ντανιλά, που δίδασκε τότε στο Κονσερβα- τοάριο. Παρουσιάσθηκα άμέσως σ' αυτόν. Μου έβαλε και το ύπαιθα μία «έτύντ» και ένα «κονσέρτο». Φαίνεται ότι του άρεσε το παίξιμό μου γιατί μ' ανέλαβε άμέσως ύπό την προστασία του και μου είπε να πηγαίνω ταχτικά να με προετοιμάσει για τις εισιτηρίους εξέτασεις. Άπό μένα δεν ήθελε έκείνα. Άν όμως, δεν είχα να πληρώσω διδάκτρα, έπρεπε έν τώ μεταξύ να φάγω και να στεγασθώ. Άπό τα είκοσι φράγκα που είχα πλήρωσα τα 10 για μία δεκαπεν- θημερία ενός καλού δωματίου που δόθηκε και με τ' άλλα προσπαθούσα να πέρασω φτωγικά, πολύ φτωγικά, όσο μπορούσα πε- ρισσότερο.

Η προγύμναση του προστάτου μου κα- θηγητού ύπήρξε εύεργετικωτάτη. Έγινε δε- κτός στο Κονσερβατοάρι έν των πρώτων! Έπεσα με τα μουτρα στη δουλειά. Άλλά έν τώ μεταξύ έπρεπε να τρώγω κιόλας, και ήμουν νέος με... γερό στομάχι!

Κύτταζε λοιπόν να βρω δουλειά σε καμ- μία μπύρα ή σε κανένα έστιατόριο, όπως έκαναν άλλοι συμμαθητάι μου. Δεν τα κα- τάφερα. Κάποτε άρρώσθηκε ένας συμμαθη- τής μου που έπαιξε σόλο βιολί σε κάποιο μπαρ και με παρακάλεσε να τον αντικατα- στήσω. Πήγα και όλοι ξετρελλάθηκαν μαζί μου. Ο διευθυντής του κέντρου μου ζήτησε τότε να μείνω όριστικά. Του έξέφρασα την λύπη μου αλλά δεν δέχθηκα γιατί έγω αντί- καταστάσασα άπ'λως έναν άρρωστο συνάδελ- φο. Μ' έδιωξε.

Γύριζα στους δρόμους χωρίς δουλειά, πεινασμένος, μελετώντας όμως νοερά το προ- σεχές μου μάθημα, όταν βλέπω μέσα σε μία

αυλή κάποιον άλλο συμμαθητή μου να δίνει συναυλία έν τώ προχείρην! Όταν τελείω- σε τα νομίσματα έπεφταν βοροχή γύρω του. Του έκμυστηρέυθηκα, μου συνέστησε να κά- μω και έγώ το ίδιο. Έτρεξα σπίτι και πή- ρα το βιολί μου. Σε λίγο παρουσιαζόμουν στην θυρωρή του πρώτου μεγάλου κτιρίου που αντίκρουσα και της ζήτησα δειλά την ά- δεια να παίξω. Έπαιξα στην αυλή τα καλ- λιτέρα μου κομμάτια και σε λίγο ή ίδια βο- ροχή κεράτισαν γύρω μου. Εκείνη την ημέρα μάζεψα τόσα όσα μου έφθασαν να περάσω πλούσια μία βδομάδα! Φυσικά συνέχισα την άλλη μέρα...

□ □

Ένα βράδυ καθώς περιφερόμουν με το βιολί μου, σε μία άπάχη συνοικία,— χω- ρίς να το ξέρω—με πλησιάζει μια κοπέλλα ντυμένη λιγάκι παρδαλά και ένας νέος με τραγιάκα και ξωνάρι.

—Είσαι μουσικός μου λένε.

—Ναι, τους άπαντώ.

—Έλα μαζί μας!

Τους άκολούθησα. Σε λίγο, φτάνουμε σ' ένα μεγάλο οικόπεδο, στο βάθος του όποιου ύπάρχει μία παράγκα σκοτεινή κατάκληση, όπως φανότανε, τουλάχιστον. Πλησιάζομε, ο συνοδός της νέας χτυπά συνθηματικά και ύστερ' από λίγο ή πόρτα μισανοίγει. Μπαί- νουμε και οι τρεις. Μία δυνατή μυρωδιά φθηνού καπνού και τριανιτών ψαριών μου ήθελε στη μύτη: ήταν ή πρώτη έντύπωσή μου. Βρισκόμαστε σ' ένα είδος λαϊκού μπαρ γεμάτο καπνό και ύποπτα ύποκειμενα. Άλ- λοι έπιναν, άλλοι έπαιζαν χαρτιά, άλλοι γελούσαν με ώραία κορίτσια. Ο συνοδός μου με παρουσίωσε ως το καλλίτερο βιολί του Παρισιού. Οι άλλοι χειροκρότησαν και άφου μ' έβαλαν να φάγω με άνέβασαν σ' ένα τραπέζι, και μου έβαν να τους παίξω ό,τι ήξερα. Έγώ, σαστισμένος άκόμη, πήρα γραμμή ήλα τα τραγούδια της εποχής. Στο τέλος κάθε κομματιού με χειροκροτούσαν και μ' ένεθάρρυναν να συνεχίσω. Μία δε ώ- ραιότατη κοπέλλα, γύρισε μ' ένα πιάτο σ' όλη την παρέα και σε λίγο μου το έφερε γεμάτο νομίσματα. Αυτό έγινε πολλές φο- ρές.

Εκείνο το βράδυ μου, ως το πρωί, το πέρασα με τους άπάχθρες, που γιόρταζαν, όπως έμαθα κατόπι, την δραπέτευση από το κάτεργο ενός συντρόφου τους, που ύπήρξε και ο πιο γενναίόδωρος της βραδυάς. Μου έδωκε σε μία στιγμή ένα χρυσό εικασό- φραγκο.

Ήταν ένας άντρακλας ως εκεί επάνω, με φαρδές όμους, και πλατύ πρόσωπο γε- μάτο ψευτικές ουλές.

Τις είχε βάλει επίτηδες για να μην άνα- γνωρισθώ άπ' την άστυνομία.

Το πρωί έφυγα με τις τσέπες γεμάτες νομίσματα, και με την ύπόσχεση του δρα- πέτη, ότι άν τον χρειασθώ, μπορούσα άφοβα να πάγω και να τον ζητήσω, γιατί τον είχα κάνει να κλάψη εκείνο το βράδυ.

Σε λίγο καιρό όμως, έφειγα για την Αί- γυπτο, όπου θ' άρχιζα την καριέρα μου κι έτσι δεν μου δόθηκε εύκαιρία να ξαναπάγω στο περιεργό εκείνο μπαρ, όπου τόσους φί- λους είχα άποκτήσει σ' ένα βρά...

(Συνέχεια άπ' την σελίδα 33)

σ' ένα κάθισμα άφου προηγουμένως κλεί- δωσε την πόρτα για να μη μπη ο Μπίλινγκ άν τυχαίως έβγαιναν από το δωμάτιό του και έβλεπε την διβλιοθήκη φωτισμένη.

Ο άγνωστος παρακολουθούσε τις κινή- σεις του με την άγωνία ζωγραφισμένη στην φυσιογνωμία του.

—Ποιός είσαι;

—Όνομάζομαι Τζών Πούλβινγκ.

—Άγγλικό όνομα αλλά ένδική φυσιογνω- μία, Είσαι Ίνδος και ήλθες με πιασρό δια- βατήριο. Δεν είν' έτσι; Λέγε την αλήθεια. Είσαι φανατικός, ίερεύς ίσως και ήλθες να πάρης έστω και δολοφονώντας, το είδωλο αυτό που έλπιαν βέβηλοι από τον ναό του Βράχμα; Λέγε την αλήθεια. Σε ποιά διά- λεκτο νομίζεις ότι θα μπορέσουμε καλλίτε- ρα να συνηνοηθούμε;

Και άρχισε να του μιλά ή σ' όλες τις δια- λεκτους των Ίνδιών. Ο άγνωστος γούρ- λωσε με μάτια του από θαυμασμό και κατά- πληξη:

—Είσαι Ίνδος λοιπόν και σύ; Σε ποιά φυλή άνήκει;

—Ίνδος δεν είμαι, είμαι ώστόσο μεμνη- μένος. Σ'ν ποιός είσαι;

—Όνομάζομαι Κρίσνα Γκιουλχόντι και είμαι πρώθιερος του ναού του Βράχμα στο Δελχί.

—Να που γίναμε λοιπόν φίλοι! Τώρα, μπορώ να σου λύσω άφοβα τα δεσμά σου.

Χωρίς άλλες διατυπώσεις του έλυσε τα δεσμά και παίρνοντας το είδωλο προχώρησε προς αυτόν συγκινημένος.

—Πάρε το είδωλο του ναού σου και στις προσευχές σου μνημόνευε με μήπως και ξα- νασμιζόμουν στην Νιρβάνα. Θα σου προη- θέσω έγώ διαβατήριο με το όποιο θα φύ- γης άφοβα από την Άγγλία. Ώσπου νάλθη ή στιγμή που έγώ θα την κρίνω κατάλληλη για να φύγης, θα φιλοξενήθης στο σπίτι έν- δος φίλου μου Κινέζου όπου θα πάμε σε λίγο και όπου κανείς δεν θα σε ένοχλήση.

Σηκώθηκε, έκοψε με το δαχτυλίδι του το τζάμι του παραθύρου, άνοιξε τα συρτάκια του και σκόρπισε τα έγγραφα του σηκωθε- τώντας έτσι μία διάρρηξη και τέλος έγραψε λίγες λέξεις σ' ένα επισκεπτήριο και το το- ποθέτησε πάνω στην βάση του είδωλου.

—Και τώρα, λέει στον Ίνδο, ως πηγαί- νουμε αλλά από τον δρόμο που ήλθες. Άπό το παράθυρο. Είδα ότι είσαι άρκετά ένδινη- τος όπως άλλωστε και όλοι οι Ίνδοί.

□ □

Την άλλη μέρα, δικαστικοί, άστυνομικοί, γραμματείς και άλλοι, βρισκόντουσαν στο σπίτι του Μάρτεν Ντάλ, που το είχε διαρρήξει ο άσύλληπτος «Λωποδύτης-Φάν- τασμα».

Ο Μπίλινγκ ήταν άπαρηγόρητος και ο Σούμερ διάβαζε και ξαναδιάβαζε το έπισκε- πτήριο που είχε βρεθί πάνω στην βάση:

«Θά έπιστρέψω στο είδωλο της Τριμάσο- ρι... όταν με πιάσετε. Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα».

Κατά το μεσημέρι, όταν έφυγαν οι δικα- στικοί και ο Σούμερ έμεινε μόνος με τον Μάρτεν Ντάλ, λέει κατ'απόφασήν του στα μάτια.

—Αυτό δεν το περίμενα!

—Καθήμε Σούμερ! Τί χολοσκάς; Το κά-τω-κάτω, το είδωλο αυτό δεν είχε θέση ου- τε σπίτι μου, ούτε στο σπίτι του λόρδου ούτε στο Μουσείο μας. Η θέση που ήταν στο Δελχί, στον ναό του Βράχμα. Κάτσε να φάμε τώρα και κατόπιν θα πάμε μαζί να συλ- ληθούμε τον Λόρδο Πλαίρινγκ.

ΣΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Η «ΕΛΕΝΙΩ»

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΗΡ. Θ. ΜΑΛΛΩΣΗ

Ο Κωσταντής δεν ήταν όμορφος, μά σαν τον έβλεπες να περνάει εμπρός σου, με τη νησιώτικη περηφάνεια του και το βαρύ ναυτικό του βά-
δισμα, δεν μπορούσες να μην τον καμα-
ρώσεις.

Ήταν, στ' αλήθεια, λεβεντόπαιδο. Στο κουπί δεν του παράβγαινε κανένας σ' ό-
λο το νησί. Σάν τ'όπιανε στα χέρια του, ίδρωνε, που λέει ο λόγος, λυγούσε και σπαρταρούσε μέσα στο νερό, σά χτυπη-
μένο ψάρι κι' ή θάλασσα ταράζονταν απ' τὰ βάθη της. Τὰ δειλινά, που φυσούσε λίγο παραπάνω, άνοιγε τὰ κάτασπρα
πλάνια της βάρκας του πατέρα του και στέκονταν όρθος στο πίσω μέρος, σάν ένας άπληθινός θεός της θάλασσας. Τό άγέρι
του άνέμιζε τό έξσκεπο κεφάλι, με τὰ πλούσια μαύρα μαλλιά κι' έκανε τό που-
κάμισό του νά φουσκώνη, σάν νά πλημ-
μύριζαν ξαφνικά τὰ στήθεια του από μύ-
ρίους πόθους.

Λαχταρούσε νά γλυστράη πάνω στο
κυματιστό στήθος της, νιώθοντας μιά
υπέρτατη ευχαρίστηση στο λίκνισμα της
βάρκας του. Τό νησί του ήταν χάρμα
των ματιών. Από δώ ξεδιπλώνονταν ή ά-
τέλειωτη θάλασσα με τὰ κεντήδια των μι-
κρών νησιών της κι' από κεί χαμογελού-
σαν τὰ περιβόλια, άνθισμένα τήν άνοιξη,
και φορτωμένα φρούτα τό καλοκαίρι και
τό χυνόπωρο. Όταν κουραζότανε απ' τό
κουπί και τό ψάρεμα, έπαιρνε τό γραφικό
χωραφδόρομο και πλανιόταν στα περιβό-
λια... Ρουφούσε τόν ευωδιασμένο άέρα
και καμάρωνε τὰ ψηλά περιήφανα δέντρα,
ώς πού στο τέλος έξάπλωνε στο μέρος πού
στολίζανε οί πορτοκαλιές και οί λεμο-
νιές, αφήνοντας τέ κουρασμένο του κορ-
μί νά ξεκουραστή και τή φαντασία του
ν' άγκαλιάση μιά σκέψη χαρούμενη, ένα
δνειρο άγνό, σάν τὰ λουλούδια της λε-
μονιάς που κρέμονταν πάνω από τό κε-
φάλι του...

Η 'Ελενιώ, δεν ήταν μιά όμορφη κο-
πέλα, από κείνες τίς συνηθισμένες δυορ-
πιές πού συναντάς σε κάθε σου βήμα
στούς δρόμους των μεγαλουπόλεων. Ή-
ταν ένα δνειρο θροσιές, άγνότητας
και όμορφιάς, ένα ζωντανό άνοιξιότικο
λουλούδι, ένα ποίημα. Τήν άγαπούσε ά-
πό παιδί. Κολυμπούσανε μαζί, και στο
μισοχαλασμένο σκολειό του νησιού κα-
θόντουσαν πλάι-πλάι.

Όταν ήταν ακόμα μικρός, δεν μπο-
ρούσε να έξηγήση τη λαχτάρα πού ένοι-
ωθε να τη δει, τό τρεμούλιασμα πού πά-
θαινε στ' αντίκρουμά της και τήν ήδονή
πού περνούσε τό κορμί του στ' άγγισμά
της. Στο κάτω - κάτω δεν τόν ενδιέφερε
και πολύ ή ψυχολογική άνάλυση των αι-
σημάτων του και ή έπιστημονική κατά-
ταξή τους. Τού έφθανε ή ευχαρίστηση
πού ένοιωθε κοντά της. Έκείνο πού κα-
τάλαβε καλά με τόν καιρό, είναι ότι
τήν άγαπούσε άπεριόριστα, μ' ένα πάθος
πού θά βρής μονάχα στην ειλικρινή και
μεγαλόψυχη οικογένεια των ναυτικών.
Μά όσο μεγάλο κι' άσυγκράτητο κι' άν

ήταν τό πάθος της άγάπης του, οί σκέ-
ψεις του και οί πράξεις του ποτέ δεν πα-
ραβιάσανε τὰ σύνορα της άγνότητας και
της σεμνότητας. Τού έφθανε μονάχα να
τήν καμαρώνη τίς Κυριακές και τίς γιορ-
τές στην 'Εκκλησία, πού μέσα στη μυστι-
κοπαθή άτμόσφαιρα, με τό θαμπό και
μελιχρό φώς των καντηλιών και των κε-
ριών, ή 'Ελενιώ φόνταζε σάν ζωντανή με-
νη χαμηλοβλεπούσα Παναγιά, με τό ξαν-
θό κεφάλι της τυλιγμένο στη μεταξωτή
μαντήλα. Τόνειρό του ήταν να μαζέψη
λίγα λεφτά, ν' αγοράση μιά δική του
βάρκα, να της δώσει τόνόμά της... «'Ε-
λενιώ»! Θά τό ζωγράφιζε ο ίδιος τόνο-
μα μπρός και πίσω, έτσι πού νά φαίνεται
από παντού... Θάτανε άσπρη σάν κύκνος
ή βαρκούλα του και τόνομα της 'Ελενιώς,
με κόκκινα φλογερά γράμματα, να συμ-
βολίζουν τη φλόγα της καρδιάς του. «Ε!
ρέ καιάρι πού θά τόχε! Τέτοια βάρκα
δεν θά τήν είχε ξαναδύ τό νησί. Σά γλά-
ρος θά πετούσε πάνω στη γαλάζια θά-
λασσα και σάν άφρός θά φάνταζε από
μακριά...

■ ■

Τά χρόνια κυλούσανε, κυλούσε κι' ή
θάλασσα τὰ κύματά της, χωρίς ώστόσο
νάχη δεχτή ακόμα τήν άσπρη βάρκα των

Ήταν ένα δνειρο θροσιές, άγνότητας...

δνείρων του Κωσταντή. 'Ο πατέρας του
πέθανε κι' όλα τὰ βάρη του σπιτιού πέ-
σανε στην καμπούρα του. Η μάνα του
ήτανε γρηά και δεν μπορούσε να βοηθή-
ση σε τίποτα τό σπίτι. Η τύχη τὰ φέρνει
πάντα στραβά σε κείνους πού έχουνε πό-
θους και δνειρα. Μά κάτι έλεγε στην ψυ-
χή του Κωσταντή, πώς κάποτε θά ήμέ-
ρωνε και γι' αυτόν ή ποθητή μέρα. Η
'Ελενιώ είχε μεγαλώσει κι' ή όμορφιά
της είχε πάρει την κλασικότητα της ώ-
ριμης γραμμής. Ήταν τὰ καύχημα
του νησιού και τό κρυφό μεράκι και κα-
μάρι του Κωσταντή. Πολλές φορές συλ-
λογίστηκε να της έξομολογήθη τόν κρυ-
φό καημό του, να της άνοίξη τήν καρδιά
του, να της φανερώση τήν άγάπη του.
'Αλλά κάθε φορά πού τοιμαζότανε μπρος
στον καθρέφτη κι' έβλεπε τό πουκαμισό-
κι του πού οχε αλλάζει χρώμα απ' τόν
καιρό και τό τριμμένο πού σακκάκι κι'
ακόμα τό λιγδιασμένο ναυτικό κασκέτο
του, δειλίαζε, κόμπιαζε και ντρέπονταν
γιά τόν έαυτό του. Η 'Ελενιώ, δεν είχε
πάψει να του φέρεται φιλικά, άδελφικά,
σχεδόν όπως τόν καιρό πού, μικρά παιδί,
κολυμπούσανε μαζί. Ποτέ δεν ύποψιάστη-
κε τόν έρωτά του, τήν άλλαγή πού έγι-
νε με τόν καιρό στα άθωα φιλικά αίσθη-
ματά του. Έξακολουθούσε να τόν θεω-
ρή τόν καλύτερό της φίλο. Τόν μόνο πού
είχε απ' τὰ παιδικά της χρόνια. Η με-
γάλη γναιριμιά, σκοτώνει τόν έρωτα.

Ένα πρωί ξημερεύθηκε. Τήν πήρε ο
πατέρας της στην 'Αθήνα. Θάμενε λίγες
μέρες να διη τό κορίτσι και «λίγο κά-
σμο». 'Ο Κωσταντής δεν άντιδίαζε κι'
της στο καράβι. Κι' όταν έκείνη τόν ά-
ναζήτησε με τή ματιά της στο μώλο, για
να τόν άποχαιρετήση σάν παληό κι' ά-
γαπημένο φίλο, δεν τόν είδε πούθενά.
'Ανεβασμένος στην κορφή του νησιού ο
Κωσταντής, με τὰ μάτια βουρκωμένα, έ-
βλεπε να χάνεται οίγά-οίγά μακριά,
στο βάθος του ορίζοντα τό καράβι πού
τουπαίρνε τήν άγάπη του...

■ ■

'Ο Κωσταντής, στιγμή δεν έπαψε να
τη θυμάται. Είχε πάρει μάλιστα τήν ά-
πόφαση να τήν υποδεχτή, σάν ξαναγύρι-
ζε, μ' ένα φιλή στο στόμα, έτσι μπροστά
στον κόσμο, για να μοιραστή τη χαρά
των άρραβώνων του μαζί μ' όλο τό νη-
σί. Τόσο μεγάλη κι' άπέραντη ένοιωθε
τήν εύτυχία του. Για τήν ώρα όμως έ-
πρεπε να άποτελειώση τό φτιάξιμο της
'Ελενιώς. "Οχι πώς ήθελε πολλά πράγ-
ματα άκόμη, αλλά κι' αυτά τὰ λίγα μι-
κροδιρθώματα έπρεπε να τελειώνουν,
γιατί δε μένανε παρά τρείς μέρες μονά-
χα για τήν έπιστροφή της 'Ελενιώς απ'
τήν 'Αθήνα. Τήν παραμονή όλα ήταν έ-
τοιμα. Σάν άσπρο περιστέρι, σάν ένας
υπερήφανος κι' έξωτικός κρίνος της θά-
λασσας, ή «'Ελενιώ» χοροπηδούσε παιχνι-
διάρικα στο μώλο, προσπαθώντας να λυ-
τρωθί απ' τὰ δεσμά της και να τρέξη
πρός τό πέλαγος ν' άνταμώνη τό ποθη-
τό καράβι, πού θάφθνε στο νησί τήν άλ-
λη μέρα τό πρωί... Τά παιδιά μαζεύον-
ταν γύρω της και χάζευαν μπρός στην
όμορφιά της κι' οί γεροντότεροι βαρκά-
ρηδες τήν καμάρωναν. «Χαλάι του, λέ-
γανε, τού άξίζει του Κωσταντή».

■ ■

Ξύπνησε χαράματα εκείνο τό πρωί.
Ντύθηκε βιαστικά - βιαστικά. Καμάρω-

νε κι' ο ίδιος τόν έαυτό του μπροστά στον
κρεμαστό καθρέφτη του τοίχου. Η βυ-
σινιά μάλλινη φανέλλα, κλειστή ως τό
λαιμό, τουδινε ένα ρόδισμα και στο πρό-
σωπο και τό άφόρετο κασκέτο τό ναυτι-
κό, ήτανε θαύμα! Τό φόρεσε στραβά,
λεβέντικα, όπως ξέρουν κι' όπως άξίζει
να τό φορούνε τὰ παιδιά της θάλασσας.

Τό καράβι δεν άργησε να φανή. Σά
σκλαβωμένο πουλί, πού βρήκε ξαφνικά
τη λευτερία του, χύμηξε ο Κωσταντής
με τη λευκή βαρκούλα του να τό πρού-
παντήση: Πόσο καλό, πόσο πονετικό, πό-
σο χαρούμενο, φάνταζε στα μάτια του τό
γκρίζο καράβι, πού έμπαινε τώρα στο λι-
μάνι άργά και κουρασμένα. Έβαλε τό
χέρι άντλήιο και προσπάθησε να διακρί-
νη τήν κορμοστασιά της 'Ελενιώς. Μά
κείνη δεν φαινόταν πούθενά. Θάβαι κά-
τω, στην καμπίνα της και θά διορθώνη τό
άθηνικό φόρεμα, θά χτενίζει τὰ μετα-
ξωτά χρυσά μαλλιά, για να βγίη στο νη-
σί της όμορφη και ποθητή, όπως ύπήρξε
πάντοτε πρώτη στη χαρά και στην όμορ-
φιά.

Και να σε λίγο σάν όπτασία και σάν
δνειρο, φωτολουσμένη και δροσερή, ξε-
πρόβαλε έκείνη. 'Ο Κωσταντής έμμη-
ξε τίς φωνές. Τά κουπιά λίγο έλειψαν να
σπάσουν κι' οί σκαρμιοί δεν ήθελαν και
πολύ να ξεκολλήσουν. Δε γύριζε μόνη
της. Αυτός έκεί βέβαια ήταν ο πατέρας
της. 'Αλλά ο άλλος; 'Εκείνος μαρ έ
κοντός με τό μικρό μουστάκι, πού στε-
κότανε πλάι της; Σέ καλό σου βρέ Κων-
σταντή! 'Επιβάτης, συνταξιδιώτης της.
Τι τάχα! Δεν ξέρεις έσύ από ταξίδια και
ταξιδιώτικες έφημερες γναιριμίες; Είπα
κι' έγώ! Μά για στάσου! Αυτός, παιδί
μου, τήν έπιασε απ' τό μπράτσο. Κύττα-
ξε να γελάσης πού θά τόν χαστουκίση ή
'Ελενιώ. "Ολα κι' όλα. Δεν σηκώνει τέ-
τοια. Κύτταξε να γελάσης! Τήν ίδια
στιγμή τόν είδε ή 'Ελενιώ και τόν γνώ-
ρισε.

—Κωσταντή! Κωσταντή!

—Γειά σου 'Ελενιώ! Καλωσώριες!

Σέ μισό λεπτό πλεύριζε στο καράβι.

—'Ανέβα γρήγορ' άπάνω κι' έχω μαν-
τάτα να σού πώ!

—Τώξερα, 'Ελενιώ, πώς περίμενες κι'
έσύ να μού τό πής. Κι' έγώ τὰ ίδια θά
σούλεγα!

—Τι; 'Αρραβωνίστηκες κι' έσύ;

—Πώς;

—Καλέ δε βλέπεις; Χαιρέτησε τόν κύ-
ριο...

'Ο Κωσταντής δεν άκουσε τίποτα πα-
οαπάνω. Έγασε τις αισθήσεις του και
κατρακύλισε απ' τη σκάλα στη θάλασσα.
Οί βαρκάρηδες τόν βάλανε στην «'Ελε-
νιώ» και τόν βγάλανε στο μώλο. Μά ή
«'Ελενιώ» γυρίζοντας δεν πετούσε πάνω
στο στήθος της θάλασσας σά νάρος.
'Εμμοιαζε με πληγωμένο περιστέρι πού
το δχαν σπάσει τὰ φτερά...

■ ■

Τά μεσάνυχτα οί νυκτοφύλακες της πα-
ραλίας, τού κάκου προσπαθούσαν να κα-
ταλάβουν τι είδους φωτιά ήταν έκείνη
πού έβγαине μεσ' απ' τη θάλασσα, κά-
μποσα μέτρα μακριά απ' τό μώλο...
Μονάχα του Κωσταντή τὰ μάτια ήταν
νε βουρκωμένα...

ΗΡΑΚΛΗΣ Θ. ΜΑΛΛΩΣΗΣ

ΕΙΧΕ... ΨΕΥΤΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Ψεύτικα δόντια έξορμε δέβαια ότι φο-
ρούνε όσοι έχουν χάσει τὰ δικά τους, αλλά
ψεύτικη γλώσσα...

Και όμως, έγινε και αυτό.

Σε μιά διβλιόθηκη της 'Ιταλίας, άνακα-
λύφθηκε ένα διβλίο όπου γίνεται λόγος για
κάποιον πού έχασε τήν μισή γλώσσα του σε
ένα δυστύχημα. 'Ο άνθρωπος όμως αυτός
δεν τάχασε και μόλις έλειψε ή πληγή, κα-
τασκεύασε μισή γλώσσα από ένα μαλακό
ξύλο και τήν προσήρμοσε τεχνικά στο άλλο
μισό πού είχε μείνει στην θέση του στόμα-
τος. Έτσι κατόρθωσε να μιλή όπωςδήποτε
καθαρά και πού πάντως να τρώγη!

'Ο 'Ιταλός καθηγητής του Πανεπιστημίου
Πονσέλλι-Κάλδια, τόν όποιο ρώτησαν αν
είναι δυνατό ένα τέτοιο πράγμα, δεν τό ά-
πέκλεισε καθόλου.

ΜΕ ΠΛΗΓΩΣΑΝΕ
Κ' ΕΦΥΓΑΝ

Με πληγώσανε κι' έφυγαν

οί μορφές πού άγαπούσα...

Με τό γέλιο ξεκίνησα

και λουλούδια σκορπούσα

Τό χαμόγελο σώθηκε

τά λουλούδια μου πάνε...

'Η καρδιά μου μ' έρώτησε

«Ποιοι καημοί σε χτυπάνε;»

Με πληγώσανε φεύγοντας

οί μορφές πού άγαπούσα.

Τήν ψυχή μου τούς μοίραξα

χαμογέλιο σκορπούσα.

Κι' άλλοι πού είδαν τό γέλιο μου

είπαν «μοιάζει με θλίψη»

κι' άλλοι: «μίσος όλόκληρο

πού ζητάει να τό κρύψει»...

Με πληγώσανε κι' έφυγαν

οί μορφές πού άγαπούσα,

με τό γέλιο ξεκίνησα

και λουλούδια σκορπούσα.

Τό χαμόγελο σώθηκε

τά λουλούδια μου πάνε,

ένα βράδυ με φύλαξαν

και κλεφτά μου τ' άρπάνε

Είναι ο δρόμος ατέλειωτος

κι' ή καρδιά μένει λίγη,

ή λαχτάρα της άνοιξης

με τη λύπη μου σμίγει...

Κι' είναι οί σκέψεις μου αστρόμματα

σ' έναρ σόβου τό βράδυ,

με τροιάζουν οί λάμψεις τους

πού άικαυθοδύν τό σκοτάδι...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΕΡΑΛΗΣ

Υπερφυσικόν και έπιστήμη

(Συνέχεια από τήν σελίδα 17)

της μετεωροίσεως του τραπέζιού, όφείλεται
στον κλασικό νόμο της «ισότητας μεταξύ
δράσεως και αντίδράσεως».

Κατά τόν ίδιο τρόπο έχουν εξελεγχθί και
έξακριβωθί οί μετακινήσεις άντικειμένων
έξ άποστάσεως, τὰ χτυπήματα στους τοίχους,
οί άόρατες έπαφές έπάνω στο δέρμα των
παρισταμένων, κ.λ.λ.

Τό ίδιο εξημεριζόμενο ύπήρξε και τό κα-
ταπληκτικό πείραμα τού μέντιουμ Χόμι, ο
όποιος μέσα σε μιά κατάφωτη αίθουσα, έκα-
με μιά φυσαρμόνικα να σηκωθεί στο κενό,
να μείνη μετέωρη και ν' άρχισή...να παίξη
μόνη της μιά μελωδία! 'Ο ίδιος, μέσα σε
ένα μισοφωτισμένο δωμάτιο, παρουσίασε τό
φάσμα γυναικας τό όποιο πήρε και έπαιξε
φυσαρμόνικα.

'Η Ευσεβία Παλλαδίου, έξ άλλου, παίζει
μιά κιθάρα, ή όποία είναι κλεισμένη μέσα σε
μιά καμπίνα, κρυμμένη πίσω από βαρείες
κουρτίνες. Ένα σκαμνάκι, έπειτα, σηκώνε-
ται, περνά έπάνω από τὰ κεφάλια των πα-
ρισταμένων και ξαναγεννά πίσω για να το-
ποθετηθί έπάνω σ' ένα τραπέζι. Όλα αυτά
γίνονται μπροστά στους ίδιους πάντα σοφούς,
ζεύγους Κιουρή, ντ' 'Αρσενβάλ κ.λ.λ.

'Αναφορικά με τόν Χόμι, τό γνήσιο και
άδολο των πειραμάτων του επιμαρτυρεί και
ή πρηνήσιση ντε Μέντερνιχ στα 'Απομνη-
μονεύματά της.

■ ■

Μας μένει τώρα να πούμε δυό λόγια και
για τό πραγματικά καταπληκτικό έκείνο
πείραμα, για τό όποιο δρακόντεια ύπήρξαν
τά μέτρα έλέγχου: τὰ άποτυπώματα των πο-
διών και των χειρών των φαντασμάτων!

Μερικά μέντιουμ, έκπαιναν ώστε να έμφα-
νισθούν κομμάτια έκπολύσματος ανθρώπι-
νης μορφής, και ίδίως χέρια. 'Ο Κρούη δε-
βαιώνει ότι έπιασε γερά μέσα στα χέρια τος
ένα από τὰ χέρια ενός φαντάσματος. Τό
χέρι αυτό άπαντούσε στην πίεση του δικού
του, αλλά σε λίγο εξαφανιζότανε χωρίς ν'
άφήση ίχνη.

'Ο δορ Ζελέ, βοηθούμενος από τόν Ρισέ,
τόν Φλαμπαριόν και τόν καθηγητή 'Αρνό
ντε Γκραμμόν, της 'Ακαδημίας 'Επιστημών,
είχε τη ματαιωτική ιδέα να τοποθετηθί
κοντά στο μέντιουμ μιά λευκή γεμάτη λαν-
μένη παραφίνη.

Οί παριστάμενοι έήτησαν από τό μυστη-
ριώδες χέρι να θυιστή στην παραφίνη: σε
λίγο τό χέρι χανόταν, αφού άφηνε έπί τό-
που ένα περίβλημα στο σχήμα του, κάτι σάν
γάντι, από παραφίνη, ή όποια ξεραίνόταν σε
λίγο. Μέσα σ' αυτό τό γάντι έχυσαν γύψο
και είχαν έτσι τό έκμαγείο του χεριού τού
φαντάσματος!

Καταλήγοντας, θά ρωτήσουμε: Σε τί χρη-
σίμεψαν όλα αυτά τὰ πειράματα. Διεφώτι-
σαν τήν έπιστήμη στις έρευνές της για τήν
έξυχνίαση των άπείρων άόμων μυστηρίων
του κόσμου; Αντί άλλης άνατήσεως θά
άναφέρουμε τήν στιχουμβία μεταξύ του ά-
στρονόμου Λεβεργιέ και μιάς θαυμαστρίας
του πού τό ρωτούσε διάφορα υπερβολικά
πράγματα:

—Κυρία μου δεν ξέρω!

—Πώς δεν ξέρεις! 'Αλλά τότε σε τί σάς
χρησιμεύει ή σοφία σας.

—Για να μπορώ κυρία μου κάποτε να ά-
παντώ: δεν ξέρω!

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

Νεοδημηκί Λογοτεχνία

Η ΚΑΜΑΡΑ ΜΟΥ

Σήμερα ή κάμαρά μου
φτωχική σαν πρίν δεν μοιάζει·
έχει αλλάξει όψη, λούσο·
φαίνεται σαν να γιορτάζει...
—Και δεν άλλαξα στολίδια
όλα ίδια.

Δροσιά, γάση, ρυθμό, σκέρτσο,
δεν τα είχα δη ποτέ μου
στη φτωχή μου καμαρούλα
τόσο άρμονικά, Θεέ μου!
—Κι όμως έχει το ίδιο άκουμα
παλητό χρώμα.

Τί μυστήριο έχει γίνει
σήμερα στην κάμαρά μου!
Μουσική, χαρά, τραγούδια,
ευωδιές σκορπάει σιμά μου.
—Κι όμως, δεν ακούετ' άλλος
μέσα σάλος...

ΜΙΧΑΗΛ ΧΑΡ. ΠΕΤΡΟΥ

Α Σ Η Μ Α Ν Τ Α Π Ρ Α Γ Μ Α Τ Α Κ Ι Α

Και περνούν οι μέρες αγάλη-αγάλη...
Κι' ή κάθε μία απ' αυτές ανοίγοντας
μπροστά μου όλοφάνερα την αύλαία απ' το
όλοίδιο πρόγραμμά της, κάνει τη ζωή μου
τόσο μονότονη...

Κι' όπως προχτές και χτές και σήμερα
κάθονται κάτω απ' την ίδια πάντα κερσιά,
πλάι στο μικρό μου τετράγωνο τραπέζι.
Όλα τριγύρω μου πιά γίνεσαν γνώριμα. Ό-
λα στην ίδια τους στάση άκίνητα, επιβλητι-
κά λες και θαλθήκανε όλα μαζί, με την εξά-
σκηση της επιρροής των άπάνω μου, σ' έ-
ναν κόσμο ξέμακρο να με συνεπάρουν...

Και πάνω στα χέρια μου ένα κουτάκι
από χαρτόνι. Και ξεπετιώνται μπροστά μου
ένα σωρό μικρά πραγματάκια, άσημαντα ί-
σως για τον καθένα, τα μόνα—μακριά σου
τώρα—με τη ζωή και με σένα που με συνδέ-
ουν και τα κυτάξω για ώρα πολλή...

Κι' ένα-ένα τα βάζω στο τραπέζι άπάνω
και φριάνω διάφορα σχήματα.
Κι' έτσι κάνοντας τρεχαντήρη τη σκέψη
που φτάνω κοντά σου...

Και μια ζωή ξανοίγεται μπρός μου όλο-
γυμνη, μια ζωή γιομάτη από πόθους κρύ-
φιους, από λαχτάρες κι' από συγκινήσεις,
από χαρές άνακατεμένες με λύπες άνείπω-
τες, μια ζωή που πέρασε τόσο σύντομα...

Και κουρασμένος πιά απ' το μακρό κείνο
ταξίδι της σκέψης μου ξεπετιέμαι. Κι' άρ-
γοφυσάει τα φύλλα τ' άγέρι και γύρω μου
δεν είναι κανένας...

Και με μεγάλη εulάθεια τα πάνω πάλι
στά χέρια μου. Στριχτά τα κρατώ μην τα
χάσω και τα μάτια σηκώνω ψηλά.

Νοιώθω την άνάγκη να προσευχηθώ και
προφέρω άργά τ' όνομά σου!... Δείχνομαι
σηληρός γι' αυτά και γιά μένα και στο ίδιο
κουτάκι—τάφος φτωχός—τα κλείνω πάλι
άργά.

Και με μια μαβιά κορδελίτσα τα δένω
απόξω κι' είναι εκείνη το σάβανό τους κι'
έγω ό ίδιος ό νεκροθάφτης...

Και περνούν έτσι οι μέρες αγάλη - αγάλη...

ΠΑΝΟΣ ΔΡΙΒΑΣ

ΕΑΡΙΝΟΙ ΠΟΝΟΙ

Όλα στη φύση ψέλνουν εύλαβικά παινέ-
ματα:
το λέν γλυκά τ' άηδόνια θαθεία στα κλεισ-
σορέμματα

κι' οι σπίνοι στη ραχοϋλα...
Ήγλα, γοργά κιλούνε τα νέφη ταξιδιάρικα
και του βοσκου ή φλογέρα δεν κλαίει πα-
ρατονιάρικα.

Η δροσερή βλαχούλα...
με το σταμνί στο χέρι στη βρύση πάει γε-
λούμενη.

Κι' ή λευκή άκόμα δεν θρηνεί. Γοργονιά
χαρούμενη

τά μακριά κλαδιά της!...
Όλα γελούν, μα όλα. Κι' όλα ζητούν παι-
νέματα

να ψάλλουνε στη Φύση. Κι' όλα ποθούν χαί-
δέματα

να βρουν στην άγκαλιά της...
Κι' εγώ, μα μόνο εγώ, να κλαίω δεν κου-
ράστηκα

τά όνειρα που οβύσανε άφου στα βρόχια
πιάστηκα

της φθορεής μου Μοίρας...
Κι' όλημερίς προσμένω του χάροντα το
δρέπανο

να με λυτρώση απ' το φοριχτό μαρτυρικό
μου στέφανο

της ζήσης μου της στείρας!...
ΒΑΓΓΟΣ ΑΡΜΟΡΗΣ

ΒΑΓΓΟΣ ΑΡΜΟΡΗΣ

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Θυμήθηκα το σπίτι μου με την κληματαριά
και το δικό σου άπαντικρό με το μικρό
άνθοςάκι

στο παραθύρι, πουδγαίνες με την καλή σου
γρηά

τις μεθυμένες για να δής θαρκούλες στ' ά-
κρογιάλι...

Τη βρύση... Το παλητό σκολειό... Τη ζη-
λευτή έκκλησία

τ' άσπρα σπιτάκια στη σειρά, τον καφενέ
στην άκρη

στον κάμπο πέρα τις έληδες τα στάχυα τα
χρυσά

θυμήθηκα, κι' άνέβηκε στα μάτια μου ένα
δάκρυ...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΚΚΟΣ

Σ' Ο Σ Ε Σ Κ Α Ρ Δ Ι Ε Σ Π Ο Ν Α Ν Ε

Γελούσα κάποτε με σās φτωχές καρδιές
π' άφήνετε τον πόνο σας σε ρίμες να ξε-
σπάη.

Γελούσα σαν έδιάβαζα για αγιάτρευτες πλη-
γές
που άνοιξε στα βάθη σας κάποια χαρά που
πάει...

Πόσο στα μάτια μου φαντάζετε δειλές!...
Πόσο μικρές... άνήμπορες να διώξετε τη
θλίψη...

από τα μάτια τα δικά μου όπου θολές
στάλες τώρα πλημμύρισαν κι' έχουν το φως
τους κρύψει...

Εγώ... που νόμιζα πώς ήμουν δυνατή!...
Σφαχτό του πόνου γίνηκα κι' εγώ... Με
άλυσίδες,

μ' έχει ζωσμένη άβάσταχτες, κι' ή δόλια
μου ψυχή,

να φύγη θέλει εκεί ψηλά με τις φτωχές μου
ελπίδες...

Κι' ώ! Τώρα που κι' εγώ, τόσο φοριχτά
πονά,

κάθε μικρό τραγούδι σας γνώριμα μου μι-
λάει...

με το δικό μου σιγόνε μαζί σ' έναν λυγμό
για μια χαρά που έφυγε και πάει...πάει...

πάει...

πάει...

πάει...

πάει...

πάει...

πάει...

πάει...

πάει...

πάει...

πάει...

πάει...

πάει...

πάει...

πάει...

πάει...

πάει...

πάει...

πάει...

πάει...

πάει...

πάει...

πάει...

πάει...

πάει...

πάει...

πάει...

πάει...

πάει...

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρδ 15, Αθήναι

(Όπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνο: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ετησία έσωτερικού Δρ. 200.—

Εξαμήνου > 100.—

Ετησία έξωτερικού Διρ. 1.10.

» Αμερικής Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτ. 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Ψαρομηλίκου 17)

Τα χείρογράφα, δημοσιευόμενα και
μη δεν επιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Θεοφύλην Βασιλάκη. Ούτε ό
«Υμνος στη Χαραυγή» δεν μάς ικανοποίη-
σε. Γιατί μεταχειρίζεστε τόσο άκατάστατη
γλώσσα; Αποφεύγετε λέξεις σαν κι' αυτές
άπειροβάθους θόλους, άπαλό λυ-
καυγές, θύσανος κ.λ.π.. Προσέξτε
το γράψιμό σας. Κ. Π. Γαρίδη. Σχετι-
κά καλλίτερο το «Σαν και τότε» και αυτό ό-
μως όχι δημοσιεύσιμο. Η «Μελαγχολία»
πολύ άτεχνη. Πιστεύουμε ότι αν μελετήσετε
συγχρόνους ποιητές θα μπορέσετε να γρά-
ψετε κάτι καλλίτερο. Μελετήστε. Τό διή-
γημά σας είχε παραπείσει. Δυστυχώς δεν
μπορούμε να το δημοσιεύσουμε. Έχει βέβαια
άρκετά προσόντα και ως θέμα δεν είναι ά-
σχημο, δεν όλοκληρώνει όμως αυτό που θέ-
λετε να πείτε ίσως γιατί άναγκασθήκατε να
το συμπιύξετε τόσο. Τα ποιήματά σας κα-
τώτερα από τα πεζά σας. Τους λείπει πρό
πάντων ή άρμονία, ή μουσικότης που πρέ-
πει να χαρακτηρίζουν ένα ποίημα. Για
την τελευταία σας έρώτηση «Όχι».

Πόπη Παπαδοπού-
λου. Διορθώστε την άρχη
του πεζού σας και ξαναστείλτε
το. Έλπίζουμε να γίνη δημοσι-
εύσιμο όταν το δουλέψετε προ-
σεχτικά. Από τη μέση και κά-
τω άρκετά καλό. Η λίαν
Μπακόπουλου. Δυστυχώς
δεν κατορθώσαμε να βρούμε
πουθενά το πεζό σας. Μήπως
δημοσιεύθηκε τότε και δεν το
παρατηρήσατε; Πάντως, στείλτε
μας κάτι δικό σας να το δούμε.
Βάσσον Θεοχάρην. Έγ-
κρίνεται το «Ηρθε και ξανά-
φυγε» και θα δημοσιευθί με
τη σειρά του. Σάκη ην Άνθη-
ρόν. Πολύ άτεχνο το ποίημά
σας. Ούτε μέτρο έχει, ούτε ρί-
μα ούτε ρυθμό. Διαβάστε ποιη-
ση, πρώτου ξαναγράψετε. Τόσο
μεγάλα διηγήματα δεν δεχόμα-
στε. Για τα καλά σας λό-
για σας εύχαριστούμε πολύ.

Κόσταν Ζαφείρη. Πολύ στρυφνό
κι' εξεζητημένο το γράψιμο του πεζού σας.
Γράφετε πιά άπλά. Ατυχ η ό όρη. Τό
πεζό σας καλλίτερο από το ποίημα που μάς
είχατε στείλει. Θέλει όμως ένα «χτένισμα»,
ένα προσεχτικό δούλεμα για να γίνη δημο-
σιεύσιμο. Ός θέμα άρκετά συμπαθητικό. Τό
περιμένο διορθωμένο. Τ. Γ. Ν. Φοβερά
κοινότοπο το θέμα που διαλέξατε και γραμ-
μένο ένα σωρό φορές. Ακριβή η Ρά-
κα. Έγκρίνεται ή «Νύχτα» και θα δημοσι-
ευθί με τη χειρά της. Τό «Τραγουδάκι» κα-
τώτερο, αν και άρκετά συμπαθητικό. Α.
Παπαντωνόπουλον. Έγκρίνεται το
«Ρεύμα των καιρών», και θα δημοσιευθί
με τη σειρά του. Τόν «Χαμένο Κόπο» διορ-
θώστε τον λίγο και πρό πάντων τον ένδε-
κατο στίχο που καταστρέφει το σύνολο.
Αλμπάρ. Δεν είναι πολύ άσχημα τα πε-
ζά σας. Τό γράψιμό σας όμως δεν είναι ά-
κόμη όσο στρωτό χρειάζεται για να νάναι δη-
μοσιεύσιμο. Νίτσον Άντωνιάδου. Συμπαθητικό το πεζό σας, πολύ κοινότοπο
όμως. Β. Βραχωρίτη. Όχι έπιτυχη-
μένα τα ποιήματά σας δυστυχώς, έντιος από
ένα-δύο στίχους της «Πομπής». Ίσως με
άρκετη μελέτη να παρουσιάσετε κάτι καλλί-
τερο. Σπύρον Δεμέναν. Δύο-τρεις
φράσεις άρκετά καλές στο σύνολο όμως ύ-
στερεί. Φώτη ην Σταθόπουλον. Κάτι
θέλετε να πείτε μα δεν τό όλοκληρώνετε.
Στην άρχη είναι άρκετά φλύαρο. Τό τέλος
πάλι μένει ξεκρέμαστο.

Π. Α. Ταπ. Έγκρίνεται ή «Ψυχή μου».
Η «Φαντασία» έπηρεασμένη από κάποιο
γνωστό ποίημα, δεν θυμώσατε πιά τίνος.
Μη γράφετε πολλά για να τό δουλεύετε πε-
ρισσότερο. Σάκη ην Ρετσίνα. Από τα
δυό ποιήματά σας σχετικά καλλίτερο το
«Σκουριασμένο Μαγγάνι» κι' αυτό όμως όχι
δημοσιεύσιμο. Πρέπει να μελετήσετε πολύ ά-
κόμα για ν' αποκτήσετε την τεχνική του
στίχου στην όποια ύστερείτε. Δεν πρέπει να
σας φαίνεται σκληρή ή είλικρίνεια μας γιατί
μάς την επιβάλλει το δικό σας τό συμφέρον
και τό φίλικό ενδιαφέρον που αισθανώμαστε
για κάθε νέο. Πάριν Φουξή ην. Έγκρί-
νεται το «Όταν θα ξανάρθω» και θα δη-
μοσιευθί, με τη σειρά του. Άγγελον
Ούρανόν. Δεν μάς ικανοποίησε το τε-
λευταίο σας. Πρέπει να έχετε μεγαλύτερες
άπαιτήσεις από τον έαυτό σας. Ολίβιαν.
Αφόρητα φλύαρο στην άρχη το διήγημά
σας. Πράς τό τέλος σχετικά καλλίτερο. Πο-
λύ μεγάλο όμως για τον χώρο που διαθέ-
σιμε. Κ. Χάλλιορη ην. Δεν μάς άρεσαν
οί «Ψαράδες». Γεμάτοι κακόηχες λέξεις που
καταστρέφουν την άρμονία του ποιήματος.
Δ. Π. Δεν μάς ικανοποίησε τό «Σύννεφο».

«ΜΗΝΥΤΑ»

Διά την προφύλαξιν
του δέρματος NIVEA

NIVEA
CREME

Κατά τās έργασίας του σπιτιού έρχεσθε
πολύ συχνά εις έπαφήν με τό νερό. Τό δερ-
μα σκάζει και γίνεται σκληρό. Διά τούτο τρι-
βετε καλά κάθε βράδυ, πού του ύπνου, τα
χέρια με κρέμα NIVEA. Θα μείνετε έκπλη-
κτος από τό αποτέλεσμα της ένεργείας της
και θα εύχαριστήητε εξαιρετικά διά τό
τό ώραιον δέμα που θα αποκτήητε.

Η NIVEA είναι πολύ εύδηή—Κυτία τών 20 γραμ-
μαρχ. 15, τών 60 γραμμ. δρχ. 30. Σοληνάκια τών 25
γραμμ. δρχ. 30 και τών 60 γραμμ. δρχ. 60.

ΔΙΑΤΗΡΗΣΑΤΕ ΤΗΝ
ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ
ΜΕ

CREME
SIMON

ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ
Ρέα
ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

λον. Μέτριο τὸ ποιήμα σας. Προτιμούμε τὴν... ἀνακωχή συνοδευμένη ἀπὸ διάβασμα συγχρόνων ποιητῶν. Νέλλη Νίβαν. Τὸ τελευταῖο σας πολὺ καλλιτερόν ἀπὸ τὰ προηγούμενά σας. Θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά τοῦ. Τὴν ἐρώτησιν ποῦ μᾶς ἀποτείνεται θάταν σωστότερο νὰ τὴν κἀνατε στὸν ἐαυτό σας. Καὶ θὰ σᾶς ἀπαντοῦσε μὲ εὐλοκίαν δ,τι καὶ μεις ἀκριβῶς. Γιατὶ θέβαια θὰ εἶχε ὅπ' ὄψιν τοῦ τὸ δικό σας συμφέρον. Κ. Ἀρ. ν. Ὁ στίχος σας θέλει δούλεμα ἀκμή. Τοῦ λείπει ἡ συνοχή καὶ ὁ ρυθμός. Σᾶς παρακαλοῦμε νὰ γράψετε μόνο ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ χαρτιοῦ. Κ. Σ. Ζ. Πολλὲς ἐπαναλήψεις ποὺ κάνουν κουραστικὸ τὸ πεζό σας. Καὶ τὸ θέμα του ὅμως ἀρκετὰ βαρὺ καὶ δύσκολο νὰ ἐπιτύχῃ. Στείλτε μας τίποτα πὺ σύντομο, πὺ ἀπλό, μὲ περισσότερη καὶ ἐλαφρότερη πλοκή. Α. Καν. δ. Ὑλην. Δὲν μᾶς ικανοποίησε τὸ πεζό σας. Κοινὸ καὶ προχειρογραμμένο. Διαβάστε Ἑλλήνας πεζογράφους καὶ λογοτέχνες. Γράψετε μόνο

ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ χαρτιοῦ. Μ. Α. Κ. Διαλέξτε κανένα θέμα πὺ πρωτότυπο ἀπὸ τὴν «Εἰρωνεία». Λάκη Ν. Λαζαν. Ὁ-τε τὰ τελευταῖα σας μᾶς ικανοποίησαν δυστυχῶς. Ἐξεζητημένοι στίχοι χωρὶς ποιητικὴ ἀρμονία. Κυττάξτε λ.χ. καὶ μόνος σας τὸ τελευταῖο τετράστιχο τοῦ «Γιὰ κάποια αἰώνια νύχτα θὰ μιλάς».

Γιὰ παγερὴ μιὰ χειμωνιά θλιβὰ θ' ἀνιστο-εῖς μου ποῦ θάρθῃ τῆς χαρᾶς τοῦς λ'ιόφρονους ἀν-θοὺς νὰ μ' ἀφανίσῃ, γιὰ κάποια νύχτα ἀφ'ἐγγερση—Ὡμέ— π' ὅλο σιμώνει σὲ δίχτυα αἰώνια, ἐρεβικά τὸ εἶναι μου νὰ κλείσῃ...

Γ. Σ. Ὑλην. Ὁχι ἐπιτυχημένα τὰ ποιήματά σας. Τὸ πρῶμα δικαιολογεῖται ἄλλω-στε ἀφοῦ εἶναι πρωτόλεια. Σχετικὰ καλλι-τερα τὸ δεύτερο τετράστιχο τοῦ «Κρυσσοῦ» καὶ τὸ τελευταῖο τετράστιχο τῆς «Πρωτομα-γιάς».

ΑΓΟΡΑΖΩ

γραμματοσήμα τοῦ ἑναντι εἰ-δους μόνον. Τὰ προτιμῶ ἐπὶ τῶν φακέλων. Εἶμαι ἐρασιτέχνης καὶ δίνω τὰς καλλιτέρας τιμὰς.

Γράψατε: Δ. ΜΑΡΙΟ

Γραμματοθυρίδα 148, Ἀθήνας.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ

Μεταξωτά καὶ μάλλινα ὑφάσματα.

■ ■

Ἀφθαστος Μοντερνισμὸς σχεδίων καὶ χρωματισμῶν.

■ ■

Πώλησις μὲ τὰς μικροτέρας μηνιαίας ΔΟΣΕΙΣ

■ ■

Κατάστημα Θεσσαλονίκης Λεωφ. Βασιλέως Κωνσταντίνου 24.

ΣΤΑΡ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΦΙΛΩΝΟΣ 46-48

Ὁποῖος ἀγοράζει ὁτοῦ
ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΥ
Μένει πάντοτε εὐχαριστημένος

Ἐκδόσεις

«ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ»

Ἐξεδόθη σὲ κομποτυπωμένο τόμο ἡ λυρική βιογραφία καὶ κριτικὴ τοῦ κ. Ὀλμου Περάνθη γιὰ τὸν Κώστα Κρυ-στάλλη Τὸ βιβλίο περιέχει καὶ ἀνέκδοτα ποιήματα τοῦ ποιητοῦ.

■ ■

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΜΑΣ

Ἐπιστράτευσι γενικὴν ἐκήρυξεν ἡ Ὑγειονομικὴ μας Ὑπηρεσία ἐναντίον τῶν κουνουπῶν, σκνιπῶν, στεγομυῶν καὶ λοιπῶν βλαβερῶν ἐντόμων διὰ νὰ ἴας προφυλάξῃ ἀπὸ τὸν Δάγγειον τὸν τει-μερον, τὴν ἐλονοσίαν καὶ τὰς λοιπὰς ἐπιδημιακὰς νόσους. Θάνατος εἰς τὰ βλαβερὰ ἔντομα! Ἴδου τὸ γενικὸν σύνθημα, θέλετε νὰ συνδράμῃτε ἠθικῶς τὸν ἐξυγιαντικὸν ἀγῶνα; Θέλετε νὰ ὀπλισθῇτε δι' αὐτόν; Θέλετε νὰ προφυλάξετε τὴν ὑγείαν τῶν παιδιῶν σας ἀπὸ τὰς ἐπιδημίας; Ζητήσατε ἀπὸ τὰ βιβλιοπωλεῖα τὸ μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος τοῦ Ἑλληνικὸν βιβλίον ΤΑ ΒΛΑΒΕΡΑ ΕΝΤΟΜΑ (σελ. 114, εἰκ. 27). Αὐτὸ θὰ σᾶς δείξῃ τὸν δρόμον πρὸς τὴν νίκην.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ὁ θεατρικὸς συγγραφεὺς καὶ συνεργάτης τῆς «Ἑβδομάδος» κ. Ἀλέκος Σακελλάριος καὶ ἡ δις Ματοῦλα Ἰτόβαρη ἐμνηστεύθησαν. Ἡ «Ἑβδομάς» εἴχεται ταχεῖαν τὴν στέψιν.

ΜΕΤ' ΟΛΙΓΑΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

Ἡ συλλογὴ τῶν διηγημάτων τοῦ συνεργάτου μας κ.

ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

13

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ἐκδοσις Ι. Σιδέρη.

Διατί Μερικοὶ Κινηματογραφικοὶ Ἀστέρεις
Κερδίζουν

100.000 ΦΡ. ΤΗΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΑ

8 ΔΟΛΛΑΡ.
ΗΜΕΡΗΣΙΩΣ

100 ΔΟΛΛΑΡ.
ΗΜΕΡΗΣΙΩΣ

1000 ΔΟΛΛΑΡ.
ΗΜΕΡΗΣΙΩΣ

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ
ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ
ΜΟΝΟΝ ΩΜΟΡΦΙΑ
ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ

λέγει ἓνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους κινηματογραφικοὺς ἀστέρας:

«Σήμερον εἰς τὰ κινηματογραφικὰ ἀτελιέ ἡ κλασσικὴ ὥραιότης ἀξίζει 8 δολλάρια τὴν ἡμέρα, ἡ εὐφυΐα 100 δολλάρια τὴν ἡμέρα, ἡ εὐμορφία μὲ ἐξυπνάδα καὶ μὲ δροσερά χρώματα 1000 δολλάρια τὴν ἡμέρα. Τίποτε δὲν καθιστᾷ τὴν ἐπιδερμίδα τόσο σκληρὰ, ξηρὰ καὶ ρυτιδωμένη ὅσον οἱ ἰσχυροὶ καὶ καυστικοὶ προβολεῖς μὲ τοὺς ὁποίους ἐργάζονται ὅλη τὴν ἡμέρα οἱ κινηματογραφικοὶ ἀστέρες.

Οἱ καλλιτέχναι τοῦ κινηματογράφου ἐξώδευσαν ὁλοκλήρους περιουσίας διὰ πολυσυνθέτους θεραπειὰς εἰς τὰ Ἰνστιτοῦτα Καλλονῆς, διὰ νὰ ξανατονώσουν τὸ πρόσωπό τους κτλ. Σήμερον δύναται νὰ διατηρήσουν εἰς τὴν ἐπιδερμίδα τῶν τὴν νεότητα διὰ

μιάς ἀπλῆς περιποιήσεως σπῆτι των. Τὸ «Bio cell» ἀνακαλυφθέν ἀπὸ τὸν καθηγητὴν τῆς Βιέννης Dr Stejskal, δραστηκὸν στοιχεῖον τῶν ζώων κυττάρων, περιέχεται εἰς τὴν Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ τροφήν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος ρόζ. Χρησιμοποιουμένη τὸ ἑράδην προτοῦ κατακλιθῆτε, τρέφει καὶ ξανανεώνει τὴν ἐπιδερμίδα σας ἐνῶ κοιμάστε. Αἱ ρυτίδες ἐξαλείφονται. Κάθε γυναῖκα δύναται εὐκόλως νὰ δείχνῃ 10 ἔως 15 χρόνια νεωτέρας ἐντὸς μερικῶν ἡβδομάδων. Ἡ Κρέμα τῆς ἡμέρας ΤΟΚΑΛΟΝ, μὴ λιπαρά, μεταχειριζομένη διὰ τὴν ἡμέρα ἀφοίρει τὰ μαύρα στίγματα καὶ τοὺς δισταλμένους πόρους, καθιστᾷ τὴν ἐπιδερμίδα φρέσκην λευκὴν καὶ καθαρὰ. Καλὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἡγγυημένα ἄλλως τὰ χρήματά σας ἐπιστρέφονται.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΠΟΥΓΑΔΑ ΚΑΙ ΠΛΥΣΙΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ

Τὸ λουλάκι

Εἰς πανάκια

“ΝΤΕΣΤΡΕ,”

εἶναι τὸ ἄριστον καὶ λευκαίνει

θαυμασίως

Πωλεῖται παντοῦ

Αποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις καὶ

προσέχετε τὴν μάρκα

“DESTREE,”

STÉ AME DES USINES DESTREE

«ΔΕΟ»

ΑΔΑΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οἱ ἀπαντήσεις μου γιὰ ζητήματα ὕγινης καὶ καλλοπισμοῦ, βασίζονται ἐπὶ συμβουλῶν τοῦ διακεκριμένου δερματολόγου τῆς πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Ἑλλήν Βαρβαρέζου. Πῆρα τὸ γράμμα σας καὶ θὰ ἔχω ὅπ' ὄψιν μου τὴν παράκλησίν σας.

Μιὰν πονεμένην. Ἄν εἴθε θεβαῖα διτὸ σας μιλά μὲ εὐλοκίαν ὅσον ἀφορᾷ τὰ αἰσθηματὰ του πρὸς ἐσᾶς καὶ πρὸς τὴν γυναῖκα του, τότε νομίζω διτὸν δὲν βλέπετε κανένα ἂν δεχθῆτε νὰ τὸν παντρευθῆτε ἀφοῦ πάρῃ τὸ διαζύγιό του. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν σχετικῆς μὲ τὸ διαζύγιον συμβουλές, αὐτὲς θὰ μποροῦν νὰ σᾶς τὴν δώσῃ μόνον ὁ δικηγόρος ποῦ θὰ μελετήσῃ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ ἀφοῦ μάθῃ ὅλες τὴς σχετικῆς λεπτομέρειες. Σᾶς εὐχομαι νὰ ἐπιτύχετε τὴν πραγματοποίηση τῶν ἐλπίδων σας.

Δωποδύτην Φάντασμα. Ὁ Σέρλοκ Χόλμς δὲν ὑπῆρξε πραγματικὸ πρόσωπο, ἀλλὰ δημιούργημα τοῦ μυθιστοριογράφου Κόναν Ντόυλ.

Μυτιληνοποῦλες. Γιὰ τρίχωμα ὁποιονδήποτε μέρους τοῦ προσώπου εἶναι ἀποτελεσματικὴ ἡ πομάδα τοῦ κ. Λαδά. Μετὰ χροσὴ 5—6 σοληνარიῶν δηλ. μετὰ 5 ἔως 6 μῆνες θὰ ἔχῃ ἐξαφανισθῇ τὸ τρίχωμα. Τὴς λεπτομέρειες χρήσεως θὰ σᾶς τὴς στείλῃ μὲ τὰ σοληνάρια. Κάθε σοληνάριο θὰ ἔχῃ καὶ πυκνότερο φάρμακο. Καμμιὰ ἀλλοίωση, κανένας ἐρεθισμὸς τοῦ δέρματος δὲν προκαλεῖται κατὰ τὴν χρῆσιν. Τὸνάντιον ἡ σύστασὶς του βελτιώνεται. Τὰ καλλυντικὰ ποῦ οὐ γράφεται περιέχουν βαζελίνη καὶ ὑδράργυρο. Ἐξαιρετικῶς σεῖς ποῦ ἔχετε τάνιν ὑπερπληρωσῆς δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε καθόλου κρέμες, ἀλλὰ γάλατα ὁρμονοθεραπευτικὰ, οὕτως ὥστε νὰ μὴν πολλαπλασιάζετε τὴς τρίχες μὲ τὴν βαζελίνη τῶν πομάδων.

Πάντως γράψτε στὸν κ. Λαδά καὶ τὰ στατικὰ τοῦ δέρματός σας γιὰ νὰ σᾶς καταποίση καὶ γενικῶς στὴν περιποίηση τοῦ προσώπου. Τιμὴ κάθε σοληναρίου δρχ. 75. Στέλνεται τὸ ποσὸ μὲ ἐπιταγὴ στὸν ἴδιον: Σόλωνος 40.

Χ. Χ. Χ. Ἐνταῦθα. Διαβάσα μὲ μεγάλη συμπόνοια τὸ γράμμα σας, καὶ καταλαβαίνω τὸν ψυχρὸ κλονισμὸ σας. Ἀλλὰ γιὰ ζητήματα ὀφειλόμενα σὲ ὀδισμένη ἀτομικὴ ἰδιοπάθεια, δὲν χρειάζονται ἀγαπητὴ μου κυρία, οὔτε ντροπὲς οὔτε κοινωνίσματα. Πάντως ἀπὸ ὅσα μοῦ γράφετε καὶ παρ' ὅλην τὴν κανονικότητα τῶν ἐμμηνῶν σας, πρόκειται περὶ ἀνεπαρκείας τῶν ὠθητῶν ἐξ οὗ καὶ οἱ ζάλες σας, παρ' ὅλην τὴν μικρὰν ὑπότασιν. Τὴν διάγνωση αὐτὴν ἐπικυρώνουν καὶ ἡ νευρασθένεια καὶ ἡ ἐν γένει χαλάρωσις τοῦ σώματος, ὁ πρόωρος γηρασμὸς τοῦ προσώπου καὶ ἡ ἐν γένει καταστροφὴ τοῦ αἱμοποιητικοῦ συστήματος ποῦ ἐκδηλοῦται μὲ τὴν ἀναιμία. Πρέπει νὰ ὑποβληθῇτε συντόμως σὲ ἡλεκτροθεραπεία καὶ ἐνδοθεραπεία καὶ σὰς ὑπόσχομαι ν' ἀναγεννηθῇτε σωματικῶς καὶ ἠθικῶς. Ἡ περιποίησίν σας εἶναι ἀπεναντίας πολὺ συνηθισμένη καὶ μὴν ἀτελείεσθε. Ἐγὼ γιὰ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω καλλίτερα παρακάλεσα τὸν κ. Λαδά νὰ σᾶς δεχθῇ καὶ νὰ σᾶς ἐξετάσῃ δωρεάν, γιὰτὶ περισσότερο αὐτὴν τὴν στιγμήν δὲν μπορῶ νὰ σᾶς βοηθῶ, γιὰ εὐνοήτους λόγους.

Νινέτ Ἐνταῦθα. Τιμᾶται δρχ. 75 τὸ σοληνάριο, θὰ τὸ προμηθευθῇτε δὲ ἀπὸ τὸν ἴδιο: Σόλωνος 40 11—1 καὶ 5/2—7 1/2 μετὰ μεσοβρίαν.

Ἐσμερὰ λ. δα. Θεοδ. ν. κ. ν. Τὰ προϊόντα τοῦ κ. Λαδά παρασκευάζονται πρὸ-

σφατα κατόπιν εξέτασως και αναλόγως του δερματος για το οποίο προορίζονται. Είναι άπεστερωμένα και άγνα μικροβιολογικά παρασκευάσματα, διατηρούνται δε σε καλή κατάσταση από την ημέρα της παρασκευής τους μόνο για δύο μήνες, και αυτό γιατί δεν περιέχουν συστατικά συντηρήσεως που καταστρέφουν το δέρμα (υδράργυρο κ. λ. π.). Γι' αυτό δεν πωλούνται και στα φαρμακεία και όχι από ιδιοτροπία. Αυτή είναι η διαφορά μεταξύ των προσφάτων καλλυντικών και των καλλυντικών του έμπορίου. Άλλωστε δεν έχετε παρά να του γράψετε την ειδική σύσταση του δερματός σας όπως έκαμε και η φίλη σας, και θα σας αποστείλει ό,τι χρειάζεται. Κατά της επιδρώσεως της μασχάλης μεταχειρισθήτε το άποτελεσματικό υγρό 'Ινοντορίν. Θα το ζητήσετε από του Χ. Λήτου Σταδίου 13.

Α π η λ ι σ μ έ ν η ν Ν α τ ά σ α. Πρωί βράδυ θα πλύνετε με μόλις χλιαρό νερό.

Κατόπιν η' ένα βαμβάκι βουτηγμένο σε άραιό χαμομηλόνερο, πολύ άραιό, θα περνάτε το πρόσωπο. Σε λίγη ώρα θα περνάτε το πρόσωπο με την έξής λοσιόν.

Eau de fleurs
Teinture de benjoin

90 gr.
15 »

Τέσσερις φορές την εβδομάδα τα βράδια μετά το χαμομηλόνερο να αλείφετε το πρόσωπο με τη λιπαρή κρέμα Χαρμί (Σταδίου 13) που είναι πάμφθηνη και καλή στην περίπτωση σας. Και από της πούδρας την ίδια θα μεταχειρίζεσθε, μόνον όσες φορές θέλετε να βάλετε πούδρα να σκουπίζετε, πρώτα με βαμβάκι την κρέμα. Δηλ. μετά δέκα λεπτά. Δυο φορές την εβδομάδα χτυπημένο ασπράδι αυγού και μετά 10 λεπτά καθάρισμα με βαμβάκι βουτηγμένο σε έξοτο νερό. Την πανάκριβη και τόσο ρεκλαμαριζόμενη κρέμα καλά κάνετε και τη σταματήσατε γιατί το

τσούξιμο είναι άπ' τόν υδράργυρο.

Μετά ένα μήνα ξαναγράψτε μου.
Α θ. Β. Ζ ο υ ρ. Πολύ σωστά όσα σας είπε ή φίλη σας χημικός για την άγνότητα των προϊόντων που μεταχειρίζεσθε. Άφου θυσιάζετε τόσα πολλά χρήματα για να έξαγοράσετε την καταστροφή του δερματός σας γιατί δεν φτιάχνετε μ' έλάχιστα, τα προσφατα καλλυντικά που μεταχειρίζονται τώρα όλες οι καλές κυρίες. Μία και είσθε εδώ πολύ ευχαρίστως άφου σας έξηταξε ο κ. Λαδάς θα σας παρεσκευάσει ό,τι σας χρειάζεται. Δεν είναι άκριβά τα πρόσφατα καλλυντικά του κ. Λαδά, ώστε να φοβάσθε. Με 150 δραχ. παίρνετε ό,τι σας χρειάζεται για δίμηνο κούρα, δηλ. ένα γάλα πρό της πούδρας και ένα γάλα για ξεμακιγιάρισμα. Τις απαραίτητες συμβουλές για τη περιποίηση του δερματος θα σας τις δώση έγγράφως.

ΛΟΡΑ

ΔΩΣΑΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΘΕΛΓΗΤΡΟΝ

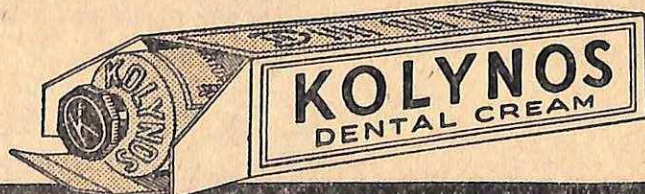
Είναι εύκολον να καταστήσετε ώραία τα θαμβά και κιτρινισμένα δόντια. Άποδώσατε εις αυτά μίαν έκθαμβωτικήν λευκότητα.

Όδοντόκρεμα ειδική και άντισηπτική ή όποία δίδει μίαν φυσικήν λευκότητα.

Προσπαθήτε να περιποιήσθε καλώς και τακτικώς τα δόντια σας, διότι ακάθαρτα δόντια άσχημίζουν και την πλέον ώραιότεραν γυναίκα. Χρησιμοποιείτε διά τόν καθαρισμόν των δδόντων σας την ειδικήν και άντισηπτικήν κρέμαν ΚΟΛΥΝΟΣ την όποίαν συνιστούν οι Ιατροί, διότι καταστέφει άμέσως τα έπικινδυνα μικρόβια τα εύρισκόμενα μέσα εις τα στόμα και τα όποια προξενούν τας κηλίδας, τόν άποχρωματισμόν και την σήψιν. Θεάσατε μίαν μικράν ποσότητα ΚΟΛΥΝΟΣ επί ξηράς φέκτρας άμέσως ή άντισηπτική κρέμα ΚΟ-

ΛΥΝΟΣ σχηματίζει άφρόν και καθαρίζει όλην την επιφάνειαν των δδόντων καθώς και την μικροτέραν κοιλότητα. Μετ' όλίγον τα δόντια σας θα έχουν μίαν νέαν λάμψιν και θα άποκτήσουν μίαν υπέροχον λευκότητα. Θα αισθανθήτε ότι το στόμα σας είναι καθαρόν και δροσερόν. Άγοράσατε και σήμερον άκόμη ένα σωληνάριον ΚΟΛΥΝΟΣ και θα παρατηρήσετε πως τα δόντια σας έχουν πάρει τόσον σύντομα μίαν λάμψιν, στιλπνών κοσμημάτων πράγμα το όποιον δίδει εις το χαμόγελο σας ένα ιδιαίτερον θέλητρον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε άναγνώστης της «Εβδομάδος» δικαιούται να ζητήσει δι' επιστολής άπευθύνόμενος εις τα γραφεία μας με την σημείωσιν: «Διά τόν 'Ιατρόν», οίανδήποτε Ιατρικήν συμβουλήν.

Παρακαλείται όμως να είναι σαφέστατος και να περιγράφη λεπτομερώς τας έκδηλώσεις του νοσήματός του. Οι άναγνώσται, οι επιθυμούντες ιδιαιτέραν δι' επιστολής άπάντησιν, άς γράφουν έσωκλείοντες και δρ. 50 εις το 'Ιατρείον του, 'Αγ. Δημητρίου 14 πλησίον Ψυρρή. Έκει δέχεται καθ' έκástην πλήν Κυριακής 6-7 μ. μ.

Καν Μιμόξαν, Άθηναι. Θα ήτο θέβαια καλλίτερον να ήξερα τις έnéσεις που έκάματε για να ρυθμίσω αναλόγως την πορεία του. Για να μη χάνουμε, όμως εν τώ μεταξύ καιρό θα κάμετε το έξης: τα χάπια που σας έδωσε ο γιατρός σας θα τα συνεχίσετε. Όσον άφορά τας έnéσεις θα κάμετε αυτά τα δυο είδη, που σας γράφω. Την μίαν ημέρα θα γίνη ή μία και την άλλη ή άλλη. Και από τα δυο είδη θα γίνουν άνά 20 έnéσεις. Άν δε παρ' έλπίδα έξακολουθή το φαινόμενον τότε θα έξακολουθήσετε τις δεύτερες έnéσεις άφου περάσουν δέκα μέρες. Έν συνδυασμώ δε θα πάρετε και τις κάτωθι σταγόνες. Οι δεύτερες έnéσεις θα γίνουν ένδοφλεβίως.

Οι σταγόνες: Teint. de valeriane 30 gr.
Οι έnéσεις:

1) Sulfate de strychnine de 0,002 No 20
2) Gluconate de calcium chropi de 10 c.c. No 20

Ι Δ Ε Μ. Δεν είναι ούτε ή πρώτη έπιστολή ούτε ασφαλώς και ή τελευταία που παίρνω για τέτοια ζητήματα. Όμολογώ δε ότι με λυπεί πολύ όταν διαβάζω τέτοια πράγματα. Έχω όμως την γνώμην ότι ή κατάσταση σας δεν όφείλεται σε άτελή διάπλαση των οργάνων, αλλά σε μιά ψυχολογική κατάσταση άπ' την όποία άγνώστο γιατί καταλαμβάνονται σχεδόν όλοι οι νέοι σήμερα.

Λέγω δε ότι ή κατάσταση σας δεν όφείλεται σε άτελή διάπλασιν γιατί άν τυχόν και όφείλετο σ' ένα τέτοιο πράγμα ή κατάσταση αυτή θα παρουσιάζετο εύθις άμέσως όταν θα καταφεύγατε στην αρχή στην γνωστήν μέθοδο. Τώρα θέλετε να άπαλλαγίτε όλης αυτής της καταστάσεως ή όποία είναι άποτέλεσμα έν μέρει της ψυχολογικής σας καταστάσεως. Θα το κατορθώσετε άν ακολουθήσετε όσα κατοτέρω σας γράφω. Λοιπόν πρώτα-πρώτα πρέπει να κάμετε τις κάτωθι έnéσεις, Άνδροσίνη Σίμπα και Υοχιμίνη Σπίνκελ, από τρία κυτία από το κάθε είδος, μέραν παρ' ημέραν. Δηλ. την μιά μέρα θα κάμετε το ένα είδος και την άλλην το άλλο. Όταν δε θελήσετε να μου γράψετε να άπειθύνετε το γράμμα στην διεύθυνσή μου με την σημείωσιν, «Διά τόν 'Ιατρόν της 'Εβδομάδος».

Μελ άγγρον. Έκείνο που θέλπει κανείς μόλις διαβάσει το γράμμα σας είναι μιά βαθειά άπογοήτευση. Και γεννάται το έρώτημα: έπιτρέπεται σ' έναν νέον μορφωμένο να είναι άπαισιόδοξος έξ αίτίας φαινομένων τα όποία είναι άποτελέσματα ύπερκοπώσεως; γιατί δεν μπορείτε να άρνηθήτε ότι παρ' όλες τις συμβουλές των γιατρών σεις έξακολουθώσατε το διάβασμα. Δηλαδή κάμνατε όλος διάλογος το αντίθετο από ό,τι σας συμβούλευαν. Δεν είναι θέβαια εύκολο πράγμα μιά μακροχρόνιος έξη

να πάυση διά μιάς γιατί και τότε θα βλάψη. Γι' αυτό και σ' αυτούς τους τοξικομανείς άρχίζει κανείς έλαττώνοντας την δόση μέχρις ότου φθάση στο μηδέν. Αυτό πρέπει και σεις να κάμετε. Άρχίζοντας σιγά-σιγά θα φθάσατε σε μίαν ώρισμένην ώρα που να μην είναι τοξική (δηλ. να μην κουράζη). Και τώρα άς έλθω στο ζήτημα της θεραπείας. Ένψ είχατε γράψει τόσο λεπτομερώς για όλα τα ζητήματα άποφύγατε να γράψετε για το είδος της θεραπείας που οι έλλοι σας ώρισαν. Τέλος θα σας γράψω τη δική μου γνώμη που φαντάζομαι ότι θα σας ώφέληση άρκει θέβαια και σεις να επιβληθήτε λίγο στον εαυτό σας και να παύσετε ναχετε το νου σας στους ίλιγγους και στους πονοκεφάλους. Σας γράφω ένα φάρμακον (άριθ. 1) από το όποιο θα παίρνετε δύο κουτάλια της σούπας την ημέρα στο μέσον του φαγητού όταν δε τελειώση θα πάρετε τις σταγόνες (άρ. 2) και έφ' όσον σας είναι δυνατό θα κάμετε και τις έnéσεις που σας γράφω (άρ. 3), και τέλος κάθε πρωί θα πλύνετε με κρύο νερό. Εί δυνατόν δε το καταλαίρι να κάμετε και μερικά θαλάσσια λουτρά. Τα μαλλιά της κεφαλής σας φροντίστε να είναι πάντοτε όσο μπορείτε ολιγώτερα.

1) Bromure de sodium) á á
Bromure de potassium) 10 gr.
Teint. de valeriane 8 »
Sirop de Menthe 80 »
Eau 200 »

2) Teint. de Valeriane 30 »

3) Amp. Strychnine sulfate de 0,002 No 15

Εύγνωμονοούντα. Έγώ κατάλαβα τί άκριβώς θέλατε και σας άπώνησα αναλόγως. Μή μνην την διαφοράν ότι δεν εί-

ΕΜΠΡΙΜΕ 1936

ΟΠΩΣ ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΕΦΕΤΟΣ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΘΕΟΛΟΓΙΤΗ

ΘΑ ΛΑΝΣΑΡΟΥΝ ΤΗΝ ΜΟΔΑΝ ΤΩΝ ΕΜΠΡΙΜΕ ΜΕ ΤΗΝ

ΑΠΑΡΑΒΛΗΤΟΝ ΕΙΣ ΠΛΟΥΤΟΝ, ΕΚΛΕΚΤΙΚΟΤΗΤΑ, ΧΡΩΜΑΤΙ-

ΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗΝ ΤΩΝ

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ

ΕΡΜΟΥ 21 - ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

και υπεύθυνος αν εν τω μεταξύ είχε βγῆ το καινούργιο. Νομίζω όμως ότι μπορείτε

Δέρμα μ'αὐτό, φωτό, διαφανές, γρήγορο.

«Η Μοτιτέ» εἶνε κατάλληλη τόσοι τώσον διά τὰς ξηρὰς καὶ ἐκ φύσεως γυαλιστράς ἐπιδερμίδας, ὅσον καὶ διά τὰς λιπαράς. Τὰ στοιχεῖα τῆς, μὰτ αὐτὰ καθεαυτὰ, προσαρμόζονται ἐπὶ τῶν κυττάρων τῆς ἐπιδερμίδος καὶ τῆς μεταδίδουν αὐτὴν τὴν ιδιότητα νὰ διατηρῆται μὰτ. Ἡ «Μοτιτέ» δὲν περιέχει διόλου τάλκ, ποὺ γλιστράει, ὅπως ὅλες οἱ κοινὲς ποῦδρες. Μία λεπτοτάτη στρώσις ποῦδρας Μοτιτέ ἀρκεῖ διά νὰ καταστήσῃ μὰτ τὸ πλέον «δύσκολο» δέρμα, καὶ νὰ τὸ διατηρήσῃ μὰτ παρὰ τὰς ἐπαφὰς, τὴν διαπνοήν, ἢ τὸν ἐξωτερικὴν ὑγρασίαν.

ΠΟΥΔΡΑ ΚΑΙ ΚΡΕΜΑ
ΜΑΤΙΤΕ

καὶ τώρα ἀκόμη νὰ τοῦ δώσετε ἄλλη κατεύθυνση. Ἄν αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο γιὰτὶ ἀσφαλῶς θάχη προχωρήσει ἀρκετὰ τότε ἡ μόνη λύσις εἶναι νὰ τὸ ἀφαιρέσετε λέγοντας στὸν γιαιτρὸ νὰ σὰς κάμῃ ἐνεση τοπικῇ Νοβοκαΐνης γιὰ νὰ μὴν εἶναι ἐπώδυνος ἡ ἐξαγωγή καὶ μετὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅσα καὶ προηγουμένως σὰς εἶχα γράψῃ. Ἄλλο τίποτε δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει ποὺ νὰ μπορῇ νὰ σὰς ἀνακουφίσῃ. Πρέπει δὲ νάχετε ὑπ' ὄψιν σας καὶ τὸ ἔξῃς: μήπως τὰ παπούτσια σας εἶναι πολὺ ἐφαρμοστὰ καὶ πνίγουν τὰ δάκτυλα καὶ ἀναγκάζεται τὸ νύχι νὰ προχωρήσῃ στὸ βάθος; Ἀσφαλῶς κατὶ τέτοιο θὰ συμβαίνει γι' αὐτὸ καλὸν εἶναι νὰ προτιμᾶτε λίγο μεγαλύτερα παπούτσια ἰδίως πλατύτερα: νὰ κάμνετε φόρμα ἀμερικανικῇ.

Θλιμμένην Ὑπαρξιν. Δὲν νομίζω ὅτι ἡ κατάσταση αὐτῇ εἶναι τόσον σοβαρὰ ὥστε νὰ θλίβεσθε τόσο. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἡ κατάσταση αὐτῇ εἶναι φυσιολογικὴ καὶ παρατηρεῖται σ' ὅλες μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι εἶναι διαφόρου ἐντάσεως—καὶ πολλὰς φορὲς παρατηρεῖται σὲ ἀδυνάτους ὁργανισμοὺς. Ὅστε δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὴν σιέπεσθε καὶ τόσο. Ἐχετε δὲ ὑπ' ὄψιν σας ὅτι πολλὰς φορὲς ὀφείλεται καὶ σὲ ἀταξία τῆς περιόδου γι' αὐτὸ καλὸν εἶναι νὰ πάρετε τὸ φάρμακο Σιστομενσίον, καὶ δεῦτερο νὰ κρατᾶτε μιὰ σχετικὴ καθαριότητα κάμνοντας εἰ δυνατόν μερικὰς πλύσεις μὲ λίγο ὠρικό ἢ μὲ χλιαρὸ νερὸ μὲ μερικὰς σταγόνες ἰώδιο. Ἄν νομίζετε ὅτι δὲν εἶναι δυνατό νὰ γίνουν ὅλα αὐτὰ τότε συμβουλευθῆτε ἕναν ἱατρὸ νὰ σὰς δείξῃ ἄλλως, εἰμὶ πρόθυμος νὰ σὰς βοηθήσω ἀρκεῖ νὰ μὲ ἐπισκεφθῆτε στὴ διεύθυνσή μου τίς ὥρες ποὺ βρίσκομαι ἐκεῖ.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ
EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗ-
ΤΩΝ LEMAITRE ΚΑΙ HALPHEN
Χειρουργός - Ὀториνολα-
ρυγγολόγος
Πατησίων 59—Ἀθ. Τηλ. 29-562

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑ- ΠΕΙΑ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, ανώδυνος καὶ ἀνευ οὐδε-
μιάς θλάξης τοῦ δέρματος ἀφαί-
ρεσις τῶν τριχῶν ἐπιτυγχάνεται
μόνον διὰ τῆς διαθερμοκοαγκυλα-
σιὸν μὲ τὸ τελευταῖο μηχανήμα
διαθερμίας ὑπὸ εἰδικοῦ ἱατροῦ:
ὁδὸς Κυδαθηναίων 19 (πάρδος
Φιλελλήνων) 4—7 ½ μ. μ.
τηλεφ. 27.420

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ ΕΝΤΕΡΩΝ

Ι. Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις. Ἐξέτα-
σις καὶ δι' ἀκτίνων RONTGEN
Βούλγαρη 9 Τηλ. 25-125

ΚΛΕΟΔ. ΒΟΥΔΟΥΡΗΣ

Παιδίατρος

Ὑψηγῆτης Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου
Δεργινῷ 16 4—6 μ.μ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΜΠΡΟΧΩΡΗΣ

χειρουργός ὁδοντίατρος
Ἐπιμελητὴς Πολυκλινικῆς
Ἀθηνῶν

Δέχεται
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 65-3-8.
ΤΗΛ. 31463

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΕΝΑ ΦΟΡΕΜΑ ΕΝΤΕΛΩΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΚΑΙ
ΜΟΔΕΡΝΟ;

ΒΑΨΑΤΕ ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΣΑΣ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΜΕ ΤΑΣ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΥΣ

ΒΑΦΑΣ - VAUBRY - (ΒΩΜΠΡΥ)

ΤΟ ΑΦΘΑΣΤΟΝ ΠΡΟ-ΓΙΟΝ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΧΗΜΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΜΕΤΑΒΑΛΛΕΤΕ ΕΥΚΟΛΩΣ ΚΑΘΕ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΝ

εἰς γλυκὸ καὶ ἀνεξίτηλον τόνον καὶ ἐξοικονομεῖτε χρήμα καὶ χρόνον ἱκανοποι-
οῦντες συγχρόνως καὶ τὸ πλέον ἰδιότροπον γούστο σας.

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΕἰΣ 40 ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ, ΧΡΗΣΙΣ ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΗ.

ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΞΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΙΝΕΡΒΑ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕἰΣ ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ;

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ ΣΤΑΔΙΟΥ 15

Για φαντάσου ότι ελπίζεις ακόμη
λέγαμε ότι δά' έμενε γεροντοκορη.

— Είδες όμως τι θαυμάσια μεταβολή έγινε τώρα τελευταία στο πρόσωπό της; Χθες την είδα στο δρόμο και σχεδόν δέν την γνώρισα. Τι ωραία χρώματα που έχει, ή μύτη της δέν γυαλίζει πιά και ούτε καν διακρίνονται οι ρυτίδες της.

— "Α! αυτό είναι τό μυστικό της, μου τό είπε σήμερα τό πρωί. Έχει αρχίσει νά μεταχειρίζεται τελευταίως τήν Κρέμα

„ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ”

Μιά νέα μέθοδος είς τήν κατασκευήν τής κρέμας, τήν όποιαν ήκολούθησαν οι ειδικοί οι κατασκευάζοντες τήν κρέμα ΡΟΔΑΛΙΝΗ και τά έκλεκτά συστατικά της, τήν καθιστούν ικανήν ώστε μέ μία πολύ έλαφρή επάλειψη πρίν τό πουδράρισμα, νά προσδίνη στην κάθε έπίδερμίδα βελούδινη άπαλότητα.

